

HRAM

malog nogometa

50

50

GODINA KUTIJE ŠIBICA

KUTIJA ŠIBICA 2021

1971.

2021.

Nakladnik

Ustanova Upravljanje sportskim objektima
Trg Krešimira Čosića 11, Zagreb

Za nakladnika

Bernard Grebenar, mag. oec.

Urednici

Anton Samovojska
Zvonimir Vukelić
Robert Šola

Dizajn

Petar Raguž

Tekstovi

Anton Samovojska
Hrvoje Tironi
Predrag Jurišić
Damir Dobrinić
Jure Burić
Robert Šola

Lektor

Ivica Kihalić

Fotografije

Arhiv "Kutije šibica",
preslike monografija "Kutije Šibica" iz 1995.,
te 2000., Pixsell, Cropix, Jure i Vinko Badrov

Tisk

Stega Tisak d. o. o.
Heinzelova 60/1, Zagreb

Zagreb, 2021.

ISBN 978-953-49762-0-3

KUTIJA ŠIBICA

HRAM malog nogometa

50
GODINA

ZAGREB, 2021.

Sadržaj

Fenomen Kutije šibica	3
Mladen Vušak	
Kutija šibica od 1971. do 1980.	
Najbolje momčadi Kutije šibica	
Kutija šibica od 1981. do 1990.	
Najbolji igrači Kutije šibica	
Kutija šibica od 1991. do 2000.	
Najbolji strijelci Kutije šibica.....	
Kutija šibica od 2001. do 2010.	
Prvaci Kutije šibica	
Kutija šibica od 2011. do 2019.	
Mićo Vujanić	
Blaž Slišković	
Zlatko Kranjčar	
Duško Popovski	
Stjepan Pavlic	
Josip Palić.....	
Krešimir Čivrag	
Korab Morina	
Tihomir Novak	
Zoran Aplenc	
Tugomir Dobrinić	
Rezultati završnica glavnih turnira	
Rezultati završnica veteranskih turnira	
Rezultati završnica turnira nogometnika	
Najbolji igrači, vratari, strijelci, fair play	

Uvodnik

U

Hrvatskoj se igra jako puno malonogometnih turnira već dugi niz godina. Međutim, samo je jedna Kutija šibica. Hram malog nogometa! I nema smisla pitati gdje je skrivena tajna Kutije, jer tajne nema, nedokučiva je. Postoji turnir koji je prije točno 50 godina osmislio trojac Kerhin – Varga – Vušak. Oni su višegodišnja malonogometna čavrljanja oblikovali u sjajnu ideju. Okupiti sve malonogometne na jednom mjestu, u jednoj dvorani. Isprava one iz Zagreba, kasnije iz cijele države, a onda i izvan granica. Danas znamo da su model turnira pogodili praktički savršeno, jer Kutija drugačije ne bi doživjela 50 godina.

Na stranicama koje slijede iza ovog uvodnika pronaći ćete pregršt prekrasnih tekstova, te priča ljudi koji su Kutiju živjeli od prvog dana, a žive je i danas. Te će vas priče vratiti u neka davno zaboravljena vremena, u naša sretna djetinjstva, odrastanje uz nogometne i malonogometne idole. Sjetit ćete se brojnih sjajnih igrača koji su dolazili na Kutiju, pobjedivali, ali i gubili u njoj. Na sreću, sve njih veže jedna nit, Kutiji su se uvijek rado vraćali.

Imala je Kutija svojih uspona i padova, sretnih i tužnih priča, prijetili su joj i Domovinski rat i svjetska pandemija. Kutija je, međutim, svemu tome odolijevala, jer njezina je snaga nevjerojatno velika i snažna. Nesavladiva! Tko može snavladati tisuće i tisuće igrača koji su je 50 godina zidali najprije srcem, pa znanjem, a na kraju i znojem? To

su temelji koji Kutiji jamče život i sljedećih 100, pa i više godina.

Ova je monografija stoga posvećena svima koji su na bilo koji način zidali te čudesne temelje Kutije. Najviše igračima svih generacija koji su u njoj igrali, onda i navijačima koju su tako dobro prepoznавali malonogometno majstorstvo na parketu, ali i pljeskom nagradivali sve, pa i one koji toga dana ne bi okusili slast pobjede. Monografija je posvećena i svim generacijama organizatora koji su tako nesebično pomagali te organizacijski jačali Kutiju. Hvala i medijima, jer bez njih Kutija nikada ne bi postala tako snažna i lijepa, hvala i sucima, delegatima, HNS-u, ZNS-u... Hvala svima koji su na bilo koji način bili uz Kutiju sve te godine. Hvala sponzorima koji su znali prepoznati tako kvalitetan turnir. Velika hvala gradu Zagrebu koji je Kutiju prigradio kao što majka prigrli svoje dijete, jer Kutija i je dijete Zagreba.

Ispričavamo se svima koje smo zaboravili, koji su zasluzili, a nisu dobili neki svoj kutak u ovoj monografiji. Velika je Kutija, iza nje je 50 veličanstvenih godina, nemoguće ih je sve na primjeren način staviti u samo jednu monografiju. Na sreću, za 10 ili 20 godina izdat će se nova, proširena, još bolja i sadržajnija. Ne sumnjamo jer znamo koliko je svi zajedno volimo i koliko je ljubavi u nju utkano u svih 50 godina. Ta je ljubav najveće moguće jamstvo za Kutijinu budućnost.

Još jednom, velika, velika hvala svima.
I sretan ti 50. rođendan, naša Kutijo šibica!

FENOMEN KUTIJE ŠIBICA

Anton Samovojska

Turnir koji se igra za - slavu!

Godine su proletele. U trenu. Kutija šibica, glasoviti, najkvalitetniji i najpopularniji malonogometni turnir u nas, pa i šire, stigla je do brojke 50! Pedeset godina, pola stoljeća, Kutija slavi već zlatni pir.

Tko ne zna: Kutija šibica je, uz Zlatnu piruetu, najstarija (i najjeftinija) sportska priredba koju organizira i podržava Grad Zagreb! Kutija šibica, i raj i izazov za svakoga igrača koji misli da zna što je "hakl", dobila je ime po sportskoj dvorani na Trešnjevcu koja je, iako je kad je bila sagradena bila najveća dvorana u Zagrebu, bila toliko mala da si je odmah priskrbila nadimak Kutija šibica. No kad se danas kaže "Kutija šibica", na trešnjevačku dvoranu nadomak Remize nitko i ne pomisli. Svima je na umu mali nogomet.

Možemo li zaigrati i mi?

Kad su prof. Ivan Varga i Mladen Vušak 1971. godine u Kutiji šibica organizirali pozivni siječanski dvoranski malonogometni turnir osam momčadi, zasigurno nisu ni slutili u kojem će pravcu otići natjecanje, koje je bilo pripravljeno kako bi velikonogometari skratili zimsku stanku. No kako su ubrzo počela stizati pitanja "bismo li sljedeće sezone mogli zaigrati i mi", Kutija se 1973. otvorila javnosti. Bio je to pun pogodak. Ali odmah se poja-

vio i problem: nepripremljeni za veliko zanimanje haklera, većina kojih dotad nikada nije ni zaigrala u dvorani, organizatori su morali odbijati momčadi, jer nije bilo dovoljno dvorana.

Kutija šibica je u početnim, doista herojskim vremenima, imala naglašeno zagrebački štih. Ali, situacija se ubrzo značajno promjenila. Zanimanje za Kutiju učas je počelo skokovito rasti. Na prvoj otvorenoj Kutiji nadmetalo se 40 momčadi, a već 1975. turnir je imao više od sto sastava (118). Godine 1978. zaigrale su 224 momčadi, a totalno ludilo za Kutjom vladalo je od 1981. do 1987. Godine 1985. Kutija je zabilježila rekord. Te sezone na parkete zagrebačkih dvorana izašlo je 648 momčadi!

Kutija se negda lako punila. U Zagrebu, na legendarnom Keglbaju, godinama se igralo odlično uhodano prvenstvo Zagreba u malom nogometu. Na vrhuncu je postojalo šest liga, po 12 momčadi u svakoj. Kutija je stoga odmah u startu imala 72 odlične momčadi. No to je bio samo početak priče. Sedamdesetih i osamdesetih u Zagrebu nije postojalo igralište na kojem se nije igrao mali nogomet. Na mnogim školskim igralištima momčadi su čekale u redu kako bi dočekale svoj čas. Naravno, sve su to bili kandidati za Kutiju. No dogodilo se još nešto vrlo važno. Ici Kerhinu, glasovitom uredniku sportske rubrike Večernjeg lista, neobično se svidjela ideja Kutije šibica, pa se 1973. uključio u organizaciju natjecanja. Ico potom nije propustio niti jedan turnir. Slagao je program, reprezentacije Kutije šibica, koje su svake godine na završni

Legende Kutije Šibica - Krešimir Čivrag, Mario Švigr, Josip Palić, Robert Grdović, Hrvoje Štok, Stjepan Pavlić, Pavao Sudy, Mićo Vujanić i Korab Morina okupili su se povodom 50. rođendana Kutije

dan turnira igrale s Dinamom ili reprezentacijom prvoligaških nogometnika. Ico Kerhin bio je jak novinar. Mogao je mnogo, nije se študio i s potporom snažnoga medija Kutija je brzo rasla. Kutija je imala prostor u medijima, koji ima i danas, nakon što su medijsku pokroviteljsku palicu preuzele Sportske novosti.

Premala je bila i Ledena dvorana

Kutiju su željeli igrati svi. Pa i dinamovci, koji su redovito bili najveći mamac Kutije, koja je posebna bila baš po tomu što je to bilo jedino mjesto na kojem je rekreativac mogao zaigrati sa svojim idolem. Iz Zagreba se Kutija proširila na Hrvatsku, a potom granica više nije bilo. Godine 1985. nije postojao viđeniji igrač velikog nogometa u negdašnjoj Jugoslaviji koji nije bio na parketu Kutije Šibica. Ako je bio siguran da je dobar i u haklu. Gledanost Kutije bila je nevjerojatna. Godine 1973. kad se turnir otvorio javnosti, zanimanje gledatelja odmah je preraslo kapacitet originalne Kutije Šibice, koja je primala tek oko 1000 ljudi. Ubrzo potom premašena je postala i Dvorana II Doma sportova (3800

gledatelja, pa i više), a u osamdesetima dovoljno velika nije bila ni Ledena dvorana (6000 gledatelja pa i više).

Kad se prisjetimo Kutije Šibica, koja čvrsto drži svoje ime, iako ta sportska dvorana na Trešnjevcu već desetljećima nije poprište najvažnijih sportskih dogaćaja, uvijek nas obuzme nostalgija. Vjerovali ili ne: nekoč su momčadi cijelu godinu razmišljale kako će i gdje pribaviti majice i nove teniske (u starima igrač se osjećao kao da je na ledu) te skupiti novac za upisninu. Što se danas doima kao fantazija. Igrao sam godinama za Grahovu, po mnogočemu jedinstvenu zagrebačku momčad. Premda su za nas u sedamdesetima igrali i Slaven Zambata, i Marijan Novak, i Josip Ražić, trojica odličnih Dinamovih centarfora, premda smo, dakle, imali čvrsto ime, super igru i odlične rezultate, svi smo mi od djeperca i gdjekojega honorara skupljali novac za opremu i upisnine. Godine 1977. dogodila nam se nevidena sreća. Ernest Major, nogometni Dinama (u slobodno vrijeme i Grahovu) iz Kanade, gdje je igrao za Metros Croatia Toronto, poslao nam je dresove na kojima je bilo otisnuto ime momčadi i nadimak svakoga igrača. Bilo je to čudo! Novi dresovi, za koje smo dugo skupljali

novac, stigli su nam 1981. iz Engleske. Ali kako? Da ne bismo platili carinu i tko zna što još, dresovi su iz Engleske stigli u Graz na adresu tako prerađeno otišloga Bože Bakote, sjajnog nogometnika i prekrasnog čovjeka. Božo nam je potom dresove dopremio u Zagreb. Zašto smo dresove kupovali u inozemstvu? Zato što u to doba kod kuće nije bilo ni boljih ni zanimljivijih. Zašto smo ih švercali? Zato jer bi nas carinici gadno oderali.

Zanimljiva imena

Zagrebačke malonogometne momčadi negda su se za Kutiju Šibica počele pripremati već u rujnu. Pritom su osobito bili zanimljivi novaci na malonogometnoj sceni (momčadi ulica, četvrti, prijatelja, studenata...) koji su za svoju momčad morali pronaći ime. Što nije bilo jednostavno. Jedno vrijeme u Kutiji nisu mogle igrati momčadi koje su reklamirale kafiće. Potom su mogle, ali su morale paziti kakvo će ime ponijeti. Jer su sa svih strana vrebali soc-kom dušobrižnici. Na Kutiji 1986., osim etabliranih momčadi, klubova, tvornica, mjesnih zajednica itd., igrali su, naprimjer, i

bezazleni: Romantičari s Remize, Rudeški dječaci, Bijele perle, Kako god raspoloženi, Bosna razarač, Ranjeni labud, Profači obrane, Krilati Antuni, Čekić u ruke, Černobilci (bilo je to u doba černobijske katastrofe), Upala pluća, Ivana i 8 patuljaka, Moralni pobjednici, pa i McDonald's, iako u nas u osamdesetim godinama XX. stoljeća McDonald'sa još nije bilo ni u tragovima. No, za čudo božje, u turnir su se nekim slučajem uspjeli ugurati i: Sex kubure, ali, što je izazvalo naknadnu sablazan, i Joint Blues (nisu tada baš svi znali što je joint) te Konoplja. Na sreću nepažljivih organizatora, brzo su izletjeli.

S imenima malonogometnih momčadi u Zagrebu je bilo uistinu velikih nevolja. Totalitaristi su bdjeli nad svime. A osobito su revni bili sitni činovnici i još sitnije špije, koji su reagirali na sve i svašta. Jednom zgodom pojavila se na Keglbaju momčad koja se zvala HAVK! Potegnulo se odmah pitanje: kakva se podvala skriva iza toga imena? A iza HAVK-a "skrivali" su se samo vrhunski veslači u sastavu koji se punim imenom i prezimenom zvao: Hrvatski akademski veslački klub. Kad se "otkrilo" tko je iza HAVK-a, nastala je nova drama. Problem je bio posvojni pridjev - hrvatski.

Grahovska na "sudu"

Na "sud" čuvara sustava 1984. je dospjela i moja Grahovska, koja je prvi put dobila sponzora i postala Bond Street American. Čuvar poretka prvo nas je opleo moralnom poukom: "Sve granice neukusa, jezičnog, prelaze nazivi zagrebačkih momčadi malog nogometa. Razmislimo o rečenicu: Bond Street American i Tiffany finalisti, jer je u igri s Intermezzom posrnuo Xanadu R. Blago nama!" Potom je stiglo i pitanje: "Zar su nogometne organizacije, koje su bile kolijevka revolucionarnih dogaćanja (eto nam opet revolucije), odjednom ostale bez idejnosti, koje nam koristi, ako jedan oblik kulture razvijamo, a drugi degradiramo?"

Nakon "upozorenja" stiglo je i pitanje soc-saveza mjesne zajednice: "Jeste li nas pitali za dozvolu?"

Joj, joj. Ime nismo promijenili, jer je bilo i pametnih.

Teško je danas, u svijetu kojim vlada tortura novca, to povjerovati, ali u pionirskim danima Kutije Šibica igralo se isključivo za slavu. Najvažnije nagrade bile su trenirke, dresovi, lopta... Kad su 1979. Kutiju osvojile brilljantne Mostarske kiše, predvodene senzacionalnim Lolom Grgićem, Mostarci su molili bi li (umjesto trenirki) mogli dobiti koji dinar kako bi pokrili putne troškove od Mostara do Zagreba. Nije prošlo. Danas se u Kutiji osvajaju i ozbiljne nagrade, ali, zanimljivo, pravo na rečenicu "osvojio sam Kutiju" za prave je igrače još uvjek važnije od svega novca ovoga svijeta. Stoga je Kutija posebna.

MLADEN VUŠAK

INICIJATOR PRIČE O KUTIJI ŠIBICA

Hrvoje Tironi

Mislio sam kako je došlo vrijeme da u Zagrebu organiziramo neki malonogometni turnir

Cijela priča krenula je još 1971. godine kada su profesor Ivan Varga i Mladen Vušak odlučili pokrenuti prvi malonogometni turnir u Zagrebu, Kutiju šibica. Na prvoj Kutiji natjecalo se osam momčadi, tu su se nadmetale po dvije ekipе Končara i Zagreba, Trešnjevka, Lokomotiva, veterani Dinama i selekcija zagrebačkih nogometnih trenera. Cijeli je turnir odigran u jednom vikendu, a na kraju je prvi pobjednik postala momčad Končar 1 koja je u finalu s 3:0 svladala Zagreb 1.

Glavni junak velikog finala bio je upravo Mladen Vušak koji je popularnom Dedi Nježiću zabio sva tri gola. Mladen Vušak bio je inicijator cijele priče o Kutiji šibica, a onda je gotovo sam riješio pitanje prvog pobjednika turnira. Za Končar su, uz junaka Vušaka, te godine još igrali Šimunić, Gričar, Narseste, Vujanić, Šafarić, Jumić i Kajfeš.

– Da, to je bila moja ideja, mislio sam kako je te 1971. godine došlo vrijeme da i mi u Zagrebu organiziramo neki malonogometni turnir. Naravno, ni u snu nisam mogao pomisliti da će Kutija kasnijih godina doći do takvih razina, da će se na tom turniru natjecati i 500-600 momčadi – priča Mladen Vušak, pa nastavlja:

– Kako je počelo? Mi smo te godine igrali nogomet u Končaru, a trener nam je bio profesor Ivan Varga koji je u to vrijeme bio i direktor dvorane "Kutija šibica". Tada je "Kutija šibica" bila jedina sportska dvorana u Zagrebu, sve aktivnosti i

dvoranski prvoligaški sportovi su se tamo igrali. Profesor Varga je u mene imao veliko povjerenje, a ja sam ga molio da probamo pronaći neki termin i organizirati malonogometni turnir.

Ipak, ni profesor Varga nije mislio da će sve tako brzo urođiti plodom... – Sjećam se, profesor Varga mi je na prvu rekao: "Ma nema šanse, nećemo uspjeti samo tako organizirati turnir." Ali se nisam predavao. Na koncu je popustio, rekao kako će nam oslobođiti termine jedan vikend, ali i da ga ne uvlačimo u tu priču oko organizacije malonogometnog turnira. Ipak, nas dvojica smo otišli u Večernji list, bili tamo na razgovoru kod urednika sportske rubrike Iice Kerhina koji je bio veliki nogometni entuzijast i koji nam je ponudio pomoć. I tako se počelo pisati o malonogometnom turniru Kutiji šibica.

Nakon priče u Večernjaku svi su došli vidjeti kaj je to

A kakva je bila atmosfera na tribinama na toj prvoj Kutiji?

– Pa onako, prvog dana dvorana i nije bila puna, ali je u nedjelju stvarno bilo puno ljudi na tribinama. Znate kako, taj dan je priča o Kutiji izašla u novinama i svi su došli vidjeti kaj je to, kakav je to turnir, a na rasporedu su bila polufinala i finale. Na koncu su ljudi bili oduševljeni, još smo sljedeće godine imali turnir s osam momčadi, pa smo već 1973. godine imali 40 prijavljenih momčadi. To je

već bio pozivni turnir, ljudi su se stvarno zaljubili u Kutiju.

Koliko ste vi igrali Kutiju? I kakve ste rezultate postizali na tom turniru?

– Ja sam odigrao prvi 17 Kutija šibica, a sve do te zadnje godine sam bio pozivan i u "selekciju turnira". Znate, svake godine prije finala bi Selekcija turnira igrala ekshibicijsku utakmicu protiv Dinama, Hajduka, pa i Crvene zvezde, to su bili malonogometni spektakli. A dvaput sam osvajao Kutiju šibica, uz to se mogu pohvaliti s još dva treća i jednim četvrtim mjestom.

Mladen Vušak vrlo brzo je postao zadužen i za dovođenje tih velikonogometnih momčadi koje su na Kutiji igrale ekshibicije prije finala. A tu pamti i jednu zanimljivu priču vezanu uz Hajduk...

S Hajdukom je bilo velikih pregovora oko ekshibicije

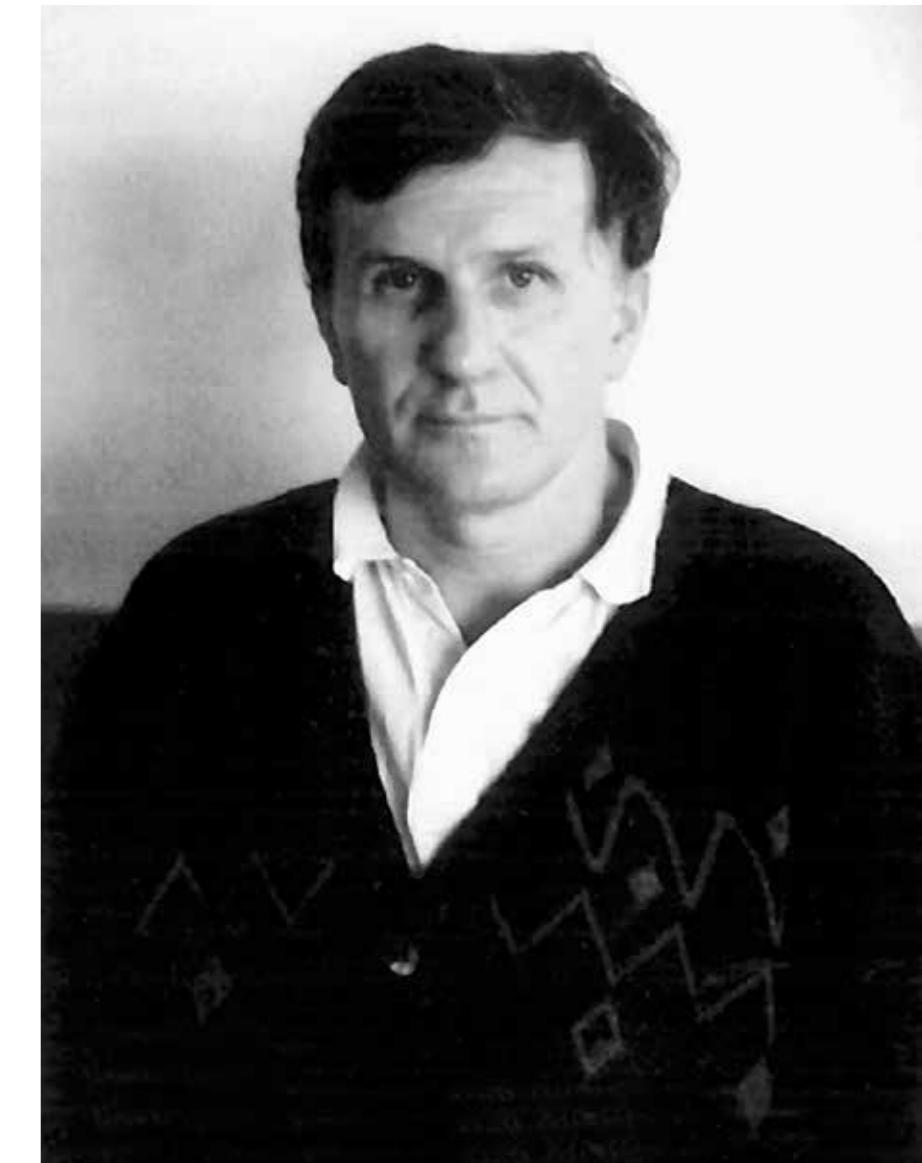
– To je bila 1978. godina, ja sam sve dogovorio s Ivicom Šurjakom oko dolaska Hajduka na Kutiju šibica. Dogovorili smo cijenu, još neke detalje koje su oni uvjetovali, mi smo im sve to ispoštovali, ali su onda počeli problemi. Hajduk je trebao igrati ekshibicijsku utakmicu s Dinatom, već su bili u dvorani, ali nisu htjeli izaći na parket. Zanimljivo, ja sam tada igrao polufinalnu utakmicu, vodili smo 2:1, pa sam napustio igru i išao u svačionicu dalje pregovarati s Hajdukom. I na kraju smo ispali, izgubili u polufinalu 3:4.

A kako se riješila priča s Hajdukom?

– Došao sam u njihovu svačionicu i svi su već bili skinuti u dresove. Nije mi bilo jasno što se dogada, ali se onda javio Slaviša Žungul. Igrači Hajduka su vidjeli koliko je gledatelja stiglo u dvoranu, pa su htjeli još novca. Naravno, ja o tome nisam mogao niti želio sam odlučiti, tada su uz mene u Odboru turnira bili još Ivan Varga, Ico Kerhin, Ivica Šparavec... Rekli smo im kako će dobiti još novca, pa su oni zaigrali i izgubili od Dinama. Hajduk poslije toga više nije dolazio na Kutiju, ali jest Crvena zvezda s Dragom Džajićem.

Kutija šibica je u svojoj povijesti imala razne faze, turnir se pokušao igrati po futsal pravilima, jedno vrijeme i uz mantinelu, no turnir se i dalje igra po izvornim pravilima u sistemu 5+1...

– Da, svega je bilo. Iskreno, nikad nisam očekivao da će na turniru biti po 500-600 momčadi, pa nas su ekipе izvana molile da ih prijavimo, samo da ih ubacimo u turnir. Nažalost, sve je krenulo nizbrdo kada smo probali uvesti pravila futsala. Zbog toga smo u dvije-tri godine izgubili i po 300-tinjak momčadi. Šteta, velika šteta. Jedne godine smo uveli i mantinelu, igralo se uz bočnu bandu visoku jedan metar. Profesor Varga i ja smo

Da, to je bila moja ideja, mislio sam kako je te 1971. godine došlo vrijeme da i mi u Zagrebu organiziramo neki malonogometni turnir. Naravno, ni u snu nisam mogao pomisliti da će Kutija kasnijih godina doći do takvih razina.

Deda, kad ćemo na Kutiju?

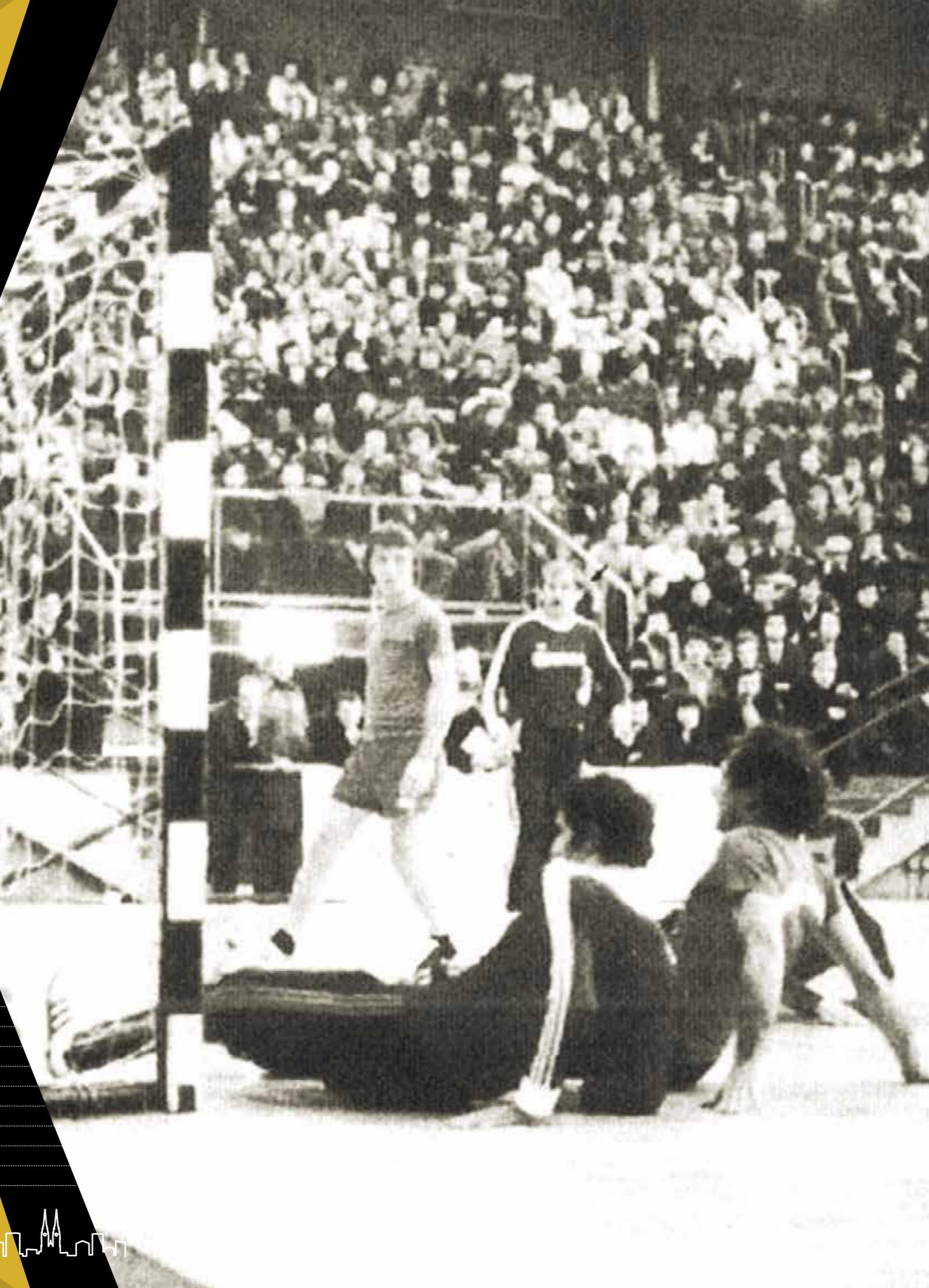
A kako vi, kao začetnik Kutije, gledate na današnje turnire?

– Ma ja vam obožavam Kutiju, svake godine sam na turniru. Pa ja se naježim kada vidim tribine na Štefanju, kada ne mogu ni prijatelja povesti na utakmicu jer je sve puno. Meni nema veće satisfakcije, znam da smo za cijeli Zagreb napravili veliku stvar. Imam unuka koji je rođen 1. siječnja 2014. godine, a iste sam ga godine vodio na Kutiju. I svake godine je sa mnom na tribinama, uvjek me u prosincu pita: "Deda, kad ćemo na Kutiju?" A to me baš čini ponosnim – završio je Vušak.

**1971.
1980.**

Prvaci

- 1971. Končar
- 1972. Trešnjevka
- 1973. Trešnjevka
- 1974. Borac '73
- 1975. Alpina Žiri
- 1976. Borac '73
- 1977. Keracommerce
- 1978. Borac '73
- 1979. Mostarske kiše
- 1980. Bat

1971. - 1980.

Predrag Jurišić

**Kutija šibica je
1971. bila jedina
zagrebačka
dvorana**

Z

ahuktavalo se te 1971. godine Hrvatsko proljeće, nacionalni pokret nastao godinu ranije u redovima ondašnjeg Saveza komunista Hrvatske. Pokret protiv unitarizma, s težnjama za reformom gospodarskog, kulturnog i političkog života u bivšoj Jugoslaviji, pokret koji je bio brutalno ugušen političkom "sjećom glava" krajem 1971. godine na sjednici Predsjedništva CK SKJ u Karađorđevu...

Svijet su, te 1971. godine, ugledali i naši proslavljeni sportaši, Goran Ivanišević, Patrik Čavar i Niko Kovač, kao i njihovi inozemni vršnjaci Pete Sampras, Sergie Bruguera, Vitalij Kljčko, Roy Keane, Jacques Villeneuve... Rodili su se i poznati glumci Ewan McGregor, Mark Wahlberg, Sacha Baron Cohen, pa glumica Winona Ryder...

Napustili su nas iste godine modna kreatorica Coco Chanel, glumac Fernandel, skladatelj Igor Stravinski, glazbenici Jim Morrison i Louis Armstrong, preminuo je i hrvatski književnik Josip Pupačić, te sovjetski državnik Nikita Hruščov.

Ico Kerhin bio je novinar i urednik u Večernjem listu i jedan od osnivača Kutije

Mladen Vušak, Ivica Šparavec, Žarko Jaklinović, Zoran Aplenc, dr. Tugomir Krmpotić, Ivan Varga, Ico Kerhin i Stjepan Hrvoj za zapisničkim stolom na jednoj od prvih Kutija

Zoran Aplenc godinama je bio voditelj Kutije Šibica

Ivan Varga (lijevo) i Mladen Vušak (desno) u razgovoru s novinarom Radio Zagreba

Zoran Aplenc i Ivan Varga

**Kercommerce iz
1977. godine**

A Nobelovu nagradu za mir dobio je njemački kancelar Willy Brandt, dok je za književnost isto priznanje uručeno velikom čileanskom pjesniku Pablo Nerudi.

Prvi put nakon 1952. godine, nadalje, stanovnici Istočnog i Zapadnog Berlina znova su mogli međusobno komunicirati telefonom. U SAD-u je zabranjeno reklamiranje cigareta na radiju i televiziji, dok su na izborima u Švicarskoj prvi put smjele sudjelovati i žene. Sve se pomalo otvaralo, ali Katolička crkva ostala je ustrajna, pa je nakon rimskoga glasovanja vrha Crkve, svećenički celibat ostao na snazi...

Zagreb je, eto, u to vrijeme bio opterećen političkim previranjima, ali istodobno se radala ideja o nečemu što će gotovo pola stoljeća kasnije imati kulturni status. Krajem 1970. godine, naime, začeta je ideja o – organizaciji malonogometnog turnira! Mali je nogomet u to vrijeme bio iznimno popularan, haklalo se na školskim igralištima i dvorišti ma, po livadama, gdjekad je bilo teško sakupiti po 11 igrača za svaku momčad da bi se odigrala neka kvartovska nogometna utakmica, pa su se ondašnji mladići odlučili za inačicu s petoricom igrača

i vrataram. Na manjem, rukometnom igralištu, s rukometnim golovima, a nije li bilo igrališta, improviziralo se na svakom prostoru gdje se moglo nesmetano igrati.

Međutim, radale su se i ozbiljne momčadi, kojima su nedostajala ozbiljna natjecanja. Pa su tako trešnjevački zaljubljenici u hakl odlučili organizatori zimski malonogometni turnir. Koji se mogao igrati u tada jedinoj zagrebačkoj dvorani, na Trešnjevcu u Vrlinečkoj ulici, popularnoj "Kutiji Šibica"! I po toj je dvorani turnir dobio i ime, danas slavno i prepoznatljivo ime i izvan hrvatskih granica.

Prof. Ivan Varga mali je nogomet gledao i u Brazilu

Začetnici turnira bili su prof. Ivan Varga i Mladen Vušak. U Brazilu je tri mjeseca, kao sportski instruktor, proveo Varga, inače nogometni trener, pa se tamo upoznao s malim nogometom, sportom koji su prihvatile sve generacije, i mladi i stariji velikonogometari. U realizaciju ideje Varga i Vušak uključili su i ondašnjeg urednika sportske rubrike

**Ekipa Sportskih
novosti iz 70-ih
godina**

Večernjeg lista, Icu Kerhina, pa je zamisao dobila medijsku potporu i potrebnu propagandu za popularizaciju maloga nogometa.

I početkom 1971. godine, dogodio se pionirski pothvat – 11. siječnja u "Kutiji Šibica" počeo je prvi malonogometni turnir nazvan po toj dvorani, turnir koji danas ima kulturni status. A tada je, na premijernom izdanju, nastupilo samo osam momčadi, toga hladnog siječanjorskog vikenda za trofej su se zapravo borili zagrebački klubovi velikoga nogometa. Sudjelovali su, naime, Zagreb I. i Zagreb II., zatim Trešnjevka, Končar I. i Končar II., pa Lokomotiva, veterani Dinama, te selekcija zagrebačkih nogometnih trenera.

Prvi je naslov osvojila momčad Končar I., svladavši u finalu Zagreb I., bilo je 3:0. Trostruki strijelac bio je jedan od začetnika turnira, Mladen Vušak, a za slavodobitnike su igrali: Šimunić, Gričar, Vušak, Narsete, Vujanić, Šafarić, Jumić, Kajfeš, dok je poraženi finalist nastupio u ovoj postavi: Nježić, Suša, Stanišić, Mesić, Ražić, Buban, Ruklijač, Kovač.

Utakmice je gledalo oko 500 gledatelja i to je ohrabrilog organizatore da i sljedeće godine napraviti

ve sličan turnir. Ali, zacijelo nisu ni slutili u kojem će smjeru sve to otici, nisu mogli ni sanjati da će 14 godina kasnije, 1985. godine, na Kutiji nastupiti rekordnih 648 momčadi! Od pozivnih osam, do 648, iz svih dijelova Jugoslavije, koje su željno čekale datum početka prijava...

Treća Kutija otvorila se svima

Kutija već u svom trećem izdanju nije bila pozivni turnir, nego se otvorila svima i nastupilo je 40 momčadi koje su se prijavile za sudjelovanje. No, već te, 1973. godine, organizatori su bili suočeni s problemom viška momčadi i morali su odbijati neke prijave za nastup, jednostavno nije bilo termina, ni dvorane, u kojima bi se sve masovniji turnir mogao održati. Ali, učili su iz svojih manjkavosti, pa su se iz godine u godinu sve bolje pripremali.

Tako je već 1975. godine turnir imao više od sto sastava (118), a tri godine kasnije, probijena je i brojka od 200 prijavljenih momčadi (224)! Gledanost Kutije bila je fantastična i već 1973., na

prvom otvorenom turniru, dvorana na Trešnjevcu, kapaciteta 1000 gledatelja, bila je premala za sve zainteresirane zaljubljenike hakla, koji su poželjeli uživo, na jednom mjestu, vidjeti kremu zagrebačkog malog nogomet.

Jer, turnir je u svojim počecima imao izrazito zagrebački štih, mali nogomet je preplavio hrvatsku metropolu, nije bilo igrališta na kojem se nije hakalo. A o masovnosti dostačno govori podatak da je tih godina počelo i famozno prvenstvo Zagreba na Keglbaju, natjecanje sa šest liga, u svakoj je sudjelovalo po 12 momčadi! I logičan je put bio da ekipe s Keglića krajem godine presele u dvoranu i natječu se na Kutiji.

Prosinečki: Nisi li osvojio Kutiju, nisi napravio ništa!

I tako je, godinama, polako i strpljivo, nastajao kult Kutije, koja se krajem 1970-ih nezaustavljivo proširila, mameći sve haklere, i rekreativce, i profesionalne nogometare, na Kutiji je rekreativac mogao zaigrati u istoj momčadi sa svojim idolom iz velikoga nogometa, ali i protiv njega. I sve je to davalo dodatnu draž i šarm turniru koji nije imao nikakvu ozbiljnu konkureniju u bivšoj državi. Ni po broju sudionika, ni po kvaliteti prikazane igre. Svatko tko je imalo držao do svojeg nogometnog znanja, nije mogao zaobići Kutiju, a svu je filozofiju ovoga turnira u dvije rečenice sažeо jedan od naših najboljih igrača svih vremena, nenadmašni kralj "rolinga" Robert Prosinečki:

– Ma možeš biti i europski i svjetski prvak. Ali, nisi li igrao na Kutiji, i nisi li je osvojio, onda nisi ništa napravio, kao da nisi igrao nogomet...

Stoga su i Zambata, Zajec, Kranjčar, Mlinarić, Deverić, Cerin, Prosinečki, Boban... dolazili na Kutiju, a zanimljivo je da je nogometni Zagreb Davora Šukera upoznao baš na ovome turniru, pola godine prije nego je potpisao za Dinamo! Igrao je, naime, za osječke Bijelo-plave. I zabijao, oduševio... Ali, bilo je i dobrih igrača velikoga nogometa koji se nikako nisu mogli snaći na tom manjem terenu, namijenjenom isključivo znalcima i virtuzozima s loptom. Pa su, unatoč velikoj želji za igrom, mudro izbjegavali nastup na Kutiji. Jer, kad te zagrebačka publika zapamti kako "šepaš" na parketu Kutije, uzalud ti sve umijeće na travnjaku u Maksimiru...

I tako je adventsko vrijeme u Zagrebu već gotovo pola stoljeća rezervirano za mali nogomet. A jedan od najboljih zagrebačkih haklera svih vremena, Mićo Vujanić, neokrunjeni je kralj strijelaca ovoga turnira, na Kutiji Šibica zabio je više od 250 pogodaka. Prisjetio se početaka ovog renomiranog natjecanja:

– Malonogometna je scena živnula početkom

70-ih godina u Zagrebu. A Kutija je počela 1971. godine, gotovo posve slučajno! Prof. Ivan Varga bio je direktor dvorane "Trešnjevka" u kojoj je trenirala moja tadašnja momčad, Končar. I onda je začeta ideja da se organizira zimsko, dvoransko prvenstvo zagrebačkih klubova, da igraju Dinamo, Zagreb, Lokomotiva, Trešnjevka... I bio je dogovoren taj turnir, Dinamo je, nažalost, otkazao, došli su samo veterani Plavih, ali je Zagreb igrao s dvije momčadi. Turnir je odigran, led je probijen. Sljedeće je zime turnir opet održan, nije bilo previše sastava, prijavilo se i nekoliko veteranskih momčadi, primjerice, opet veterani Dinama, pa Trešnjevke i Zagreba... A tek 1973. godine zabilježena je prava ekspanzija s prijavama, bilo je 40 momčadi i na to je zacijelo utjecala i spoznaja da je godinu ranije počelo i malonogometno prvenstvo Zagreba na Kegliću. Sljedeće je godine bilo još više momčadi i takav je rast nastavljen, Kutija je sve više dobivala na popularnosti – kaže Vujanić i ističe:

Turnir je bio pravi magnet za kvartovske momčadi

– Taj je turnir bio pravi magnet za kvartovske momčadi, dečki koji su igrali na školskim igraštima stvarali su momčadi za turnire, a nastup na Kutiji već je u ono vrijeme bio vrhunac igranja po turnirima. Čak i za već etablirane haklerske družine, poput moga Keracommerca, s kojim sam igrao na turnirima po Hrvatskoj i Sloveniji. Večernji list nas je pratio, vodio nas je tadašnji urednik sportske rubrike Ico Kerhin.

Kutija je od samih početaka imala zagrebački štih, no već 1974. godine bilo je tu i po nekoliko momčadi iz Siska i Karlovca, kasnije su se uključile i momčadi iz Slavonskog Broda, Veliike Gorice, Ščitarjeva... Bilo je tu svakakvih sastava, pa tako nisu bili raritetni rezultati 10:0, 12:0 ili 14:0, turnir je bio apsolutno otvoren za sve koji su se željeli prijaviti.

Dečki koji su igrali veliki nogomet, stvorili su za Kutiju malonogometne momčadi, a u Zagrebu je bilo niz tvrtki koje su imale svoje nogometne sastave, mjesne zajednice su također prijavljivale svoje momčadi. Neki su, pak, imali i sponzore, koji su plaćali opremu i kotizaciju, kao i zajedničke večere nakon utakmica, igrači nisu dobivali nikakav novac, ali stalno su se družili i to je bilo ono najlepše u svemu – sjeća se Vujanić.

Vujanić: Ozbiljniji se novac pojавio na Kutiji 80-ih godina

Obilježje Kutije u prvoj desetljeću postojanja bila je standardnost prijavljenih momčadi. Pa tako

Momčad Končara iz 1972. godine

Vujanić kaže:

– Prvih pet-šest godina 90 posto momčadi igralo je u istim sastavima! Točno se znalo tko za koga igra, možda su se promjenila dvojica ili trojica igrača u nekoliko sezona. Bio je to čisti amaterizam. A ozbiljniji se novac pojавio na Kutiji tek 80-ih godina...

Nagrade za plasman u početku su bile pokal, torbe i garnitura dresova, nikakvog novca nije bilo. Ma novac je apsolutno bio u drugom planu, svi su voljeli i željeli igrati na tako prestižnom turniru. K tome, medijski se turnir počeo vrlo dobro pratiti, maksimalno je populariziran i slijedila je ekspanzija, koja je svoj vrhunac dosegla sredinom 80-ih godina – govori Vujanić i izdvaja najbolje momčadi tog prvog desetljeća Kutije:

– Među najboljim momčadima 70-ih godina svakako je bio sisački Borac '73, koji je tri puta u tom desetljeću osvojio naslov. Bili su to dečki iz sisačkih klubova, Segeste i Metalca, u kojima su igrali veliki nogomet. Zanimljivo je svakako da je Rajko Marić, otac Silvija Marića igrao za Borac. Osim Siščana, do 1979. godine turnir su osvajale

još samo zagrebačke momčadi, a onda su se pojavile Mostarske kiše i dohvatile naslov. Bila je to sjajna godina, tada sam igrao s Perom Močibobom za Potepuh, ispali smo u četvrtfinalu od karlovačke Poljomehanizacije, za koju su igrali braća Rajko i Željko Janjanin. Vodili smo 3:0 i ispali na sedmere! A onda su Mostarske kiše svladale Karlovačane i osvojili su turnir, najbolji im je igrač bio Danko Grgić Lola, koji je, nažalost, preminuo 2016. godine – kaže Vujanić.

Slišković: Lola iz Mostara profesor je za sve nas

Eh, Lola i Mostarske kiše... Iz onoga vremena datira i izjava tada jednog od najboljih nogometara bivše Jugoslavije, umjetnika s loptom Blaža Sliškovića. Kad su ga, naime, pitali tko je za njega najbolji nogometar Jugoslavije, aludirajući na prvoligaške igrače, Baka Slišković ovako je odgovorio:

– Sve je to, dragi moji, luk i voda... Ima u Mostaru jedan Lola, e taj je profesor za sve nas...

A kad tako Baka kaže... I taj je Lola Grgić pametio Zagrepčane te 1979. godine. Ne podcjenjujemo ostale mu suigrače iz Mostarskih kiša, ni slučajno, bilo je tamo sjajnih haklera, ali Lola... Kad je uzeo loptu, svi su na tribinama skočili na noge i čekali genijalni potez, bio je istinski virtuoz s loptom, čarobnjak na parketu, za mnoge i najbolji igrač malog nogometa svih vremena na ovim prostorima...

Mostar je bio jedini grad koji je dao dva prvaka bivše države u malom nogometu – Mostarske kiše i Mostar! U gradu na Neretvi danonoćno se haklalo, a Mostarske kiše nastale su nekoliko mjeseci prije nego što su osvojili Kutiju, 1979. godine, ute-meljio ih je Mirko Kožulj, otac našeg proslavljenog plivača Gordana Kožulja!

Uz Lolu, za Mostarske kiše igrali su Jakirović, Hadžić, Buhovac, Muratbegović, Mekinić, Kolonja, Glavović, Kordić, Kalajdžić, kao i kasniji Veležov desnokrilni napadač, Vladimir Skočajić Taramba, koji je zabio Dinamu četiri pogotka u onoj raritetnoj utakmici na Veležovu turniru 9. veljače 1980. godine. Toga devetog dana u drugome mjesecu 1980. godine, bilo je – 9:2 za Velež...

Bilo je to vrijeme nogometne romantike, a i po svom su imenu Mostarske kiše bile rodonačelnik romantične, ne samo nogometne. "U Mostaru sam volio neku Svetlanu jedne jeseni...", početni su stihovi prekrasne poeme Mostarske kiše posvećene gradu Mostaru i jednoj neuzvraćenoj ljubavi. Ispisao ih je 1965. godine tada mladi književnik Pero Zubac i prvi je put poema objavljena u zagrebačkoj Reviji za kulturu i umjetnost. Tadašnji urednik Revije, Zvonimir Golob, sigurno nije ni slutio da će Mostarske kiše ostati u sjećanju mnogih Zagrepčana. Ali, po "stihovima" Lole Grgića...

Ne, nije moglo biti boljeg imena za momčad koja je "umirala u ljestvici", čije su malonogometne kapi tvorile pljusak koji je očarao zagrebačku publiku. Haklerski razigrani i raspjevani Hercegovci svirali su pobjedičke note, svojim su zanosnim predstavama postali ljubimci Zagrepčana, koji su uvijek još kako znali cijeniti i nagrađiti pravo (malo)nogometno umijeće. I kad se zadovolje "gurmani" malog nogometa, onda znaš da si napravio nešto veliko...

Lola i ekipa nudili su driblinge, tunele, najvažnije je bilo prodati neki haklerski trik, bili su lepršavi, atraktivni, ali i djeletvorni. Nije to bilo "umiranje u ljestvici" isključivo zbog dojma. Ne, štoviše, njihov je svaki dribling, svaki vic u igri, svaki lucidni potez bio usmjeren samo prema jednome – zabit gol! I takvom su, raznovrsnom igrom prepunom malonogometnih delikatesa za sladokusce, došli i do naslova na Kutiju, u prvoj godini svoga postojanja pod imenom Mostarske kiše... Najprije su za Kiše igrali zagrebački studenti iz Mostara, no iz kola u kolo su se pojačavali s najboljim haklerima

koji su dolazili iz Mostara. Lola Grgić priključio se u 2. kolu...

– Bilo je posebno iskustvo igrati Kutiju, svi smo u tome istinski guštali. Obično bismo iz Mostara kre-nuli prema Zagrebu u fići, putovali bismo više od deset sati. Ali, sve bismo te napore i umor od puta zaboravili kad bismo istrčali na parket – rekao je u jednom intervjuu Zoran Levi Buhovac, jedan od španera iz Kiša, dodavši i ovo:

– U Zagrebu se brzo pročulo za nas. Sjećam se da smo igrali u 3. kolu i gledali smo s polupraznih tribina prvo poluvrijeme utakmice koja je bila prije naše. Otišli smo u svlačionicu, izašli na zagrijavanje, a dvorana je bila puna, prepuna! Nikad to neću zaboraviti, bili smo strahovito impresionirani. Nakon utakmice odmah bismo se vraćali u Mostar, a na izlazu iz dvorane čekalo nas je barem tisuću ljudi, čestitali su nam na igri, hvalili nas, tapšali! Baš smo se osjećali kao zvijezde – prisjetio se Buhovac.

A o suigraču Loli je govorio:

– Bio je najbolji. Uvjerljivo najbolji. Nakon prestanka igranja, kratko je vrijeme vodio momčad

Hvidre Mostar, ali nije imao živaca istrpjeli ni najmanju pogrešku svojih igrača. Primjerice, na jednom smo turniru vodili protiv nekoga 12:0 i tada je naš vratar skrivio pogodak. A Lola ga je napao kao da smo zbog tog primljenog gola ostali bez naslova na turniru, ha-ha... Bio je takav, uvijek je težio savršenstvu, najprije je od sebe tražio maksimum, a onda i od drugih – kaže Buhovac, rekavši i ovo:

– Nitko od nas nije u svom životu imao "neku Svetlanu", ali Mostarske kiše poema su i o našem gradu i nismo nimalo dvojili pri izboru imena momčadi...

Za sisački Borac '73 bilo je "veni, vidi, vici"

Mostarske kiše bile su druga momčad koja je osvojila Kutiju u prvom desetljeću postojanja, a da nije bila iz Zagreba. A prva? Prva je bila Borac '73, skupina vrhunskih sisačkih haklera, koji su u čak tri navrata bili najbolji na Kutiji – 1974., 1976. i 1978.

godine, a u finalu su igrali 1975. godine (svladao ih je Alpina Žiri 1:0).

Milan Radojić bio je zaštitni znak Siščana, virtuoz koji je oduševljavao svojim maestralnim potezima. Evo i njegovih sjećanja na te blistave dane:

– Pod imenom Borac službeno smo se okupili 1973. godine, stoga smo tu godinu i stavili u naziv kluba. Prije toga igrali smo po seoskim turnirima, na proštenjima i raznim blagdanima, pobjednik je u ono vrijeme za nagradu na takvima turnirima dobivao odojka i gajbu piva! Većina je igrača bila iz Novog Sela, to je selo udaljeno nekoliko kilometara od Siska, Novoselčani su Bijelić, Adamović, Milović, Jajčinović i Rubčić, a ja sam iz Sunje. Zajedno smo išli u sisačku gimnaziju, družili smo se i često smo igrali mali nogomet. A gotovo svi smo igrali i veliki nogomet, u sisačkim klubovima Segesti i Metalcu, te u petrinjskoj Mladosti, iako smo svi počeli u Borcu iz Novog Sela, to je bio naš matični klub gdje smo napravili prve organizirane nogometne korake.

I nakon nekoliko godina igranja po tim veselim

Momčadi
Bata, Contre i
organizatori
turnira 1980.

Završen 7. otvoren zimski kup u malom nogometu »Kutija Šibica 77«

PARADA MAJSTORA I POGODAKA

- Prvo mjesto osvojili su nogometari »Keracommercea«
- Odlična igra i visoka pobjeda »Dinama« protiv »Hajduka«

ZAGREB — Nogometari »Keracommercea« pobijednici su 7. otvorenog zimskog kupa u malom nogometu »Kutija Šibica 77«. U finalnoj borbi uvjerljivo su pobijedili momčad »Grahoroše« sa 6:1 (3:0), pa im je priopćen pehar pokrovitelja »Večernjeg lista« kojeg je kapetan momčadi Vujanić uručio urednik sportske rubrike Ico Kerhin. No valja krenuti od početka, jer su polufinalne borbe, a osobito ekshibicija, donijele odlučnu nogomet.

• U prvoj polufinalnoj utakmici »Grahoroše« je svladala »Kvaternikov trg« sa 4:2 (3:0). Pogotke su postigli S. Major 3 i E. Major za pobjedničku, a Skorup i Budiselić za poraženu momčad.

• Drugi finalist bio je poznat tek nakon izvođenja sedmeraca. Po mnogima bilo je to »finale prije finala«, jer su snage odmjerili »Kutija Šibica« predvedena Rukljačem, Coporom i Tkalecom i »Keracommerce« prvak prvenstva Zagreba. Nakon 40 minuta rezultat je bio 2:2. Pogotke su postigli Vujanić i Šafarčić za »Keracommerce«, a Rukljač 2 za »Kutiju Šibica«. Prilikom izvođenja Ivanović je postigao pogodak, no »prvoligaši« Rukljač i Copor su promašili, a Bratec i Vujanić su na drugoj strani postigli pogotke, pa je »Keracommerce« pobijedio sa 4:3 i plasirao se u završnicu.

• Nakon toga pred prepuno gledalište »košarkaške« dvorane u Sportskom domu, u kojem se okupilo više od 4000 gledalaca (ispred dvorane ostalo je još oko 1000 navijača bez ulaznica), isticali su igrači »Dinama« i »Hajduka«. Usljedila je prava parada nogometnih majstora i pogodaka, pa gledaoci nisu stedjeli grla i

dlanove. »Plavi« su nakon odlične igre u prvoj ekshibiciji pobijedili sa 10:5. Pogotke su postigli Janjanin 4, Cerin i Kuže po 2, te Kranjčar i Zajec za »Dinamo«, a Žungul 3, Šurjak i Mužnić za »Hajduk«. Osobito dobro igrao je Rajko Janjanin, a uspješno su mu asistirali Zajec, Cerin i Kranjčar. U redovima »Hajduka« bolji od ostalih bili su spretni strijelac Žungul i Šurjak.

• U utakmicu za treće mjesto »Kutija Šibica« je bez mnoga napora, pogodcima Tkaleca, Uhode i Čibeja (autogol), pobijedila »Kvaternikov trg« sa 3:1. Pogodak za poraženu momčad postigao je Budiselić.

• U finalu, kao što smo već rekli, »Keracommerce« je bio uverljivo bolji, nije dopustio pro-

SASTAVI

• »KERACOMMERCE«: Vrhovec, Kalečak, Gričar, Bogović, Vujanić, Vušak, Narsete, Bratec, Šafarčić, Frankol

• »GRAHOROVA«: Klemar, Pavlić, M. Major, S. Major, E. Major, Ražić, Žambata, Samovska, Fajdetić, Pavljak, F. Major, Klement

• »KUTIJA ŠIBICA«: Pintarić, Copor, Tkalec, Rukljač, Sylgit, Šurjak, Nerat, Gašparović, Uhoda, Ivanović

• »KVATERNIKOV TRG«: Golesman, Ptlić, Martek, Budiselić, Skorup, Čibej, Maran, Zarak

• »DINAMO«: Ivković, Bedi, Kuže, Tukša, Stinčić, Janjanin, Kranjčar, Zajec, Cerin

• »HAJDUK«: Katalinić, Bošnjak, Rožić, Šurjak, Mužnić, Žungul, Dordević

ZVONKO VUKELIĆ

Pobjednička momčad »Keracommercea«: Vušak, Gričar, Frankol, Šafarčić, Vrhovec, Bogović, Bratec, Vujanić, Narsete i Kalečak
Snimio: P. Cajzek

gradovima, nastupali smo u Kutini i u Karlovcu, a 1978. godine osvojili smo karlovački turnir pod imenom Poljomehanizacija. I uz tu je godinu vezana jedna anegdota. Tada je, naime, trener Segeste bio nekad proslavljeni vratar Marijan Jantoljak, pa smo ga pozvali da nam brani na Kutiji. Pristao je i opet smo osvojili turnir, po treći i posljednji put. A Jantoljak nam je, nakon tog osvajanja Kutije, zabranio igranje malog nogometa. I u novinama je

Momčad Grahoroše iz 1977. godine

pročitao da je Poljomehanizacija osvojila turnir u Karlovcu, pa je rekao:

— Mogli bismo odigrati neku malonogometnu utakmicu s njima, mi kao osvajači Kutije, a oni uspješnici u Karlovcu. Bilo bi to zanimljivo...

No, kad je pročitao sastav Poljomehanizacije, vidio je da je to zapravo bio Borac '73., da smo mi igrali u Karlovcu, unatoč njegovoj zabrani! Pa nas je novčano kaznio zbog igranja malog nogometa, ha-ha – sjeća se Radočić.

Borac '73 egzistirao je još nekoliko godina, negdje do 1984. godine i na Kutiji je još jednom došao do polufinala...

— Dakle, u tih naših deset godina igranja na turniru, Kutiju smo osvajali tri puta, jednom smo bili finalisti i jednom polufinalisti. Ostavili smo trag na ovom turniru, bili smo, uz Mostarske kiše, jedina momčad izvan Zagreba koja je 70-ih godina osvajala Kutiju. A konkurenčija je bila velika, Keracommerce je imao strašnu momčad, pa su se pojavili Contra i Bat, bilo je sjajnih sastava i igrača.

Naša je najveća snaga bila u zajedništvu, bili smo prijatelji, stalno smo se družili i igranje malog nogometa predstavljalo nam je veliku zadovoljstvo. Nakon svakog turnira organizirale su se fešte, veselili smo se, nikad nije tu bilo nekakvog novca. Niti je tko tražio, niti je tko nudio, sami smo

skupljali lov za benzin i kotizaciju na turniru. Takva su vremena bila – ispričao nam je Radočić, dodavši na kraju:

— Osim Kutije i Karlovca, u tri smo navrata osvajali i sisački turnir, bili smo sjajna generacija, većina nas je rođena 1950. godine i zajedno smo, uz loptu, odrastali. I ta nam je lopta priuštila mnogo životnih radosti, uz nju su stvorena čvrsta prijateljstva, zajedno smo se veselili i tugovali, bili su to najljepši dani naših života. Nažalost, neki igrači više nisu s nama – sjetno je rekao Radočić.

A jedan od najtalentiranijih sisačkih nogometara bio je – Rajko Marić, otac Dinamova izvrsnoga igrača Silvija Marića. Radio je Rajko u Željezari Sisak, bio je jedna od legendi sisačkog nogometa. Igrao je veliki nogomet u Metalcu, mali nogomet za Borac '73 i na Kutiji je bio proglašen najboljim igračem 1973. godine.

A koliko je Kutija bila važna u obitelji Marić, dovoljno govori podatak da je Silvio, nakon što je osvojio taj turnir 1998. godine s Moby Dickom, ozaren rekao:

— E sad mogu sa starim ravnopravno razgovarati o nogometu! Dosad me je stalno zezao i govorio mi da nisam pravi igrač ne osvojim li Kutiju. Sad je medalja tu i više me ne može zafrkavati – govorio je Silvio, koji je tada bio jedan od najboljih Dinamo-

Sedma Kutija Šibica oduševila je gledatelje i novinare

vih igrača, te jedan od najtraženijih i najskupljih nogometnika u Evropi! Ali, Kutija...

Fantastični dvoboji čvrstog Bata i lepršave Contre

Kraj prvoga desetljeća Kutije, nakon rapsodije Mostarskih kiša, donio je možda i najveće malonogometno suparništvo u gradu ikada! Povjatile su se dvije momčadi posve različite filozofije igre. Jedna je bila Bat DS, iskusni sastav koji su činili pretežno prekaljeni nogometnici Trešnjevke (Tkalec, Gašparović, Šćuric, Ivanda, Uhoda, Ivanković, Suntešić...), a s druge je, pak, strane, bila Dinamova mladost! Mlinarić, Deverić, Popovski, Dumbović, Karabašić, Dolović, pa Sudy i Bangoura, na vratima Žigante...

Bili su to fantastični dvoboji, Bat se oslonio na "betonsku" obranu, čvrstinu i jednostavnost, dok je Contre vrištala lepršavoču, tehničkim minijaturama i umjetničkim potezima. Veći dio grada navijao je za Contru, dok su simpatije prema Batu imali samo dečki iz Trešnjevke, te najbolji prijatelji i članovi uže obitelji igrača te pragmatične momčadi. Povučemo li usporednicu s modernim nogometom, recimo da su te utakmice bile nalik dvobojima Rijkaardove Barcelone s Ronaldinhom protiv Mourinhova Chelseaja!

I u velikom finalu 1980. godine, parkirani "autobus na kat" ispred vratara Vidovića donio je Batu DS pobedu 2:0 i naslov! Jedan od ključnih igrača Bata, Drago Tkalec, sjeća se tih slavnih dana:

– Bilo je to veliko suparnišvo. Mi smo svi bili dečki iz kvarta, s Trešnjevke, nije onda bilo velikih financijera i sponzora, koji su poslje kupovali igrače i stvarali umjetne momčadi. Mi smo igrali besplatno, zajedno smo živjeli i rasli u kvartu i to je baš bila ona prava kvartovska ekipa. Contra je također bila oformljena na taj način, ali su se malo pojačali s dinamovcima Mlinarićem i Deverićem, međutim i oni su se uklapali u tu škvoru, zajedno su se družili, stvarali prijateljstva. Nije još, dakle, bilo onog umjetnog stvaranja momčadi i kupovine najboljih isključivo za jedan turnir. Ne, mi smo godinama zajedno igrali, za guš, bilo je to krasno vrijeme. I nismo samo mi bili takvi, još je dosta ekipa bilo složeno na taj kvartovski način. Primjerice, Pongračevu, Keracommerce, pa Kuštanovu, Novi Zagreb – govori Tkalec i nastavlja:

– Tada se igrao drukčiji nogomet, danas je automatizam ubio ljestvu hakla. U ono su se vrijeme tražile pojedinačne minijature, tehničke bravure, u svemu je tome bilo više duha i lucidnosti nego danas. Ne znam, možda grijesim, ali onaj je mali nogomet bio neusporedivo atraktivniji. Mi smo se onda nadigravali, tražili smo ljestvu u tom haklu,

a danas se sve svelo na nekakvo odradivanje utakmica. I nema tu nikakve draži, ni za igranje, ali ni za gledanje. Posebno ovaj futsal, u toj igri 4+1 oni istinski hakleri nemaju nikakve šanse, to je postao čisti profesionalizam i prolaze bolje pripremljene i taktički posložene momčadi. Nema tu vrhunskih tehničkih poteza, samo jurnjava po terenu... Bilo je onda dosta momčadi na Kutiji koje su igrale vikendom na igralištima u kvartu, pa su se onda prijavili za Kutiju i imali su nekakve šanse proći kolo, ili dva. A sad, kad nalete na ove futsal-roboće, nemaju baš nikakvu šansu...

Tkalec: Ljudi su sjedili korak od aut-crte

Vaši okršaji s Controm desetljećima se prepričavaju, uoči tih utakmica bilo je gotovo nemoguće na dan dvoboja kupiti ulaznicu...

– Točno je, tenzije su bile velike. Bili su to praktički okršaji dva kvarta, utakmice između Trešnjevke i Sigećice. Ali, to je veliko suparništvo postojalo samo na parketu, izvan terena bili smo prijatelji, družili smo se, čak smo imali i zajednički termin u Sportskom domu, petkom od 20 sati do ponoći, na kojem je igralo još nekoliko momčadi. I tu smo se i mi i oni uigravali i spremali za Kutiju. Dobro smo se poznavali i baš smo živjeli za taj mali nogomet, sav smo duh unijeli u taj hakl. Iako smo se družili, kad smo stali na parket na suprotnim stranama, natjecateljska i sportska tenzija između nas osjetila se u zraku! Nije tu bilo ekscesa, ali sve su naše utakmice bile tvrde i neizvjesne, živjeli smo za te pobjede. Ipak je bila riječ o prestižu, a nema veće kazne kad te netko pobijedi i onda te podbada do sljedeće utakmice i prilike za uzvrat.

Teško je usporediti ludnicu koja je vladala gradom poput one uoči našeg finala 1980. godine protiv Contre. Svi su željeli ući u "dvojku", ljudi su sjedili praktički korak od aut-crte, nije se moglo disati kakva je gužva i sparina bila u dvorani krajem prosinca! Danima se pričalo o toj utakmici, ulaznica je bila najtraženiji predmet u gradu, tko je imao ulaznicu, doista se mogao smatrati sretnikom – kaže Tkalec.

Bio je to deseti turnir i sve se pomalo u tih deset godina posložilo – natjecanje je organizacijski bilo izvrsno posloženo, momčadi su bile sjajne, stvorilo se suparništvo, mediji su, poglavito tiskani, shvatili o kakvom je dogadaju riječ i Kutija je doživjela pravu eksploziju, bila je najvažniji dogadjaj u prosincu u Zagrebu! I ne bez razloga, igrao se vrhunski mali nogomet, parketom su defilirali istinski znalci, igrao se mali nogomet za dušu, taj je hakl bio prepun umjetnika. Svemu su tome štih dali i mladi i nadareni dinamovci, virtuozi Mlinarić,

pa Deverić, Dumbović, Popovski, godinu kasnije zaigrao je Zlatko Kranjčar, koji je također, kao i Mlinarić, jednako dobro igrao i veliki i mali nogomet. Publike je na to, na svoje dinamovce, dakako, bila vrlo osjetljiva...

A s druge je, pak, strane, bila momčad koja je zaboravila što znači izgubiti utakmicu...

– Deset godina nismo bili poraženi u malom nogometu! Deset godina Bat je bilježio samo pozitivne rezultate! Jasno je da smo bili puni samopouzdanja, ali i za nas su utakmice s Controm bile veliko, najveće iskušenje. Igrački smo, kvalitativno, možda bili slabiji, ali smo zato bili iskusniji. I taktički smo sjajno odradili taj finale 1980. godine. Oni su bili lagani favoriti, osjećalo se to, ali kad je utakmica počela, sve je bilo neizvjesno, nije se moglo ništa predvidjeti. Sve je upućivalo na to da će pobijediti ona momčad koja prva zabije gol, tako je i bilo, mi smo zabiljili i na kraju 2:0 pobjom osvojili smo turnir. Gašparović i Šćuric su bili strijelci, tako se posložilo, iako moram priznati da je sve moglo otici i na njihovu stranu – govori Tkalec.

Lepršava, razigrana, haklerski poetska Contra, protiv tvrdog, čvrstog, iskusnog i taktički savršenog Bata!

– Da, točno tako! Bili smo nezgodna momčad,

svi su nas respektirali i nitko nije baš imao želju igrati protiv nas. Kad bismo vukli neke paralele s današnjim velikim nogometom, mi smo u ono vrijeme bili poput današnjeg Atletica Madrid! A s druge su strane i oni bili sjajno posloženi, harmonični i izbalansirani, tako da je utakmica bila prava poslastica za gledatelje. Mi smo u momčadi imali nešto više obrambenih igrača, pa smo adekvatno tome i stvarali svoj način igre. Otraga su sve držali Ivanda i Uhoda, a prema naprijed smo vukli Gašparović, Šćuric i ja, bili smo sjajno organizirani, stalno smo igrali i s pripremama za sezonu počinjali smo već krajem kolovoza.

Većina nas igrala je za Trešnjevku veliki nogomet, baš sam te 1980. godine i ja došao iz Zagreba u Grabu. Bio je guš igrati s dečkima iz kvarta, vezalo nas je prijateljstvo, uvijek smo se družili poslije utakmica, bila su to prekrasna vremena. Tih je godina Kutija doživjela procvat, sve je kulminiralo, podigla se kvaliteta malog nogometa i sve je poprimilo široke razmjere, pa je (postala najpoznatiji turnir u bivšoj Jugoslaviji. Dolazile su momčadi iz svih dijelova zemlje, svi su se željeli dokazati na ovom turniru. A mi smo gostovali po Sloveniji, Bosni, Srbiji i nismo imali pravoga suparnika, zagrebački je hakl bio iznad ostalih, mi

Momčad Bat DS osvojila je Kutiju Šibica 1980./81.

smo u odnosu na sve ostale otišli predaleko. Imali smo barem deset godina prednosti, jer smo počeli s ozbiljnim igranjem malog nogometa početkom 70-ih, baš negdje kad je i Kutija zaživjela – zavirio je duboko u prošlost Tkalec i nakon dužeg razmišljanja izdvojio je najbolje momčadi i igrače koje je vidoio na Kutiji.

– Teško je to izabrati, ne bih se usudio izdvajiti samo jednu momčad. Tu su svakako bili Borac '73, pa Mostarske kiše, Contra, Keracommerce, nas se isto ne smije zanemariti, kao ni Grahorovu, pa se onda pojavila Uspinjača i dominirala sredinom 80-ih... Bilo je uistinu sjajnih sastava i sve to treba poštivati. Svako je vrijeme nosilo svoje junake...

Kutija je tada bila pravi magnet, živjelo se za prosinac

Mnogo je fenomenalnih igrača prodefiliralo Kutijom, od profesionalaca su za mene najupečatljiviji dojam ostavili Kranjčar i Mlinarić, podjednako su dobro igrali i veliki i mali nogomet. A od amaterskih igrača velikog nogometa, na haklu su briljirali Mićo Vujanić, pa Šcuric, koji je za mene neprijepono bio jedan od najboljih, bio je pravi motor, radilica koja je nosila pola momčadi. Pa Radojičić iz sisačkog Borca, taj je bio izvrstan igrač, ili Lola Grgić iz Mostarskih kiša. Ma svaka je momčad imala jednog ili dvojicu vrhunskih znalaca, koji su s loptom mogli doista sve napraviti. Bio bi grijeh nabratati, jer čemo uvijek nekoga sigurno zaboraviti. Ali, ova imena koja sam naveo, svakako su *crème de la crème* Kutije Šibica – rekao je Tkalec, osvrnuvši se još jednom na malonogometni zagrljaj u kojem je Zagreb uživao svakoga prosinca...

– Teško je sad ljudima opisati kakva je ludnica vladala u gradu kad se igrala Kutija. Od četvrtfinala nadalje prava je sreća bila nabaviti ulaznicu, vani je ispred dvorane ostajalo po nekoliko tisuća ljudi. I to je bio gušť. A sve momčadi koje su se prijavile imale su se pravo nadati da će nešto napraviti i nekoga pobijediti. To je davalo posebnu draž natjecanju. A danas, ako neki kvartovski dečki izvuku neku sponzorsku momčad punu "plaćenika", nemaju nikakvu šansu protiv tog automatizma. I to mi se ne svida, nema tu nimalo duše, lucidnosti, ni vica. A ni onog pravog suparništva kakvo je onda vladalo, nema te napetosti u gradu... I ne znam hoće li se ikada nešto slično vratiti, jer je sve ovo, u svakom smislu, otišlo predaleko i postajemo sve otudeniji.

Moji dečki, koji su igrali za Bat DS, praktički su zajedno bili na terenu gotovo 15 godina, bili smo među najboljima u gradu, ali nismo uvijek igrali pod tim imenom. Igrali smo finale protiv Charlieja 1982. pred 10.000 ljudi u Sportskom domu, a još je

nekoliko tisuća ostalo izvan dvoranе! Kutija je tada bila pravi magnet, živjelo se za prosinac, teško je to danas opisati. Imali smo svoje navijače s Trešnjevke, bilo je to lijepo za vidjeti. No, bila su to druga vremena, sve je sad otišlo u nekom drugom smjeru, valjda je moralno tako biti – smatra Tkalec.

Prisjetimo se i sastava tog kulturnog finala 1980. godine:

BAT DS: Vidović, Ivanda, Uhoda, Ivanković, Šcuric, Tkalec, Suntešić, Z. Mlinarić, Kreuzinger, Gašparović, Jelenić.

CONTRA: Žigante, Popovski, Karabašić, Dumbović, Deverić, Sudy, M. Mlinarić, Barić, Lovrenčić, Bangoura, Določić.

Treba napomenuti da se dio turnirskih utakmica, poglavito završnih, zbog iznimnog zanimanja, 1977. godine preselio u Dom sportova, ali ime je ostalo po dvorani u kojoj je sve i počelo. U "dvojci" Dom sportova utakmice je gledalo oko 4000 ljudi, a sredinom 80-ih godina u Ledenu dvoranu, na čije je tribine moglo stati 6800 ljudi, naguralo se na dodatnim sjedalicama i pomoćnim, montažnim tribinama, oko 10.000 malonogometnih zaljubljenika!

I igralo se za slavu i gušť. Pobjednik je osvajao pokal, medalje, trenirke, dresove i loptu, ali i ono najvažnije – mogao je reći da je osvajač Kutije! Nikakvog novca nije bilo tih godina, kružila je u ono vrijeme anegdota da su dečki iz Mostarskih kiša zamolili organizatora da umjesto trenirki dobiju novac kojim bi pokrili troškove puta i smještaja, ali stigao je negativan odgovor. Pa su odjenuli trenirke i u njima se slavodobitno vratili u Mostar, kao junaci Hercegovine, "svete zemlje"!

Pogled u retrovizor prepun je nostalгије i sjete

A danas? Prije nekog vremena jedan je vlasnik i sponzor momčadi koja je osvojila turnir, medijima otkrio da je na naslov potrošio više od 20.000 eura!

– Imali smo na popisu 13 igrača, koštali su me 150 eura "po glavi" po utakmici, odigrali smo sedam utakmica...

Dakle, po utakmici oko 2000 eura, odnosno za osvajanje Kutije Šibica nešto manje od 14.000 eura. A bilo je valjda i nekih naknadnih premija, da ne govorimo o trošku proslave, kupovini opreme itd... Danas je i hakl postao biznis, sponzori momčadi pedantno računaju koliko medijske promocije dobiju u tih mjesec i nešto dana za uloženi novac, sve je postavljeno na temeljima hladnoga profesionalizma, zrnca romantike mogu se pronaći tek u uvodnim utakmicama turnira kad na parket istreže kvartovske družine, kojih je, nažalost, sve manje

MALI JE STRASAN!

Mali nogomet je usao na veliku vrata u nogometnu obitelj. Bilo gdje se organiziraju turniri, svuda je ostvaren pun pogodak. U trenu kad se nogometasti odmaraju od naporne sezone, mali nogomet je dođaj broj jedan. Da tako misle i gledaoći, okazuje primjer zagrebačkog, sarajevskog splitskog turnira, gdje se finalne utakmice ekshibicije igraju pred prepunim gledalištem.

U Splitu ih je bilo 7000, u Zagrebu je finale bila prička za preprodavaču karata. Sato 4000, sretnika se uguralo u dvoranu, a red vrabima ih je ostao priličan broj. Da ne ovorimo o zanimanju za turnir u Grazu, s pet utakmice izravno prenos televizija. Zagrebački turnir u malom nogometu ima adiciju dugu deset godina. Dok je na prethodnom turniru nastupilo svega desetak momčadi, ove godine prijavilo ih so 256. Svega tri puta trebalo je organizatoru da popuni broj,

uzalud su dolazili kasniji gости – mjesto nije bilo.

– Da imamo mogućnosti, prostora i vremena, mogli smo organizirati turnir sa 500 sudionika, rekao nam je Mladen Vušak, čovjek koji je nastupio na svih deset turnira.

Parket ne priznaje favorite. Dogodilo se to i ove godine. Nogometasti koji u svojim (prvovalaškim) sredinama nose igru, oko kojih eminentni trener grade taktilku, na zagrebačkom turniru nisu mogli sami odlučiti. Dokazuje to primjer Milana Ružića, Mile Čalasane, Rajka i Željka Janjanina, Drage Vabeca i mnogih drugih, koji su morali priznati nadmoć anoničnih haklera s ulice. A među njima bilo je i takvih koji su svezali loptu za nogu.

Filip Ivanda, član ekipa koja je ove godine osvojila naslov najboljeg u 'Kutiji Šibica', okušao se na malim terenima u SAD.

– U Americi je mali nogomet popularniji od velikog. Na utakmicama je obavezno de-

setak tisuća ljudi. Naravno, ni pakena atmosfera ne izostaje. U nas još nema takvog zanimanja, no ne bi bilo čudno ukoliko već sljedeće sezone na utakmici za prvo mjesto na nekom domaćem turniru bude prisutno 10.000 ljudi.

– Veliki nogomet je dobio dostoјnog suparnika u malom bratu. No, i za jednog i drugog ima mesta pod nogometnim nebom. Jedina bi šteta bila da svoje prste upletu razni menedžeri, koji bi punim torbama novca uništili amaterski pristup haklera. Na žalost, prvi su se već pojavili. Treba načini način da ih se zaustavi. Za dobrobit malog nogometa.

Tomislav ŽIDAK

Pokojni kolega Tomislav Židak obozavao je dolaziti na Kutiju te izvještavati

i koje nemaju u dalnjim kolima baš nikakve šanse protiv automatiziranih "profici".

I zato je ovaj pogled u retrovizor prema 70-im godinama prošloga stoljeća, kad je sve počelo, prepun nostalgije i sjete. Nostalgije prema fantastičnom haklu, zatim odnosu prema tom haklu, kao i prema iskrenom motivu za sudjelovanje na kulturnoj Kutiji. Onaj tko je barem jednom zaigrao na Kutiji i dan-danas sjeća se tog nastupa. Definitivno. A još ako je zabio gol, onda je bio "heroj ulice"! I danas u kvartovima za takve sretnike govore: "Vidiš onog tam kaj seće s unućicom? E, on ti je onda zabil kad smo u Kutiji igrali protiv onih iz Martićeve! Onda smo prošli 1. kolo, onda i nikad više! Kak je to bilo dobro..."

LEGENDARNE MOMČADI KUTIJE

Anton Samovojska

Zagrepčani su esteti, spektakl je najvažniji

Najviše naslova u Kutiji - po tri - dosad su uspjeli osvojiti Riva grupa Sesvete (2002., 2003., 2004.), Trešnjevčani pod imenima Trešnjevka, Bat, Šparkasa i Bat DS (1972., 1973., 1980. bili su prvi, a drugi 1976. i 1982.), Borac '73 Sisak (prvi 1974., 1976., 1978. te drugi 1975.), Uspinjača (prva 1985., 1986., 1990. te druga 1988.), Vero T.I.N.US (prvi 1991., 1992. te 1994. pod imenom Disco NBA Vrbovec). Napokon, u posljednjih je pet godina tri naslova uspio osvojiti i Promotionplay (2010., 2012., 2014., a drugi je bio 2006. godine). Korak na putu do skoka među velikane je Dobermann (prvi 2015. i 2019.).

Koje su momčadi apsolutne legende Kutije? Koje su igrale najspektakularniji i najbolji nogometi? Koji su to junaci koje smo najradije gledali i u koji ma smo osobito uživali?

Posebniji među posebnima svakako su Borac Sisak (prvak 1974., 1976., 1978.), Keracommerce (1977.), Mostarske kiše (1979.), Uspinjača (1985., 1986., 1990.) te Riva grupa Sesvete (2002., 2003., 2004.).

To su momčadi koje su cijelu godinu igrale zajedno i to treba poštivati. Sve su te momčadi bile

brizno sastavljene, bile su uigrane i igrale su prekrasan nogomet. Te momčadi uspjele su realizirati idealnu shemu: na vratima odličan vratar, u igri dva brza beka odličnoga udarca, siguran zadnji, vezni razigravač koji je mogao predriblati svakoga te centarfor koji će trpati i trpati.

Kerina geometrija

Kad se pojavio, sisački Borac '73 (Balinčić, Jajčinović, Dobranić, Radočić, Jelić, Z. Milnović, D. Milnović, Marić, Medarić...) impresionirao je lakoćom igre te savršenim redom na igralištu. Keracommerce (Vrhovec, Kalečak, I. Gričar, Bogović, Vučić, Vušak, Narsete, Bratec, Šafarić, Frankol) bio je najjača zagrebačka momčad u drugoj polovici sedamdesetih godina XX. stoljeća. Kerina geometrija igre zadivila bi i Pitagoru. Kera je igrala brzo, jednostavno, lagano i imala je najbolju igru na drugu vratnicu. Imala je i Damira Narsetea, jednog od najumnijih haklera toga doba. Poseban štih Kutiji su donijele Mostarske kiše, koje je sastavio Njegovan Kožulj, stric našega glasovitog plivača Gordana Kožulja. Kiše su 1979. sudjelovale, po nama, u najboljem finalu Kutije svih vremena. Sraz Mostarske kiše - Poljomehanizacija Karlovac

Momčad Borca '73 iz 1974.

(5:3) bio je veličanstven. U tome su ogledu blistali Mostarac Danko Lola Grgić i Karlovčanin Rajko Janjanin.

Za mnoge zagrebačke haklere i ljubitelje hakla Uspinjača je najbolja momčad koja je igrala u Kutiji Šibica. Uspinjača je pobijedila 1985. i 1986., kad je na turniru bilo najviše momčadi (648 i 560), te 1990. Atomska Uspinjača imala je sve. Vratar je uvek bio sjajan (Luka, Mohor, Goričan, Liplin), braća Zaimi, Burim i Adem, jurišala su po bokovima, Popovski je sve hvatao na zadnjemu, Sudy je famozno pleo igru, a Bajza nemilosrdno zabilao. Tu su, kako koje godine, bili i: Predrag Jurić, Hadrović, Čavka, Cana, Martić, braća Papić... No možda je najbolja bila Riva grupa Švigor, Filipović, Vidiček, Novak, Palić, Prosinečki, Kemfelja, Čivrag, Derviščaušević, Pavičić, Bičak...). Sesvećani su na najbolji mogući način spojili atraktivnost i učinkovitost.

Dakako, bilo je još ekstra momčadi. Bat DS, naprimjer, koji je bio uigran kao nitko, a pred vratima

je imao takav betonski blok da kroz njega 1980. nije mogla proći niti Dinamova Contra (Žigante, Popovski, Deverić, Mlinarić, Kranjčar, Dumbović, Karabašić, Bangoura, Sudy). U Batovoj momčadi (Vidović, Ivanda, Uhoda, Ivanović, Ivanković, Šćuric, Tkalec, Suntešić, Z. Mlinarić, Kreuzinger, Gašparović, Jelenić) znalo se tko mora gdje stajati u svakome trenu igre. Igrom je redovito oduševljavala Contra, sjajna je bila Termotehna Šela s braćom Boban i Prosinečkim, a izvrstan nogomet redovito su igrali Nacional, Promet Orkan, Gospić...

Godine spektakla

Osamdesete su bile godine najvećih spektakala. Kako na parketu Kutije, tako i oko njega. Pero Močibob, glasoviti Zagrebov centarfor, na utakmice je svoga Potepuha dolazio s violinskom pratnjom. Violinist Franc, koji je najčešće zabavljao ljudе u Zagorcu, restoranu koji trune na čošku

Mostarske kise bila je sjajna momčad koja je oduševljavala igrama

Frankopanske i Varšavske, cijelu je utakmicu razveseljavao dvoranu. Neobične je ideje imao i Big Ben (negda najpopularnije sastajalište mladih u Bogovićevoj), koji je jednom zgodom na utakmicu stigao s drvenim lijesom i limenom glazbom. Dvoranom je zvonio posmrtni marš. Čime je suparniku bilo jasno rečeno što ga čeka.

Zlatko Ptičar, kojega zagrebački nogomet poznaje pod nadimkom Ptice, jedinstveni je sudionik Kutije. Negda igrač, pa voditelj momčadi, 2015. proslavio je 40. obljetnicu kako je u Kutiji vodio prvi sastav. Ptičar je osvojio tri glavna turnira: 1991. i 1992. s Vero T.IN.US-om te 1994. s Disco NBA Vrbovcem. Osvojio je i jednu veteransku: 2007. s Auto Pebom. Kutiju je teško osvojiti, a Ptica zna zašto je tako.

- Na Kutiju svake sezone dođe mnogo jakih momčadi, a svake druge godine netko iznenadi. Kako onda biti prvi. Ne znam ni sam jesu li tri Kutije, koje su na glavnome turniru osvojile moje momčadi, malo ili mnogo. U desetljećima što su za mnom vodio sam 100 najboljih igrača, od Šafarića, Haramine... do Pavlica, Solde, Brnasa, Čale... S

takvim igračima stići do tri Kutije, čini mi se malo. No možda sam u krivu - veli Zlatko Ptičar.

Aplenc je uspijevaо nemoguće

Kutiju šibica uvijek je bilo teško osvojiti, a najteže je bilo u osamdesetima. Tad su u Kutiji igrali svi videniji igrači malog i velikog nogometa negdašnje države, a da bi se stiglo do naslova trebalo je dobiti čak devet utakmica! Godine 1985. u Kutiji je zaigralo 648 momčadi! Predstavnika momčadi na ždrijebu turnira bilo je toliko da svi nisu mogli stati u staru Kutiju šibica. Kako je bilo slagati satnicu toga turnira bez pomoći kompjutora nikome nije jasno. No pokojni Zoran Aplenc, briljantni tehnički voditelj Kutije, uspijevaо je. Kod njega je i nemoguće bilo moguće.

Kutiju šibica može se podijeliti na razdoblje do 1990. i razdoblje nakon 1990. Do devedesetih godina XX. stoljeća većinom su pobjedivale momčadi koje su igrale cijelu godinu. Nakon 1990. većinom pobjeđuju momčadi koje su bile komponirane

Promotionplay dominirao je na Kutiji 2010. i 2014.

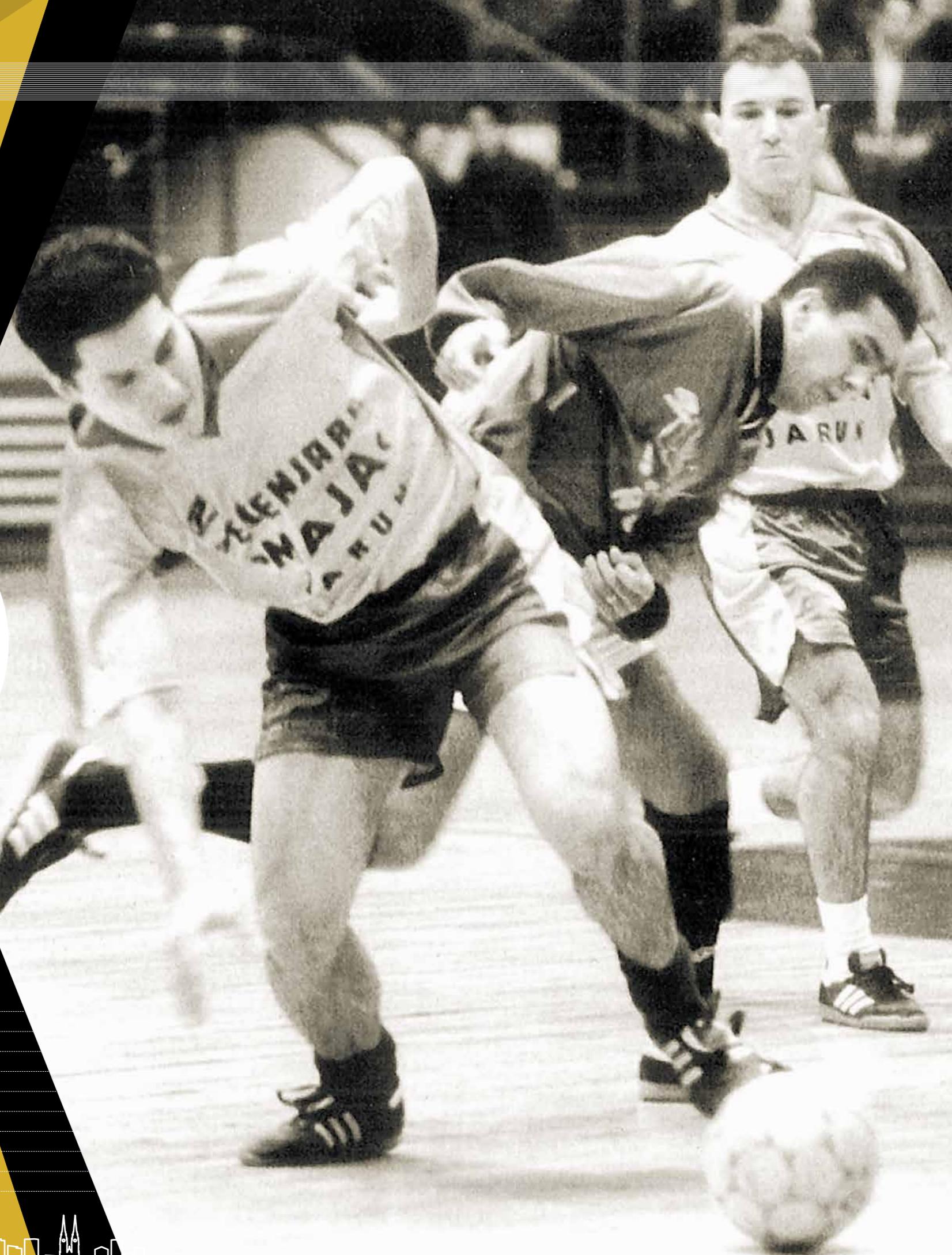

Veselje Megaton Musica nakon što su osvojili Kutiju 1997.

1981.
1990.

Prvaci

- 1981. Contra
- 1982. Charlie
- 1983. Mlinček
- 1984. ZEA
- 1985. Uspinjača
- 1986. Uspinjača
- 1987. Plamen Grahorova
- 1988. INA Trgovina
- 1989. Termotehnika Šela
- 1990. Uspinjača

1981. - 1990.

Predrag Jurišić

Cico: U Contri su mi rekli da trebaju igrača baš poput mene

Tamo gdje su stale sedamdesete godine na Kutiji, nastavile su osamdesete... Veliko suparništvo Contre i Bata DS protegnulo se za još jednu godinu, Zagreb je željno i u prosincu 1981.

očekivao reprizu lanjskog finalnog okršaja dviju momčadi koje su obilježile to razdoblje. I repriza se dogodila, ali u polufinalu! Ždrijeb je tako htio, a ovaj je put sve otislo na Contrinu stranu...

Zbog jednog čovjeka. Zlatka Kranjčara! Dečki iz Contre, naime, shvatili su da im, uza sav njihov šarm, lepršavost i tehničku savršenost, treba istinski lider na parketu, treba im netko tko je konkretan, treba im – "killer"! A Cico je već bio njihov idoli u Dinamu, susjed s Ferenčićem, znali su da je on taj. I "mukotrpni" su pregovori oko transfera urodili plodom, pa je Cico te godine zaigrao za

Pokojni Mirko Braun, popularni Charlie, doveo je svoju momčad Charlie do osvajanja Kutije

Contru. I u tom polufinalu već pomalo umorni stari dečki iz Bata ovaj put nisu imali nikakve šanse, završilo je 2:0 za Contru, oba je pogotka postigao, dakako, Kranjčar.

– Igrao sam za Ferenšćicu ranijih godina, a onda su me pozvali dečki iz Contra. I odmah sam prihvatio taj poziv, bili su to mladi dinamovci, Mlinarić, Deverić, Dumbović, Popovski..., stvorili su odličnu momčad, svidjelo mi se kako igraju, a veliki je izazov bio u spoznaji da su bili favoriti za osvajanje turnira. Godinu ranije izgubili su u finalu i kad smo razgovarali rekli su mi da trebaju baš igrača poput mene kako bi otišli do kraja – prisje-

tio se Kranjčar tih dana i potom je dodao:

– Zanimljivo je da je ta Contra dvije godine ranije ispala iz Kutije izgubivši baš protiv moje Ferenšćice! Igrali su za Ferenšćicu, uz mene, Ormož i dečki iz ondašnjeg TPK-a, nismo bili loši, ha-ha...

Od Ferenšćice do Sigečice – četiri tramvajske stanice

Niste daleko preselili, u susjedni kvart – caffe bar Contra, koji je sponzorirao nastup Mlinarića, Deverića i ekipe je, naime, na Sigečici, samo nekoli-

Sjajna momčad
Contra iz 1981.

ko tramvajskih stanica od Ferenšćice!

– Da, točno je, dva kvarta dijele četiri tramvajske stanice! I to je bio još jedan razlog što sam bez odveć razmišljanja prihvatio njihov poziv. Trebali su dodatnu kvalitetu, bio sam počašćen što su je vidjeli u meni i krenuli smo u osvajanje Kutije!

A koliko je bio "težak" transfer iz Ferenšćice na Sigečicu?

– Ha-ha... Dajte, molim vas... Svi smo se dobro poznavali od ranije, imao sam tada 25 godina, a ti su dečki polako ulazili u Dinamovu prvu momčad, znali smo se i iz kvartovskih druženja. I za jednom smo večerom dogovorili "uvjetne" transfera – njihov je uvjet bio da im pomognem da pobijede Bat DS i osvoje Kutiju, a moj da me prihvate kao svoga! Oba su uvjeta na kraju bila ispunjena i prekrasna su sjećanja na te dane, kad je druženje zapravo bilo najvažnije – govori Cico.

Contrine su rane su još bile svježe i bolne, sje-

ćanje na lanjski finale donosilo je tugu, ali i – želju za osvetom! A kako je osveta "hrana koja najbolje prija hladna", u tih se godinu dana sve dovoljno "ohladilo". No, ozračje je u gradu opet bilo vruće, opet se Zagreb podijelio na dva dijela – onaj za Contri i onaj za Bat DS! Željno se čekao taj okršaj i ulaznice su za polufinale nestale dva sata nakon što su bile puštene u prodaju! Mali nogomet je zaludio Zagrepčane, posebno to suparništvo Contra i Bata DS, ne pamti se kad su neke haklerske utakmice privlačile toliko pozornosti. I Contri se još kako isplatiло dovodenje Cice Kranjčara...

– Dinamo je u toj prvenstvenoj stanci igralo na tradicionalnom malonogometnom turniru u Grazu, igralo se na igralištu hokejaških dimenzija, s petmetarskim golovima. Gotovo kompletna Contra igrala je za Dinamo u Grazu i vratili smo se u Zagreb izravno na polufinalnu utakmicu, jedva smo ušli u dvoranu, takva je gužva bila na ulazu!

Ledena dvorana
Doma sportova
iz dana kada
su finala Kutije
bila i navijački
spektakl, kada se
tražila karta više

Vodili su nas kroz neke hodnike i katakombe, izašli smo na parket i – pobijedili! Bilo je 2:0, zabio sam oba pogotka i valjda opravdao dolazak u Contru i status pojačanja i vode na terenu, ha-ha... Bat je tada bio neprikošnoven, do tog polufinala ljudi nisu deset godina izgubili utakmicu! Ma svaka im čast, znate li što znači deset godina bez poraza? To je spektakularan podatak – nije Kranjčar skrivaо divljenje suparniku kojeg je potopio.

Cico je odigrao maestralnu utakmicu, začinio ju je s dva zgoditka i Contra se plasirala u finale. U kojem je, takoder 2:0, sveladala Tiffany, strijelci su bili Dumbović i Deverić. A za neugodni Tiffany, igrali su Balaban, Bajza, Trtica... Ta je momčad zapravo bila – klonirani Bat DS! Igrali su, naime, sličnim načinom, tvrdi i pragmatično, bez previše driblinga i tehničkih minijatura. Poslije je tom stazom nastavio i Xanadu... Uglavnom, trofej najboljeg na Kutiji završio je na Sigečici, ludo je proslavljeni osvajanje naslova...

Jedan od najboljih zagrebačkih haklera svih vre-

mena, Duško Popovski, tada je bio među ključnim igračima Contra. Evo i njegova sjećanja na te dane:

– Čekali smo taj uzvrat godinu dana, u onom izgubljenom finalu platili smo danak mlađenačkoj nadobudnosti. I mudro su nas dočekali i skusni lisci Tkalec, Gašparović, Šćuric, Ivanda... Imali smo talent, polet, tehniku i mladost, ali nedostajalo je mudrosti i taktičkoga znanja, nedostajalo je iskušto. Koje nam je sljedeće godine donio Kranjčar, pa smo otisli do kraja i osvojili Kutiju.

A utakmice protiv Bata bile su zapravo kvartovski okršaji naše Sigečice protiv njihove Trešnjevke. Većina je nas igrala u Dinamovim juniorima, pa smo igrali za kafić Contra u "Sigi", u kojem smo se okupljali. Branimir Falcog, poznatiji kao Lonco, bio je vlasnik Contra i spontano je došlo do ideje da pod tim imenom igramo na Kutiji. Lonco je pokrio kotizaciju, kupio nam je dresove i tenisice, kod njega su se slavile pobjede, ali se i tugovalo zbog tog finalnog poraza. Nitko se nije ni usudio tražiti nekakvu dodatnu lovnu za igru, jer bi odmah dobio

Reprezentacija
Kutije 1971.
snimljena 1985.

"šljagu"! Praktički smo bili počašćeni što možemo igrati za Contru, ha-ha – kaže Popovski i ističe:

– Bili su to fenomenalni dani u gradu, dvorana je bila puna, a nogometni se Zagreb, koji je tada doista živio Kutiju, podijelio na dva dijela – jedan za Bat, drugi za Contru! Imali smo više navijača, što je bilo i logično. Em smo bili Dinamovi juniori, em smo bili mlađi, em je naš način igre bio ljudima draži. Bili smo lepršavi, tehnički jaki, naše su utakmice bile prepune driblinga, minijatura i lijepih akcija i to se pristalicama nogometa svjđalo više od njihove tvrde igre na rezultat.

Popovski: Tehničari su nekad bili kraljevi parketa

Tijekom turnira doista smo se osjećali kao prave zvijezde, a kad smo 1981. godine osvojili Kutiju, jedva smo ušli u dvoranu uoči polufinalnog dvoboja! A u dvorani se sjedilo na štengama, neki su sjedili baš na onim štengama koje vode u svlačionicu, odmah pokraj terena. Teško je iz ove perspektive opisati to ludilo koje je vladalo 80-ih godina u Zagrebu zbog Kutije, sve je to bilo drukčije, ljepše i romantičnije. I definitivno se igrao bolji mali nogo-

met! U moje se vrijeme igralo "jedan na jednoga", tehnika je bila u prvom planu, "rolalo" se, guralo kroz noge, tehnici su bili "kraljevi parketa" – sjetno govori Popovski i dodaje:

– Contra je egzistirala još godinu dana, na sljedećem smo turniru, 1982. godine, ispali u četvrtfinalu i momčad se raspala. Otišli smo svaki na svoju stranu... Žekva Sudu i ja u Uspinjaču, neki više mogli igrati mali nogomet, branili su im treneri velikog nogometa i pojavile su se nove momčadi. A u to su vrijeme Kutiju obilježili Keracommerce, Grahorova, Borac '73, Mostarske kiše, naravno i moje momčadi Contra i Uspinjača. Kad bih morao izdvojiti neke majstore hakla, među najveće bih uvrstio Kranjčara, Milinarića, Dumbovića, Palića, Pavlica, pa Prosinečkog i Bobana s kojima sam igrao za Termotehnu Šela 1989. godine. U Uspinjači sam bio sa Sudijem i braćom Zaimi, koji su doista bili fantastični – rekao je Popovski, osvajač šest Kutija, igrač koji je najviše obilježio zlatne godine ovoga turnira. Bio je prvak s Uspinjačom (tri puta), te s Controm, Charliejem i Termotehnom Šela. Inteligentni šef obrane, imponirao je sigurnošću i jednostavnosću...

"Jer osamdesete su bile godine"... Kulturni stih pjesme "Daleke obale", koja je zapravo opjevala fanta-

Slaven Zambata i Drago Vabec bili su zvijezde Dinama i velikog nogometa, ali su rado igrali i na Kutiji

stičnu i, pokazalo se, besmrtnu ondašnju glazbenu scenu, bez ikakve ografe možemo primjeniti i na isto razdoblje Kutije šibica! Bile su to uistinu zlatne godine najvećeg i najjačeg malonogometnog turnira u bivšoj državi, a kulminacija "haklerskog novog vala" stigla je 1985. godine, kad je nastupilo čak 648 momčadi, igralo se u pet dvorana i taj rekord sigurno nikad neće biti nadmašen.

Na izvlačenju parova bilo je - 2000 ljudi!

Tijekom 80-ih godina Kutija se igrala i u Ledenoj dvorani Sportskog doma, nisu samo finalni okršaji bili smješteni u tada najveću zagrebačku sportsku dvoranu. Tada se živjelo za nastup na Kutiji, bilo je pregršt prijavljenih kvartovskih momčadi, a u

Zagreb su na kultno natjecanje stizali sastavi iz doista svih dijelova bivše Jugoslavije!

– To je bilo pravo haklersko ludilo! A da su nas mediji pratili onako kako danas prate turnir, tko zna koliko bi se momčadi prijavilo – kaže Dubravko Klement Lima, dugogodišnji igrač i voditelj Grahoroze, potom i jedan od najvažnijih ljudi u Organizacijskom odboru turnira.

Podatak da je na izvlačenju parova spomenute, rekordne 1985. godine, bilo čak 2000 ljudi (!), dostatno govori o silnom zanimanju pristalica hakla. Ali, nisu samo malonogometari igrali, Kutija je bila magnet i za profesionalce, igrače velikog nogometa. Poglavitno, dakako, Dinamove igrače, ali na ekshibicijske utakmice dolazili su i nogometari Hajduka, Zvezde, Partizana... Primjerice, za zagrebački kafić Pajero sredinom tih godina igrala su i braća Đurovski iz Zvezde! Igrači velikog nogometa strahovito su podigli kvalitetu i zanimanje za turnir, ali znali su nerijetko i "dobiti po glavi"...

– Sjećam se revijalne utakmice kad smo mi, hakleri iz selekcije turnira, razmontirali selekciju ondašnje Prve lige, pobijedili smo 7:3 – govori Anton Samovojska, legendarni zagrebački hakler, vrsni novinar i šahist. Godinama je nosio Grahorovu, ali nije ga bilo u šampionskoj momčadi 1987.

godine, tada je igrao za Katarinu! Njegov je kružni "roling" neponovljiv, loptu je bolje "rolao" valjda samo Robert Prosinečki...

A zacijelo najskupljia momčad koja je ikada zaigrala na Kutiji svakako je bila – Termotehna Šela! Osvojila je naslov 1989. godine, a najzvučnija imena bili su Prosinečki, Zvonimir i Dražen Boban, Komljenović, Mladenović, Bogdanović, Gospić! Za njihove se utakmice toga prosinca tražila ulaznica više, u dvorani Doma sportova bilo je mesta još samo za konac, ali ne i za iglu...

Te se godine završnica igrala po sustavu "četiri plus jedan", no taj način igre, koji je ubio haklersku dušu i tražio neke sasvim druge vrline igrača, ipak nije zaživio. Srećom...

Nogometni je Zagreb upoznao Davora Šukera na Kutiji šibica 1988. godine. Igrao je Davor tada za osječku momčad Bijelo-plavi, koju je vodio sad već pokojni Antun Novalić, u ono vrijeme samo sin vlasnice istoimenog osječkog restorana, tek se kasnije Tuna ubacio u nogometne vode. Šuker je igrao izvrsno, no Bijelo-plavi ipak nisu otisli do kraja... Šest mjeseci kasnije Šuker je i preselio u Dinamo, koji ga je, baš u vrijeme trajanja Kutije, zakapario, kupivši mu automobil, Peugeot 204...

Detalj s utakmice Tiffany - Mlinček iz 1983.

Na prijavu za turnir 1988. stajalo se u redovima

Kekovi golovi za Mlinčekovu Kutiju 1983.

Kutiju je 1983. godine osvojio i bivši trener Rijeke, Matjaž Kek, koji je do naslova predvodio mariborski Mlinček! Kek je bio i najbolji strijelac turnira, a iz tog vremena svakako vrijedi izdvojiti i simpatičnu sarajevsku momčad Bordo 9, koja je na Kutiji igrala od 1984. do 1988. godine. Na utakmice su iz Sarajeva u Zagreb dolazili "zgužvani" – ugorali su se, naime, u dva ficeka i prilično izmoreni dolazili na haklerske oglede... Spomenimo da je one rekordne, 1985. godine, kad je sudjelovalo 648 momčadi, završna utakmica odigrana pred 11.000 gledatelja, a u predigri su nastupili nogometari Dinama i Hajduka.

Nećemo pretjerati napišemo li da je Dubravko Klement Lima život posvetio Kutiji i Grahorovoj, momčadi kojoj je bio osnivač. Evo i njegove priče o toj haklerskoj družini, o momčadi koja je postala sinonim za mali nogomet i izvan granica Hrvatske.

– Kutija je samo jedan od turnira na kojima je Grahorova igrala, počeli smo 1973. godine. A

godinu kasnije bile su kvalifikacije za prvenstvo Zagreba na Kegliću, prijavile su se 32 momčadi za četiri otvorena mjesta. Zanimljivo je da su se iz našeg kvarta prijavile čak tri momčadi – Ilica, Szabova i Grahorova, a mi smo, objektivno gledajući iz današnje perspektive, bili najslabiji od ta tri sastava. No, mi smo se jedini kvalificirali na prvenstvo Zagreba, a baš u Grahorovoј ulici stanovali smo Sotošek, Božanić, Zemljić, Varjačić, Pavlić, Devčić i ja! Nakon toga uzeli smo najbolje igrače iz obje druge momčadi, Vladu Žabčića i Stjepana Majora. I onda više nismo bili ulična, nego kvartovska momčad – kaže Klement i posebno naglašava:

– Da se nismo kvalificirali na prvenstvo Zagreba, tko zna bi li Grahorova, ovakva kakvu je poznajemo, uopće i postojala! I zato je to iznimno važna potankost u našoj povijesti. Možda bismo igrali neke turnire, možda bi Ilica ili Szabova nama uzeli igrače da su prošli, pa nas onda više ne bi ni bilo – govori Lima i nastavlja:

– Uvijek sam bio pobornik igranja lige tijekom cijele godine, jer na povremenim se turnirima momčad ne može ni uigrati, a ni stvoriti pravo

ozračje unutar sebe. I zbog stalnog igranja te lige, bili smo u prednosti u odnosu na ostale. Godinama smo se pojačavali, došli su nam Fajdetić, pa Klemar i druga dvojica braće Major, Stjepan i Ernest, a 1976. godine pridružio nam se i Samovojska, koji je s nama išao na turnir u Njemačku (pokrovitelj putovanja bili su nam Sportske novosti). Svidjela mu se naša momčad, kao i ozračje unutar nje. Te smo turnire u Njemačkoj osvojili 1976. i 1977. godine...

Klement: Zambata je došao i pitao može li igrati za Grahorovu

– Prvi smo put na Kutiji nastupili 1975. godine i u početku nismo baš imali rezultate za pamćenje, rano smo bili eliminirani. Zanimljivo je da nikad do Kutije nismo igrali u dvorani i za nas je igranje na parketu bilo doista nešto novo i neobično. No, brzo

smo se, kao i ostali, priviknuli na te uvjete.

Grahorova je prestala igrati Kutiju 1998. godine. Nastupala je još na nekim turnirima, ali nije to više bilo tako organizirano kao do tada. Ključni trenuci bili su smrt Stjepana Majora, na ratištu 1992. godine, a dvije godine kasnije umro je i Fajdetić. I tada je sve organizatorski ostalo na meni, a više nisam imao tu snagu i odlučnost da sam dalje sve to guram. Štef i Ličan bili su uključeni u sve naše organizatorske radnje i bez njih je sve to bilo neizvedivo, jer nitko od ostalih nije imao te sposobnosti poput njih dvojice. K tome, kad sam se uključio u organizaciju Kutije, prigovarali su mi da ne mogu biti dio organizacije turnira i istodobno voditi svoju momčad, pa je i to ubrzalo oproštaj Grahorove s Kutijom...

Klement naglašava i ovo:

– Svake godine organiziramo Memorijalni turnir Stjepan Major. Ali to je zapravo turnir u čast svih

U ekshibicijskoj utakmici turnira 1984. sastali su se glumci i pjevači

Ukratoj dvorani
bilo je i mnogo
znoja na parketu

preminulih nogometnika Grahovore. Za Grahovu su igrali prvoligaški igrači Slaven Zambata, Marijan Ražić, Mario Novak, Žarko Šetka, Nikica Pavlek i Sreten Čuk. A zanimljivo je kako smo došli do Zambate. Grahovu je, naime, bila pozvana na haklove s momčadima zagrebačkih kafića i odigrali smo nekoliko utakmica protiv njihovih najboljih sastava i stalno smo ih pobijedivali. Za jednu od tih momčadi kafića igrao je i Slaven Zambata, pa mu je dozlogrdilo da stalno gubi i došao je k nama u svlačionicu i pitao:

– Dečki, mogu li ja igrati za vas?

I tako je, eto, jedan od najvećih Dinamovih centra, istinski Plavi 9, došao u Grahovu! Želio je pobijediti i došao je k nama.

Grahovu je svoje najbolje rezultate ostvarila baš u 80-im godinama. A kad je počeo rat, gotovo cijela momčad uzela je puške u ruke i otišla na ratište 1991. godine. Klement govori:

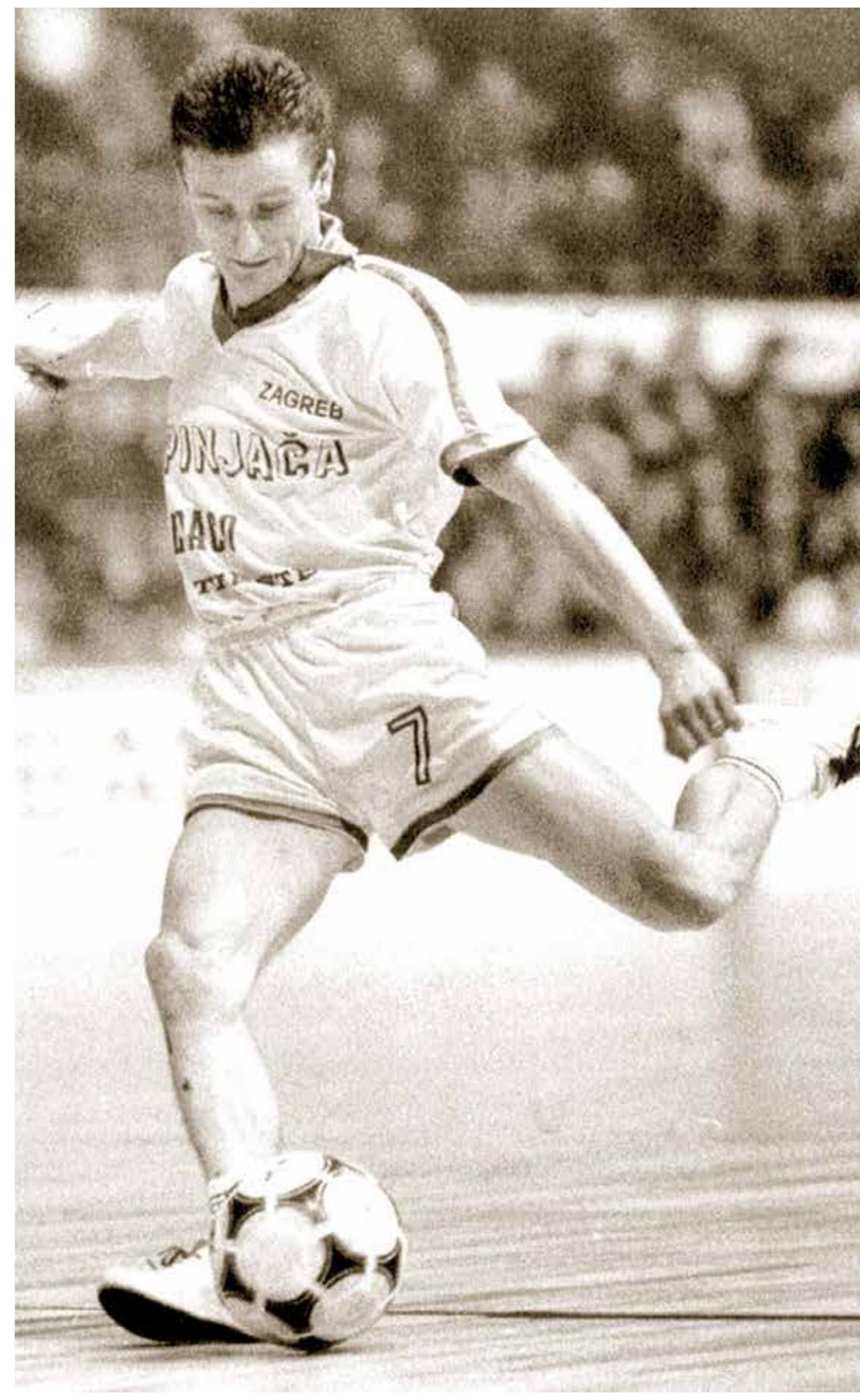
– U Grahovoj su igrala četiri naraštaja igrača, a najbolje je rezultate ostvario miks između druge i treće generacije u 80-im godinama. Bili su tu Čuk, Rešetar, Vrhovec, Kleščić, igrao je s njima i "senator" Žabčić iz prve generacije, a kasnije su došli Žigante, Ročić, Vučetić... U tom smo razdoblju, 1984. i 1988. godine, bili prvaci Jugoslavije, Kutiju smo osvojili 1987. godine, a dvije godine kasnije izgubili smo u finalu protiv Termotehne Šela, za koju su tada igrali Prosinečki, Boban, Popovski Mladenović... U čak deset navrata osvajali smo u

tim zlatnim godinama prvenstvo Zagreba na Kegliću, pet puta uzastopno bili smo prvaci Zagreba i to s uvjerenjem bodovnom prednošću – ponosno ištiče Lima.

Često se tih 80-ih godina postavlja upit tko je bolji – Uspinjača ili Grahovu, tko je malonogometni "kralj Zagreba"? Bile su to dvije momčadi o kojima je godinama pričao cijeli grad, brojni šankovi u zagrebačkim kafićima pamte legende o jednom i drugom sastavu, koliko se samo puta začela priča o tome tko je bolji... I na taj upit nikad nismo dobili odgovor...

Jer, Grahovu i Uspinjaču, ma koliko to zvuči nevjerojatno, odigrale su jednu jedinu medusobnu utakmicu! Bilo je to, dakle, više verbalno i medijsko nego konkretno suparništvo! Uspinjača nikad nije igrala Zagrebačku ligu na Kegliću, a taj se jedini okršaj zbio ratne 1991. godine na Kutiji. Pobijedila je Grahovova 3:1...

– Sva tri gola zabio je Jurašić, to mu je valjda bio jedini hat-trick u karijeri! Bilo je to svjetsko čudo, a tu pobjedu smatram jednim od naših najvećih uspjeha! Jer, dolazili smo na utakmicu izravno s ratišta, bili smo gotovo tri mjeseca na fronti i u Dom sportova dolazili smo u punoj ratnoj spremi, s oružjem! U Karlovcu su, nam, naime, dali dopuštenje da odemo samo odigrati utakmicu i odmah smo se morali vratiti na ratište. Tada smo osvojili treće mjesto na turniru, a zanimljivo je da smo do te "bronze" došli – izvođenjem sedmeraca! Uta-

Pavao Sudij
jedan je od
najlegendarnijih
igrača Kutije

I Hrvatska lutrija imala je 80-ih svoju momčad

kmica, naime, nije ni bila odigrana, jer je u Zagrebu bila zračna uzbuna, pa je odlučeno da pobednika odluče sedmerci. I bili smo bolji izvodači sedmeraca, svladali smo Sveti Rok Žabac... Te su godine već igrali Pavlek, Tuta, Mario Novak, Huskić... bila je to već četvrta generacija Grahovore, s tim smo dečkima i okončali nastupe na Kutiji 1998. godine. Nije se to više finansijski moglo pokriti – rekao je Klement i osvrnuo se na finansijski dio priče:

Da igraš u Grahovoj, morao si znati haklati i biti pristojan i fin

- U 80-ima je Grahovova imala i sponzore. Prvi je pokrovitelj momčadi bila Tvornica duhana Rovinj, pa je Grahovova imala prefiks Bond Street, po nazivu cigareta. I pod tim je imenom bila prvak Jugoslavije u Bosanskom Brodu 1984. godine, a tada su se od momčadi oprostili Mićo Vujanić i Anton Samovojska. A što je značilo sponzorstvo? Pokrovitelj je kupovao opremu (dresove i tenisice), pokrivaо je troškove putovanja, plaćao je kotizaciju za nastupe na turnirima. Nije bilo davanja novca igračima, a kad smo igrali pod imenom Plamen Grahovova, dobivali smo bonove za pojačanu

ishranu, pa smo ih mijenjali za novac, ha-ha... Bilo je to u vrijeme galopirajuće inflacije, bila je to čista borba za opstanak.

Za Grahovoru su, dakle, dečki igrali iz čiste ljubavi i načelno su, u svim generacijama, bili dečki iz istoga kvarta, Črnomerca. U kasnijim smo se godinama kvartovski "proširili" – imali smo, naime, juniorsku momčad i roditelji su sami dovodili svoju djecu iz svih dijelova Zagreba, željeli su da im klinci igraju za Grahovoru. I taj podatak dostatno govori kakav je Grahovova imala ugled u Zagrebu. Bili smo prava škvaldra, svakoga smo prihvaćali ako je bio fin i pristojan, sve je bilo kod nas temeljeno na entuzijazmu i prijateljstvu.

Samovojska, jedan od kraljeva hakla, 1984. više nije bio u Grahovoj

A zanimljivo je da jedan od zagrebačkih "kraljeva hakla", Anton Samovojska, nije osvojio Kutiju s Grahovom, kojoj je posvetio najbolje godine svog igranja! Samovojska je, naime, 1984. godine počeo igrati za Katarinu, jer više nije mogao pratiti ritam Grahovore, koja je tih godina odigravala 100-tinjak utakmica godišnje!

– Zvali su nas na turnire po cijeloj bivšoj državi, odazivali smo se i praktički smo stalno bili na putu i igrali smo utakmice u prosjeku svaki treći dan. Vojska, nažalost, to nije mogao pratiti zbog profesionalnih obveza, bio je sportski novinar u Vjesniku – pojašnjava Klement.

U sastavu osvajača Kutije 1987. godine nije bilo još jedne legende Grahovore – Žarka Šetke...

– U to je vrijeme već bilo dosta sponzorskih momčadi, vlasnici kafića i butika "razgranali" su se Kutijom stvarajući instant-momčadi samo za taj turnir. I Šetka je dobio i prihvatio poziv vlasnika zagrebačkog butika Martina Arbanasa, pa je igrao za njegovu momčad. Tada je vrijedilo pravilo da se može od četvrtfinala uzeti neki igrač iz momčadi koja je ranije ispala. I tako smo došli među osam najboljih i razgovarali smo koga bismo mogli dovesti kao pojačanje. Šetka je s Arbanasom ispaо, pa je netko spomenuo da bismo mogli njega vratiti u svlačionicu. Ali, većina je igrača bila protiv toga, skočili su i rekli: "Tko ga fučka, nije počel turnir s nama, pa nam ni sad ne treba kad je ispal!" I tako smo uzeli Balabana, njegov je Tiffany takoder bio ispaо i Balabanu je to bila jedina osvojena Kutija u dugogodišnjem igranju malog nogometa, iako je s Tiffanyjem definitivno obilježio taj turnir – kaže Klement i prisjeća se zanimljive anegdote:

– Nakon osvajanja Kutije, pozvali su nas u siječnju 1988. godine u Ljubljani, na pozivni turnir. Bio je to jednodnevni turnir, nastupile su četiri momčadi, uz nas su igrale i dvije slovenske momčadi, te aktualni europski malonogometni prvaci, Young Boys iz Nizozemske. Strpao sam u automobil četvoricu igrača, a jedan nas je čekao u Ljubljani, bio je to Alen Huzeirović, koji je tada igrao za Olimpiju, A dečki koji su išli drugim automobilom iz Zagreba u Ljubljani, ostali su negdje pokraj ceste u kvaru!

Kad smo došli u Ljubljani, organizator nam je rekao da se igra "četiri plus jedan"! Za nas je to

Pokojni Otto Barić volio je gledati utakmice na Kutiji

bio šok, nismo nikad ni čuli da se mali nogomet može igrati i po tim pravilima, za nas je "pet plus jedan" oduvijek bio zakon. I u prvoj smo utakmici, u polufinalu, igrali baš protiv tih Nizozemaca. Kao voditelj momčadi bio sam na klupi sam, ni jednoga igrača nisam imao za izmjenu! A Nizozemci su došli modernim autobusom u Ljubljani, tada smo prvi put vidjeli televizor u autobusu! Imali su svoje lječnike, fizioterapeute, trenere, velik broj igrača, autobus je uglavnom bio pun!

Prije utakmice me dečki pitaju: "Kak da se postavimo na terenu?" Odgovorio sam im: "Nemam pojma, i meni je ovo prvi put." Pa sam im rekao: "Ajmo ovak, na početku stanite trojica u obranu i jedan nek igra naprijed, da nas frajeri ne unakaze, pa bumo vidli kak to zgleda!"

A izgledalo je sjajno – maznuli smo ih 4:1, nisu se sastali s loptom! Europski prvaci... U finalu smo pobijedili neku slovensku momčad, ali to je manje važno, do finala se i drugi automobil s ostatkom naše momčadi nekak' dokotural do Ljubljane, pa je sve bilo lakše, a već smo imali i iskustvo igranja "četiri plus jedan".

I taj mi je uspjeh među najdražim sjećanjima. Bili smo čisti amateri, išli smo usred zime na put utrpani u dva vlastita automobila, u dvije krntije koje su mogle ostati zatrpane u snijegu. Izravno smo iz automobila istrčali na parket, a s druge su strane bili profesionalci, kojima nije nedostajalo ni ptičjeg mlijeka. I ništa nam nisu mogli – ispričao je Klement.

I rukometari Medveščaka pomogli na putu do naslova

Vrijedi istaknuti i ovaj podatak: za osvajanje Kutije 1987. godine, velike zasluge imaju – rukometari Medveščaka!

Mario Jozić
bio je vrlo
atraktivni
golman

– Točno je to! Cijelu smo jesen, naime, s njima trenirali, igrali su mali nogomet protiv nas. Tada su za Medvjede igrali Saračević, Smajilagić, Marković, Kljaić, Jarak, Perkovac, Zovko, Šola, Strmečki, te su sezone osvojili kup bivše države!

Bile su to tvrde i žestoke utakmice, zna se kakvi su rukometari, idu u svaki duel čvrsto, do kraja, na granici gruboga. A nama je baš to trebalo, jer smo bili lepršavi, haklali smo, nismo znali prekršaj napraviti na utakmici. I nakon igranja protiv njih cijele te jeseni toliko smo očvrsnuli da smo mogli na Kutiji svakome parirati, ne samo po tehničkom znanju, nego i u žustrim duelima. K tome, na toj je Kutiji za nas igrao i Željko Orešovec iz Čakovca, bio je tada vrlo iskusni i strahovito je mnogo značio za našu momčad. Uostalom, te je godine Orešovec bio proglašen i najboljim igračem Kutije – kaže Lima.

Grahorova je u finalu te 1987. godine rezultatom 3:1 svladala Domoinvest (Černe, M. Novak, Žarak, Orešković, Petrović, Mužek, Ciko, Čosić, Crnogaj), strijelci su bili Orešovec, Balaban i Čuk, dok je pogodak za Domoinvest zabio Crnogaj. Igralo se u Ledenoj dvorani Doma sportova pred oko 10.000

Ijudi. Trofej su Grahorovo donijeli: Kleščić, Čuk, Ročić, Žabčić, Vrhovec, Jurašić, Orešovec, Huzeirović, Balaban, Rešetar, Vuletić, Maravić, Barbir i Klement. Svih tih godina, inače, za Grahotovu je igralo niz pravih španera, kroz momčad je prošlo u 25 godina sudjelovanja na Kutiji oko 200 igrača, uključujući juniorsku i veteransku momčad.

Zlatne godine Kutije posebno je obilježila zagrebačka Uspinjača, momčad koja je nezaustavljivo harala 1985. i 1986., igrala je finale i 1988., a osvojila je turnir još 1990. godine. Dečki iz Uspinjače često se sastaju, evociraju uspomene i prisjećaju se mnogih velikih klupske uspjeha, kao i niz brojnih anegdota s putovanja. Momčad su tih godina vodili Boris Durlen i pokojni Zdravko Brkljačić, koji je i utemeljio Uspinjaču...

Durlen je bio predsjednik čak 32 godine!

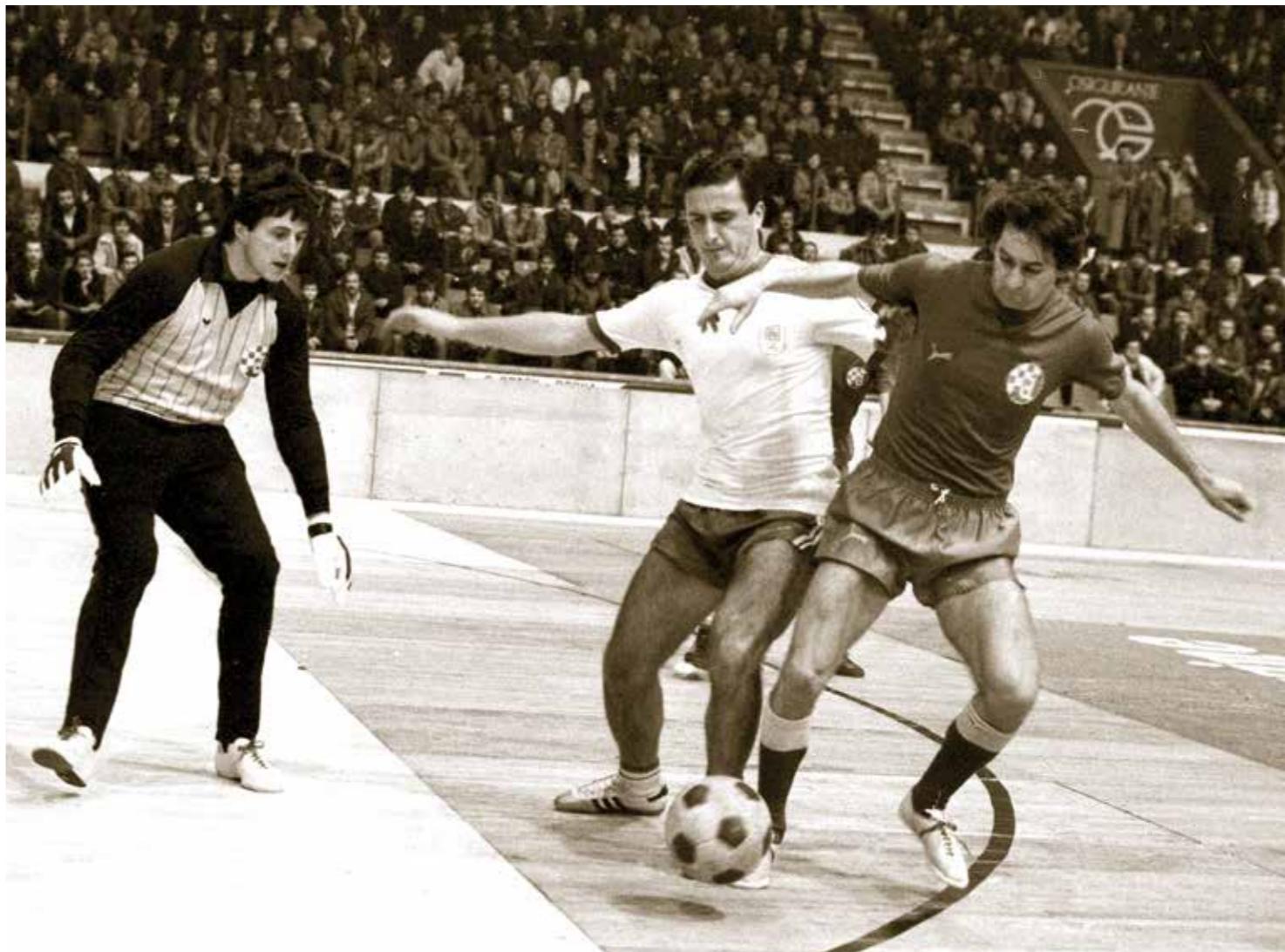
– Počeli smo igrati pod nazivom "Zvijezde hakla", dečke je okupio Zdravko Brkljačić, bili su tu ponajbolji zagrebački igrači malog nogometa. A ideja o registraciji malonogometnog kluba došla je 1983. godine, organizirali smo Skupštinu na kojoj sam izabran za predsjednika i na toj sam funkciji bio sve do 2015. godine, dakle pune 32 godine – kaže Boris Durlen, jedan od osnivača Uspinjače i pojašnjava kako je klub dobio ime:

– Željeli smo da nam u imenu kluba bude neki poznati simbol našega grada i odlučili smo se za – Uspinjaču! Vjerujem da bolje nismo mogli izabrati. I danas, kad mi u posjet dođu prijatelji iz drugih gradova i zemalja, odvedem ih u Tomičevu ulicu i kad vide uspinjaču, nasmiju se i shvate zašto nam se klub tako zove – kaže Durlen.

O umijeću haklera iz Uspinjače i danas se govori sa sjetom, sve je manje takvih majstora malog nogometa, posebno u ovo vrijeme "nabrijanog" futsala. Bili su to rođeni španeri koji su godinama nosili majicu Uspinjače i oduševljavali svojim igrama, živeći malonogometnu romantiku.

Za Uspinjaču su igrali: Duško Popovski, Pavao Željko Sudy, Mićo Martić, Josip Palić, Mladen Hadrović, Dubravko Čavka, Damir Ivančić, braća Burim i Adem Zaimi, pa braća Vlado i Mario Papić, potom Vlado Bajza, Bajur Lluka, Josip Goričan, Stjepan Pavlić, Nenad Bičak, Damir Katović, Zvonko Radoš, Branko Liplin, Dean Adamić, pokojni Mario Novak...

Nadalje, niz je poznatih igrača, ali i zvijezda velikog nogometa prošlo kroz Uspinjaču – Davor Šuker, Stjepan Deverić, Marko Mlinarić, Snješko Cerin, Vjekoslav Škrinjar, Zvonimir Soldo, Gordan Mohor, Predrag Jurić, Vjeran Simunić, Agim Cana, Antonio Franja, Jozo Bogdanović, Nikica Miletić,

o opremi je brigu vodio dugogodišnji ekonom Ico Majkić.

A zauvijek će se pamtitи Šukerov "lažnjak" na Kutiji protiv momčadi Termotehna Šela kad je poslao pola tribine prema izlaznim vratima, slično je napravio nekoliko godina kasnije u četvrtfinalu Eura zavaljavši njemačkog vratara Körpea...

Možda i najveći uspjeh Uspinjače bio je 22. prosinca 1989. godine u madarskom Debrecinu, osvojen je naslov neslužbenog europskog prvaka, Uspinjača je igrala u ovom sastavu: Goričan, Popovski, Sudy, braća Papić, Hadrović, Martić, M. Novak...

– U finalu je "pala" Kutina (3:0), koja je tada imala austrijskog sponzora. I kad smo već kod toga, svakako želim istaknuti da u 32 godine koliko sam bio klupski predsjednik, nikad nismo na dresovima imali logo nekakvog sponzora, neke birtije ili mesnice! Bili smo Uspinjača, simbol našeg dragog grada Zagreba i sami smo se finansirali. Brkljačić je počeo ulagati i doveo je poslovne partnerne, po-

slijе sam se i ja uključio. I za sezonu, s europskim gostovanjima, trebalo nam je oko 30.000 ondašnjih DEM – govori Durlen.

Zagreb je kolijevka hrvatskog malog nogometa i Uspinjača je tih 80-ih godina bila najbolji promotor zagrebačkog hakla. U to je vrijeme odigrala 30-ak međunarodnih turnira u brojnim europskim gradovima...

– U Rimu smo, primjerice, u finalu svladali domaćina Romu 15:2! Ovacijama smo ispraćeni iz dvorane. A kad je Dinamo, s pokojnim trenerom Kužecom, isao na malonogometni turnir u Zürich, bili smo sparing-partneri Plavima uoči tog turnira, da se oni malo priviknu na taj način igre. I u dvorani III Doma sportova postavljeni su bili petmetarski golovi, odigrali smo utakmicu i pobijedili 15:4! Dva dana kasnije, Dinamo je osvojio prvo mjesto u Zürichu – sjeća se Durlen zaključivši:

– Teško mi se odlučiti koja je momčad Uspinjače bila najbolja, ali moram li izabrati, onda je to sastav koji je 1985. osvojio prvu Kutiju šibicu! I da danas

Dinamovci su
često bili posebni
gosti Kutije

Detalj sa sjajne utakmice finala igranog 1986. između Uspinjače i Zrinskog (5:4)

imamo takva dva hitra bočna igrača kao što su onda bili braća Zaimi, bili bismo svjetsko čudo i u ovom futsalu!

Uspinjača je uvijek bila zagrebački brend i simbol

Burim Zaimi već godinama živi u Australiji, a Adem je u Đakovici. Jedan od najboljih zagrebačkih haklera svih vremena, Josip Palić, odigrao je najviše utakmica za Uspinjaču i najbolji je strijelac kluba. Iako je igrao za niz momčadi, Palić ističe:
– Uspinjača je ipak nešto posebno, ona je uvijek

bila zagrebački brand i simbol. Svi mi koji nismo igrali za Uspinjaču, željeli smo igrati za nju! Moj se san, hvala Bogu, ostvario, osvojio sam niz trofeja s Uspinjačom i to mi je bio najljepši dio igračke karijere. Sjećam se utakmice u Splitu, dočekani smo "na nož", gubili smo u poluvremenu 0:3, sve je bilo protiv nas u prepunoj dvorani na Gripama. U nastavku smo fenomenalno odigrali i pobijedili 6:4. Spličani su nas pozdravili burnim pljeskom i morali smo im baciti dresove! Nikad to neću zaboraviti...

A jedan od "senatora" Uspinjače je Duško Popovski, koji je praktički od prvoga dana u klubu i jedini ima sve tri osvojene Kutije s Uspinjačom...

– Postoji li malonogometni krov, onda je to

bila Uspinjača! Institucija hakla na koju smo svi ponosni...

Golova se za Uspinjaču nazabijao Mladen Hadrović, igrao je i veliki nogomet, ali dani u Uspinjači bili su mu nezaboravni:

– U to smo vrijeme harali parketima bivše države i Europe, bili smo istinska škvadra, sjajno posložena i malo tko nam se mogao adekvatno suprotstaviti.

Mićo Martić je izbornik futsal reprezentacije Finske, evo i njegova sjećanja:

– Igrao sam na Opatovini za velikogorički Alkar i video me Brk (Brkljačić, nap. a.), prišao mi je i rekao: "Mali, pa zakaj ti ne bi igral za nas, za Žvijezde

hakla?" I došao sam, pa sam već nakon nekoliko mjeseci igrao u finalu mariborskog turnira i svladali smo neku slovensku momčad za koju je igrao Srećko Katanec. Potom je klub registriran i dobio je ime Uspinjača, sve ostalo je povijest. U mom je igračkom životu Uspinjača bila sve! Proputovali smo Europu, osvajali smo trofeje, igrali smo prekrasan malo nogomet, bili smo izvrsna škvadra i naše su pustolovine s tih putovanja nezaboravne – kaže Martić, čije su minijature na parketu bile čarobne.

Sjajne se anegdote iz tih godina sjetio i Žekva Sudy, također jedan od Uspinjačinih "senatora"...

– Igrali smo na turniru u Rijeci, plasirali smo se u finale i otišli u hotel na odmor. Bila je subota navečer, a finale je bio u nedjelju prije podne. Bio sam u sobi s Jozom Bogdanovićem, izvrsnim igračem i dečkom. Jozo je bio gluhi, ali se nerijetko znao našaliti na račun tog svog hendikepa. Legli smo, Jozo je odmah zaspao, a ja, iako sam bio umoran, nisam mogao oka sklopiti, jer je ispod treštala glazba, bila je nekakva svadba. Šetao sam po sobi, gledao TV, izlazio na balkon... A Jozo spava. Izludio sam od te buke, nisam znao što će sa sobom. I u jednom se trenutku Jozo probudio, video me na balkonu i pitao zašto ne spavam? Objasnio sam mu da je glazba preglasna, da ne mogu oka sklopiti... A Jozo mi odgovori: "Pa tko ti je kriv što nisi gluhi kao ja, sad bi mirno spavao!" Ha-ha, Jozo je to ispalio, okrenuo se na drugu stranu i zaspao! A ja sam usnuo tek negdje pred jutro – rekao je Sudy, čiji je haklerski put gotovo identičan onome Dušku Popovskog, no osvojio je dvije Kutije manje (dvije s Uspinjačom, po jednu s Controm i Vero-TIN.US-om). Bio je pravi španer, omalen, vižlast, sjajnoga driblinga, ubođit. Malonogometni Griezmann onoga vremena...

Evo i rezultata finalnih utakmica i sastava Uspinjače koja je osvajala Kutiju – 1985., finale: Uspinjača – Končar trafo 3:0 (Hadrović 2, B. Zaimi).

USPINJAČA: Lluka, B. Zaimi, A. Zaimi, Hadrović, Ivančić, Bajza, Sudy, Durlen, Popovski, P. Juric.

1986., finale: Uspinjača – Zrinski 5:4, 7m (2:2) (Sudy 2/Kukolj, Malbaša; 7m: Hadrović, Popovski, Mohor/Malobabić, Malbaša).

USPINJAČA: Mohor, Sudy, Popovski, Bajza, Hadrović, A. Zaimi, B. Zaimi, Čavka, Cana, Lluka.

1990., finale: Uspinjača – Alibi Unimag 4:1 (V. Papić 2, Martić, Popovski/S. Mamić).

USPINJAČA: Liplin, Popovski, Novak, Martić, Adamić, Ivančić, M. Papić, V. Papić, Miletić, Goričan.

Osim ova tri naslova na Kutiji, Uspinjača je tih godina osvajala i ove trofeje:

– neslužbeni prvak Jugoslavije 1985. (Zagreb) i 1986. (liga sustav)

– neslužbeni prvak Europe u Debrecinu 1989.
– prvak Jugoslavije u Sremskoj Mitrovici 1990.

Stjepan Pavlić (1988.)

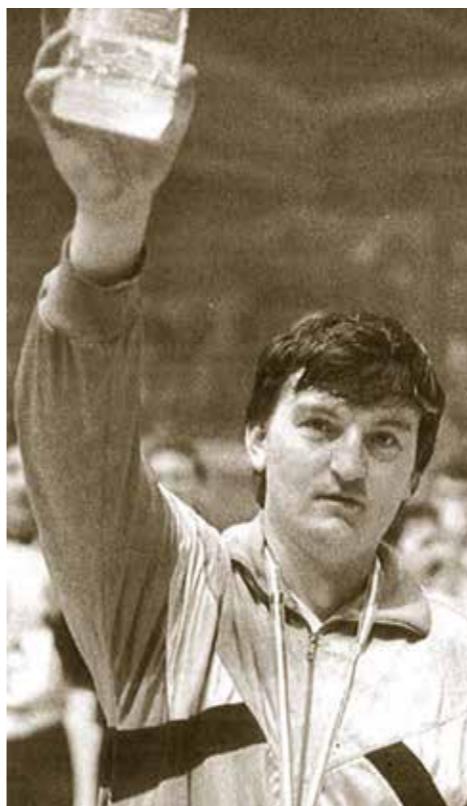
Josip Goričan (1988.)

Vlado Bajza (1986.)

Gordan Mohor (1986.)

Zoran Topić (1988.)

Željko Orešovec (1987.)

A u 90-im je dodala i ovo:
– finalist prvenstva Jugoslavije u Zagrebu 1991.
– 4 naslova prvaka Hrvatske – 1992., 1993.,
1995., 1996.

– finalist nezljužbenog EP u Madridu 1994.,
– pobjednik Kupa Hrvatske 1997., a dodajmo da
je Hrvatski kup osvojila i 2007. godine.

Sjajne je partiture u Kutiji "odsvirao" i Damir
Mužek, koji je jednom o turniru rekao:

– Volim usporediti Kutiju šibica s Wimbledonom. Ono što je Wimbledon za Gorana Ivaniševića ili brojne tenisače, to je za mene, kao i za velik broj haklera, turnir Kutija šibica. Dolazio sam gledati ovaj turnir kao dijete i pamtim puno lijepih trenutaka iz tog vremena. Stariji igrači su me naučili važnosti i natjecateljskom naboju Kutije.

No, Kutija je privlačila i brojne rekreativce, kvartovske ekipe koje nisu imale šanse za osvajanje turnira, ali su bili sretni i ponosni što su uopće sudjelovali na Kutiji. Jeden od njih je dugogodišnji nogometni zaljubljenik, kasnije i član Dinamove Skupštine, Mislav Vrbos. Evo i njegova razmišljanja o Kutiji:

– Najprije smo igrali na Kegliću, u 6. ligi, krajem 70-ih, bila je to momčad pod imenom Martićeva. A na Kutiji smo prvi put zaigrali 1981. godine, bila je to gotovo ista ekipa koja je igrala i za Martićevu, ali smo se na Kutiju prijavljivali pod imenom MND 32. red. I uvijek su nas organizatori pitali što znači

to MND, čudilo ih je to slovo "D". Jer, većina je momčadi u prefiksima imala MNK. Što je značilo malonogometni klub. A mi smo bili MND, taj je famozni "D" uniošio zabunu. A sve je bilo jednostavno, mi smo bili – malonogometna družina...

Zanimljivo, nitko nas nije pitao "a zašto 32. red?", iako se meni taj upit činio zanimljivijim od onoga za MND! Budući da smo svi žestoki dinamovci i bili smo na svakoj Dinamovoj domaćoj utakmici, a bome i na većini gostovanja, imali smo svoja stala na mjesta na maksimirskom stadionu. Bio je to 32. red na istočnoj tribini, pa je po tome i malonogometna družina dobila ime – kaže Vrbos i nastavlja:

– Tih je godina svaka momčad morala imati svojevrsnog jamca, koji će jamčiti da će platiti možebitnu nastalu štetu u svlačionici itd... Organizator se na taj način želio zaštititi od vandalizma i uništavanja inventara u dvorani, a nama je to bio problem. Jer, sami smo plaćali kotizaciju za nastup i kupovali opremu, baš nikakvog sponzora nismo imali, bili smo tipična kvartovska momčad. Pa iako nam nikakve svinjarije nisu bile na pameti, morali smo imati jamca...

Bio je to problem, no snašli smo se. Otac jednog našeg igrača bio je obrtnik, imao je radionu u llici, pa mu je sinčić "maznuo" pečat i na pisačem smo stroju ispisali jamstvo, potvrđeno "posudenim" obrtničkim pečatom! Tata mu nikad nije doznao za to, a mi, dakako, nismo uništavali svlačionicu, pa je

sve prošlo u tišini – sjeća se Vrbos i ističe:

– Igrali smo nogomet iz gušta, baš smo bili haklerski romantičari, a 80-ih godina sve su se više počele pojavljivati momčadi koje su bile umjetno stvarane baš za Kutiju. I jasno je da protiv takvih nismo imali šansi. Imali smo, nadalje, taj peh da smo jedne godine odmah na startu naletjeli na mariborski Mlinček s izvanrednim Matjažem Kekom, oni su kasnije i osvojili turnir. Nakon što su nas eliminirali, sve je ostalo za njih bio "plitak potok", ha-ha! Pa nam je zdrdrijeb donio i Agrokomerc, koji je također bio vrlo jak, oni su baš bili "plaćenici".

Kvartovske su družine davale šarm Kutiji

Uglavnom, u naših desetaka godina igranja na Kutiji, jednom smo prošli 2. kolo i jednom prvo! I tada smo mislili da smo Real Madrid, ha-ha.. Ali, već u sljedećoj rundi dobili smo "po lampi" i vratili smo se u surovu stvarnost. Medutim, tugovali smo jedan dan, a onda smo opet počeli smišljati nove planove i sanjarići o – sljedećoj Kutiji! A ove utakmice u kojima smo prošli dalje i danas pamtimo kao da smo igrali finale Lige prvaka! Kad sjednemo za stol, prepričavamo potankosti, sjećamo se izvrsnih poteza, golova, promašenih sedmeraca, primljenih "tunela"... A najljepše od svega bilo je

iznimno kvalitetno druženje svih tih dana trajanja turnira, posebno prije i poslije utakmica. Nekad je Zagreb u prosincu doista živio za Kutiju...

I ta su druženja bila važnija od utakmica. Nikad neću zaboraviti kad smo igrali utakmicu 1. kola u 7:15 sati ujutro u dvorani u Trnskom, čini mi se da je to bila 1985., ona rekordna godina po broju sudionika, pa se turnir disperzirao u nekoliko gradskih dvorana. Bila je subota, suparnik je, nažalost, došao na utakmicu i "pregazio" nas. Naša je jedina šansa za prolaz, naime, bila da oni ne dođu, pa da bude 3:0 za nas bez borbe...

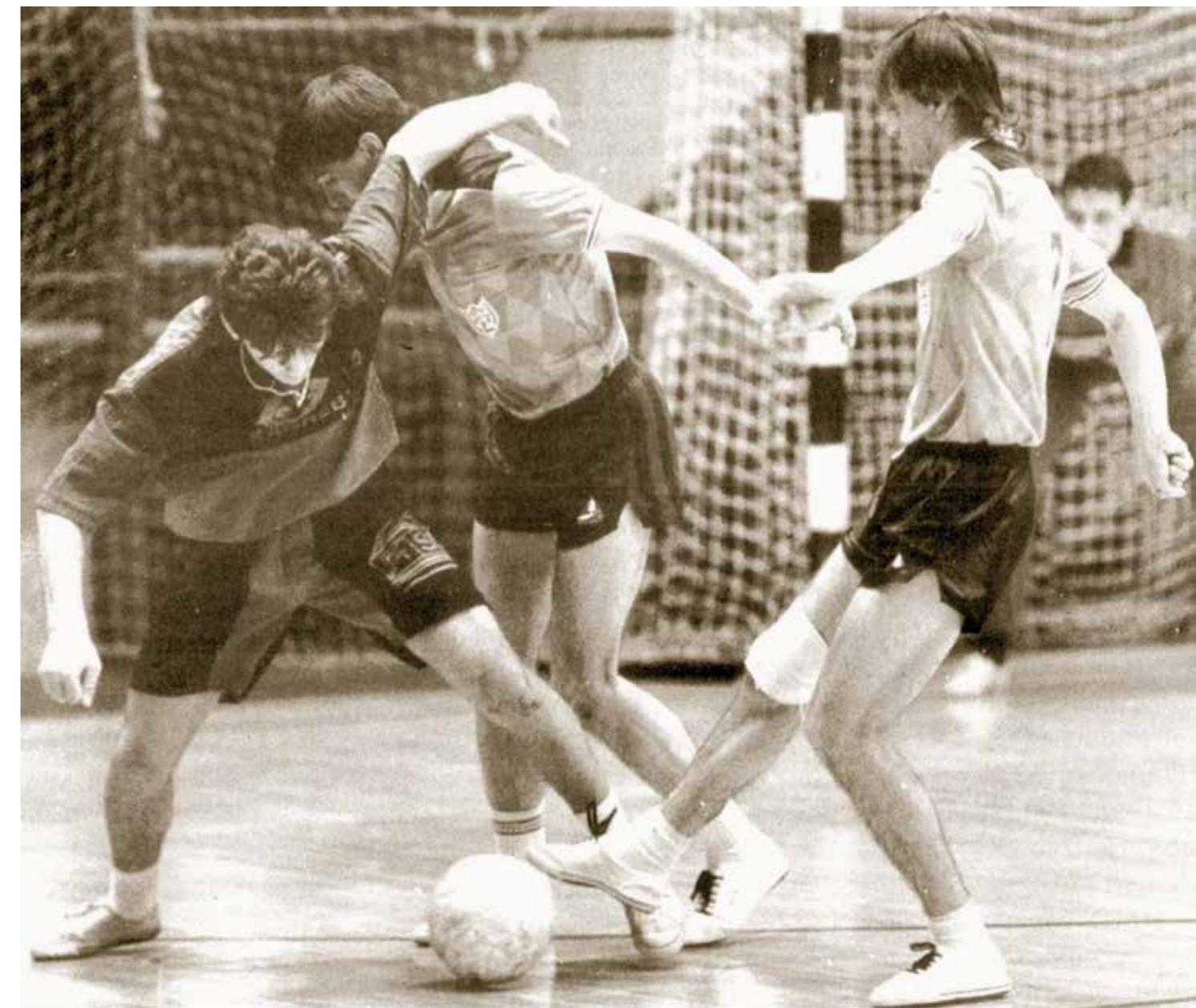
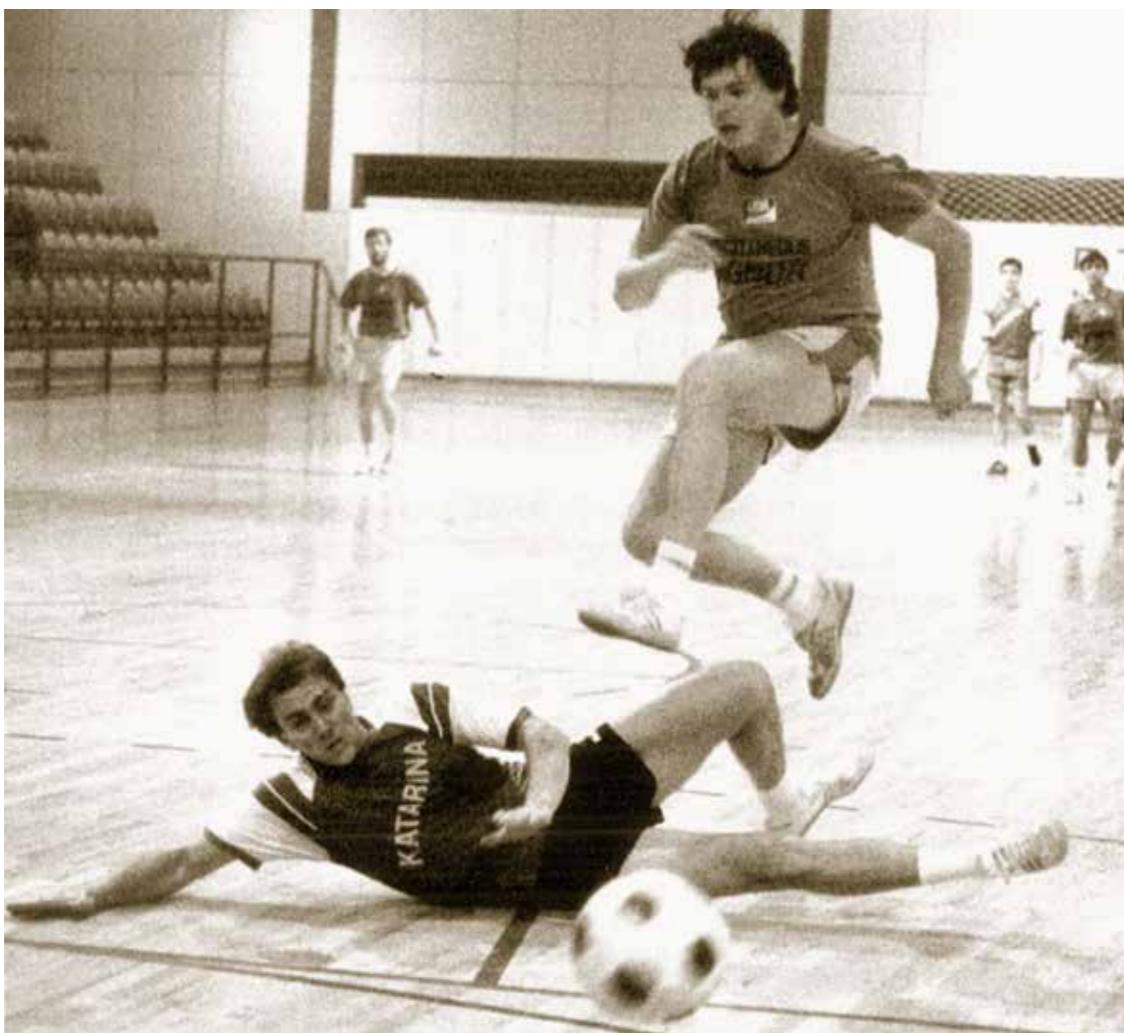
Istuširali smo se i već pod tušem zaboravili poraz i netko je rekao: "Ajmo se sad kvalitetno napiti u Savski mlin, da isperemo gorčinu ovog poraza i smislimo plan za sljedeću Kutiju!" Prijedlog je, dakako, bio aklamacijom prihvaćen i već u pola deset svi smo bili pijani, baš smo se junački "urokali"! Kad sam došao doma, moji nisu mogli vjerovati da sam se tako napiio, a podne još nije prošlo...

Sve je to, eto, činilo draž Kutije, te male kvartovske družine, poput naše, davale su šarm i dušu turniru. Lijepo je bilo pobijediti, ali rezultat nam definitivno nije bio u prvom planu, bilo je važno da smo zajedno, da se zafrkavamo i družimo. A danas je sve to drukčije, sve je podređeno rezultatu i ona šarmantna, romantična Kutija još živi samo u našim sjećanjima – ponudio je na kraju Vrbos i svu filozofiju igranja na Kutiji.

Detalj s utakmice
Bordo 9 - Đuzlići iz
1984.

Detalj s utakmice
Katarina - Mozart
klub iz 1988.

Na haklu u Kutiji
često vidamo i
žestoke duele

Ždrijeb parova
1988 privukao je
veliko mnoštvo
znatiželjnika

Fenomenalna momčad Uspinjače iz 1985.

Uspinjača iz 1986.

Jedna od ekshibicijskih momčadi Kutije: Zajec, Cerin, Karabašić, Bogdan, Černe, Vugrin, Šafarić, Mlinarić, Samovojska, Šantić, Čosić, Popovski

Momčad Žea Travno iz 1984. godine

Momčad
Dinama koja je
u eksibicijskoj
utakmici
oduševila
gledatelje na Kutiji

Dvojka Hrvatski
radio bila je
mamac za
publiku: Igor Čalo s
loptom, u pozadini
Jozo Bogdanović i
Zvonimir Saldo

Dražen Ladić
(lijevo) i Zvonimir
Boban (desno) bili
su velike zvijezde
Dinama i velikog
nogometa, ali i
Kutije

Momčad Plamen
Grahorove iz 1987.

LEGENDARNI HAKLERI KUTIJE

Anton Samovojska

Od Mlinke, Žutog i Keka do zvijezda futsala

Nama Zagrepčanima do Kutije je lako doći. No mnogima put do Kutije nije baš jednostavan. Lunjajući internetom, nedavno smo naletjeli na putopis Rajka Dugandžića, haklera sarajevske momčadi Bordo 9, koji je zabilježio odiseju svoje momčadi do Kutije 1984. godine. Momci su silno željeli doći do zagrebačkog malonogometnog turnira, koji je u to doba bio, bez ikakve konkurenčije, izazov broj 1 za svakog haklera u negdašnjoj državi.

"Da bismo krenuli za Zagreb morali smo riješiti nekoliko važnih pitanja", zapisao je Dugandžić. "Morali smo složiti jaku momčad kako u Kutiji ne bismo 'plesali smo jednu utakmicu', a morali smo pronaći i sponzora koji je bio kadar pokrivati troškove puta. Pravu momčad brzo smo skupili, a dobili smo i pravoga sponzora, buregdžinicu Bordo 9. Na prvo kolo pošli smo automobilima. Cijela se momčad zgurala u dva auta, pa krenula na 440 km dug put do Zagreba. Bilo je 'ajoj'. Potom smo putovali vlakom."

Bordo 9 je odlično igrao na Kutiji 1984. Imao je jaku momčad i jednog osobitog igrača. Avdić, nogometničar Sarajeva, igrao je briljantno. Bordo 9 imao je i odličnog voditelja. Na klupi je bio Josip Bukal, negdašnji centarfor Željezničara, nogometničar s vjerojatno najjačim udarcem u negdašnjoj Jugoslaviji. Bordo 9 preskakao je zapreku za zapre-

kom i u petom je kolu naletio na Grahovoru, koja je te godine bila u prvome redu favorita natjecanja. Zagrepčani su te godine igrali finale uvijek jakog Karlovca, bili su finalu vrlo jakog pozivnog turnira u Ljubljani, osvojili su i proljetni i jesenski naslov prvaka Zagreba, napokon su dohvatali i naslov neslužbenog prvaka Jugoslavije. Cijelu su godinu izgubili samo jednu utakmicu! No, na najvažnijoj točci godine, u Kutiji, pred pet tisuća ljudi nagranih u Dvorani II Doma sportova, pali su bez ispaljenoga metka. Bordo 9 raznio je Grahovoru 5:2. Presudan je bio fenomenalni Avdić.

Tomislav Židak, genijalni autor sportskih misli, u SN je duhovito zabilježio: "Ako ovih dana slučajno morate u Grahovoru, nemojte ni pod razno odjenuti nešto u bordo boji. Dečki su jako ljuti."

Dečki su izgubili, a dali su nam sve

Bordo 9 je na kraju turnira bio četvrti. Zaigralo je u Ledenoj dvorani. Dugandžić piše: "Pred deset tisuća ljudi uživao sam u briljantnome nogometu. Među inim, svjedočio sam i nevjerojatnoj utakmici u kojoj je izabrana vrsta Kutije (Dvorščak, Sandalj, Škoflek, Orehovec, Čuk, B. Zaimi, Balaban, Bajza, Samovojska, Kordić, Bičak, Šetka, Šafarić) pomela sa 7:4 reprezentaciju prve YU lige (Stojić, Petronović, Mlinarić, Hadžibegić, Baždarević, Mirković, Cerin, Bogdan). Hakleri su vodili i 7:2."

Dugandžić je opisao i jedan prekrasan, nesva-

kidašnje ljudski detalj, koji se dogodio nakon pobjede u igri s Grahovrom.

"Mi smo u 40 minuta uništili sve snove igrača Grahovre, a oni su se prema nama ponijeli kao najveći gentlemani. Počastili su nas pićem, odveli na večeru, platili nam taksi do Glavnog kolodvora. No to nije bilo sve. Dali su nam i popudbinu, dvije gajbe pive i dvije boce konjaka. Nismo mogli vjerovati da je to moguće. Dečki su izgubili, a dali su nam sve. Da živimo sedam života, to nećemo zaboraviti."

Tako je bilo. Nekoč. Crème de la crème Avdić, igrač koji je blistao u Kutiji 1984., bio je samo jedan od briljantnih haklera kojima su se godinama divili zagrebački nogometni esteti, koji su osobito

voljeli jedan kov igrača. To su bili igrači koji su mogli učiniti nešto osobito, nešto što nitko drugi nije mogao učiniti ili što se teško moglo ponoviti. Mnogo je iznimnih igrača zaigralo u Kutiji. Kutija je godinama bila crème de la crème. U Zagreb su dolazili svi koji su vrijedili. Tko su bili najbolji? Eh, to je vrlo opasno pitanje.

Kako je Židak odlučio tko je najbolji

Tino Jelovčić, prekrasan hakler, jednom je zgodom krasno rekao: "Za Šibenčane je najbolji Nike (Tomičić), a u Splitu svi govore kako sam ja najbolji." Za Zagrepčane je istodobno najbolji bio

Robert Prosinečki veliki je umjetnik lopte, kako na velikim terenima, tako i na malonogometnim

Marko Mlinarić bio je veliki mljenik i malonogometnih fanova

Josip Palić, koji je loptu mazio kao nitko. Svatko je imao svoga favorita. Najčešće s jakim argumentima. Kao danas, pred nama je završnica Kutije 1980. Tada su se, što je bila zanimljiva posebnost, posljednjega dana igrale dvije polufinalne utakmice, pa utakmica za treće mjesto, ekshibicija i - finale. Pet sjajnih utakmica u jednome danu. Bolje ne može.

U finalu je Bat (Vidović, Ivanda, Uhoda, Ivanković, Šcuric, Tkalec, Suntešić, Z. Mlinarić, Kreuzinger, Gašparović, Jelenić) pobjedio Contru (Zigante, Popovski, Karabašić, Dumbović, Deverić, Sudy, M. Mlinarić, Barić, Lovrečić, Bangoura, Dolović) 2:0. Tko će biti igrač turnira? Većina novinara bila je za briljantnoga Šcurica. Ali, moj dragi kolega Tomislav Židak, tada novinar Sportskih novosti, koje su dodjeljivale pokal za najboljega igrača, uzeo je "kantu" i dodijelio je Borisu Čosiću, igraču Kušlanove koja je osvojila treće mjesto. Čosić, odličan hakler i još bolji strijelac, odlučio je, naime, utakmicu za treće mjesto. Igrao je savršeno i zabio tri gola Novom Zagrebu (kasnije Tiffany). No dogodilo se još nešto vrlo bitno. Između utakmi-

ce za treće mjesto i finala igrala se ekshibicija u kojoj su se ogledale reprezentacija prvoligaških nogometnika i reprezentacija Kutije. Iako je odigrao već dvije utakmice, Čosića su pozvali da sudjeluje i u tome ogledu, koji je bio spektakularan. Dvobojo je završio 5:5, a Čosić je zabio gol kakav se zabija jednom u životu. Primivši loptu ledima okrenut golu, spretno se okrenuo na sedam metara i pogodio u devedeset. Lopta se zabila u držać mreže. Trebalo je pet minuta da je izvade. To je bila točka na i koja je Tomislava Židaka nagnala da pokal dodijeli Čosiću.

Najbolji igrači Kutije svakako su svi igrači koji su uspjeli osvojiti Kutiju. No tko je pred izbirljivom zagrebačkom publikom dobivao najsnazniji pljesak? U sedamdesetima pljeskalio se Jelić (Borac '73 Sisak). Bio je mršaviji od Šibice, no znao je sve, video je sve i mogao je sve. Kad momčadi nije išlo, uzeo je loptu i od šest do šest dolazio u sekundi. Sjajan je bio Narsete, fini tehničar, organizator igre Keracommercea. Razumio je igru bolje od ikoga. S Vujanićem, najbolji strijelcom Kutije svih vremena, imao je gotovo telepatski odnos. U osamdesetima

Antonio Franja i Krešimir Čivrag igrači su zbog kojih se uvijek isplatila kupiti ulaznica

blistao je Balaban. Imao je sjajne lažnjake, bio je specijalist za "tunel" poznat pod imenom "sušić", asistirao je i zabijao. Kutiju nije uspio osvojiti sa svojim dečkima iz Trnskog nego tek s Grahovom 1987.

Pavlic "kralj devedesetih"

Ne znamo tko nije obožavao Prosinečkog, koji je prvu Kutiju osvojio 1989., a posljednju 2004. Žuti je bio fantastičan. Rolao je, uništavao suparnike lažnjacima, a povrh svega bio je lider. Palić je bio čudo. Kad su suparnici Joži ušli u mlin, znao je izrodati po trojicu, četvoricu. Pavlic je bio "kralj devedesetih", tad se ponavljala rečenica: "Ako želiš osvojiti Kutiju, uzmi Pavlica." Bio je strahovito jak na lopti, moćan i nevjerojatno miran u realizaciji. Vrlo sličan bio je i Grdović. Dakako, u eliti je svakako i Čivrag. On je osvojio rekordnih osam Kutija. Postoji valjda razlog zašto je osvojio osam.

Praznik za oči bili su, a neki još uvijek jesu: Grgić, Tomićić, Jelović, braća Mavrović, Huskić, Patrik

Drndić, Suton... Svi su oni mogli proći suparnika na "pet milimetara"... Kad bismo poželjeli slagati pobjedničku momčad, vjerojatno bismo je lako pronašli i u nizu: Tkalec, Šcuric, Radojčić, Jelić, Vujanić, Kalečak, Šafaric, Eskolić, Popovski, Sudy, B. Zaimi, Čavka, Šetka, Novković, Šantić, Haramina, Mužek, Brnas, Tuta, Pavlek, T. Novak, Capar, Korab Morina...

Kutija je uživala u nizu brilljantnih haklera s velikoga terena - Mlinariću, Dumboviću, Deveriću, Kranjčarima, i Zlatku i Niku, Cerinu, Sliškoviću, Prosinečkom, Zvonimiru Bobanu... Ali i Matjažu Keku, bivšem vrlo uspješnom treneru Rijeke, koji je 1983. odigrao sjajan turnir, postao pobjednik s mariborskim Mlinčekom i zgrabio naslov najboljeg igrača turnira.

Posljednjih godina u Kutiji najljepše igraju igrači futsala, poput Čujeca, Tihomira Novaka, Sutona, ali dolaze i novi velemajstori. Među kojima oduševljava Šroler, koji je 2018. bio najbolji igrač i prvi strijelac turnira i koji je, što je najvažnije, osvojio turnir.

1991.
2000.

Prvaci

- 1991. Vero T.IN.US.
- 1992. Vero T.IN.US.
- 1993. Unimag Puntjarka
- 1994. Disco NBA Vrbovec
- 1995. MNK Sec Široki Brijeg
- 1996. 2. gardijska brigada HVO Škripnari
- 1997. Megaton Music
- 1998. Moby Dick Segafredo
- 1999. Megaton Music Grafika Šokić
- 2000. MNK Petar PSK

1991. - 2000.

Damir Dobrinić

Na utakmice se dolazilo praktički i s bojišnice

Teška je bila 1991. godina za cijelu Hrvatsku, tako i za Kutiju šibica. Već je 1990. počeo pad prijavljenih momčadi, a godinu kasnije priča se nastavila. Na startu svog trećeg desetljeća odigravanja Kutija je imala prijavljene tek 53 momčadi, s time da su dvije odustale i prije početka natjecanja. Od 1973. godine, kad je turnir imao posve drugačiji karakter, nije bilo tako malo momčadi na Kutiji šibica. I nikad kasnije, srećom, brojka nije bila tako niska.

No i tih 50+ bio je uspjeh za turnir u glavnom gradu ratom pogodene države. Kutija šibica bila je pod velikim upitnikom, vrlo blizu otkazivanja svog 21. izdanja, ali organizatori su, bez obzira na teško stanje u državi odlučili da turnir krene i to pod nazivom Kutija šibica – CRO '91. Bio je to turnir na kojem su brojni igrači na utakmice dolazili praktički direktno s bojišnica. Utakmica za 3. mjesto, primjerice, nije ni odigrana do kraja. Nakon osam minuta prekinuta je zbog zračne opasnosti pa su dogovorom momčadi pucani sedmerci.

Bila je to i godina koju je nogometno obilježio

Branko Strupar
(desno) i Dražen
Biškup u dvoboju

Inker iz Zaprešića, današnji Inter. Osvojili su Žuti te 1991. godine neslužbeno prvenstvo Hrvatske pod imenom "Slobodna Hrvatska", a potom i neslužbeno dvoransko prvenstvo Hrvatske. Priču su brojni zaprešički prvotimci zaokružili na Kutiji Šibica. Vođeni svojim klupskim trenerom Ilijom Lončarevićem i malonogometnim voditeljskim magom Zlatkom Ptičarom Pticom, pod imenom Vero T.IN.US. osvojili su ratnu Kutiju. Ptičaru je to bila prva osvojena Kutija nakon nekoliko neuspješnih pokušaja, a 1991. je bio glavni čovjek Vera uz Željka Mihalja.

– Petnaest sam godina čekao titulu, ali takav sam. Mali nogomet je moja strast, dok nisam osvojio jedan grad: Karlovac, Samobor, Osijek, Velenje, ne bih se smirio. I uvijek sam preferirao znalce, a

ne snagatore – pričao je Ptičar.

Cetiri nositelja – Unimag, Uspinjača, Dvojka Hrvatski radio i MNK Kovinostroj – nisu uspjeli doći do polufinala. Nije ni Zvonimir Boban, tadašnji igrač Barija na posudbi iz Milana, koji je s jakom momčadi Palić-Plast (na Kutiju su došli s naslovom s turnira u Samoboru) ispaо od Uspinjače. Branitelja naslova potom je izbacio veliki rival Grahorova, koja je, pak, u polufinalu potpisala kapitulaciju pred kasnjim pobednikom turnira. Cijela momčad Grahorove na turnir je stigla s fronte, na kojoj je život za Lijepu Našu ostavio Stjepan Štef Major. U drugom polufinalu SMP je bio bolji od momčadi Sveti Rok-Žabac, ali momčad koju su činili uglavnom igrači Španskog predvodjeni kasnjim belgijskim reprezentativcem Brankom Struparom,

Momčad Vala iz 1992.

ZAVRŠEN 21. TRADICIONALNI MALONOGOMETNI TURNIR „KUTIJA ŠIBICA CRO '91“

ZAPREŠIĆANI OPET SLAVE

● Po prvi put naslov prvaka »Kutije Šibica« osvojila je momčad VERO-Tinusa ● Zračna opasnost prekinula utakmicu za treće mjesto

ZAGREB — Malonogometna momčad VERO-Tinusa osvojila je otvorenim turnir „Kutija Šibica CRO '91“ koji se po 21. put igra pod pokroviteljstvom Venernog istra. Preuzimaju pehar „Venernog istra“ prvo je Zvonimir Solđa, kapetan VERO-Tinusa. Bio je to zopravo još jedan slavljeni nogometni IN-KER Zaprešić, koji su učinili najbrojniju osvojiteljstvu VERO-Tinusa. Bili su tu Bršnić, Živković, Brnec, Čabro, Mažeš, Solđa i trener Ilija Lončarević, posebni Sviljanović, Balogovićem, Pašićem i Međurečem.

U polufinalu VERO-Tinus lako je svladao Grahorovo. Već u prvom poluvremenu bilo je 3:0 za VERO-Tinus. U nastavku je Jurasić postigao pogedak nadje, no plasman VERO-Tinusa u finale potvrdio je Igo Čalo. U drugom polufinalnom susretu bilo je kudikamo zanimljivo i neizvesno. Sveti Rok Žabac pojavio se Vladom Papicem, jer njihov ponajbolji igrač Gorđan Horvat nije mogao nastupiti zbog ozljede. Žapci su dvaput vodili sa po dva pogodka razlike (2:0 i 3:1), no Željko Bogadić dvaput i Pipinje dvije minute prije svršetka uspijeli su izjednačiti emer. U produžecima (2x5 minuta) još su jednom „zapci“ došli u vodstvu, no ponovo je SMP izjednacio, ovaj put trećim pogodkom Željka Bogadića. Minutu prije svršetka produžetaka Nakon tri serije izvođenja sedmeraca ostalo je neodlu-

Pobjednici ovogodišnje „Kutije“ — VERO-Tinus

Snimio: D. VIŠNIĆ

VERO Tinus bio je dvostruki osvajač Kutije

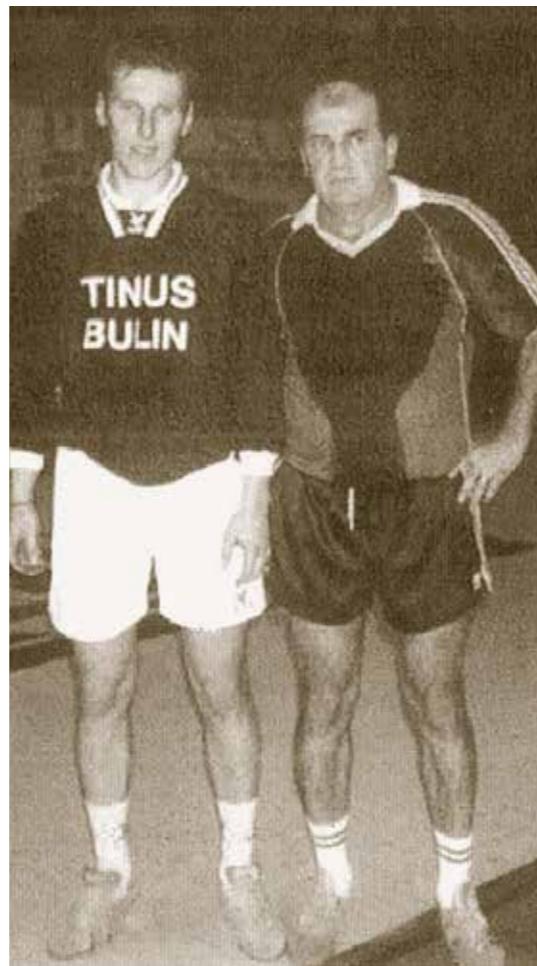
Doktor Tugomir Krmpotić godinama je bio uz Kutiju

u finalu je potpisala kapitulaciju.

Finale je bilo sjajno, pune tribine uživale su u pravom malonogometnom trileru. Ivančić je zabio dva pogotka za vodstvo SMP-a od 2:0, a izjednačili su Živković i Čalo. Pobjednika je u produžetku odlučio Stjepan Pavlic, ogromno pojačanje Vera za Kutiju. Osim jednog od najboljih malonogometnih strijelaca koje je Hrvatska ikad imala, za Vero T.I.N. US. igrali su Švigor, Brnić, Živković, Brnas, Soldo, Balagović, Meštrović, Čalo i Mužek. Pavlicov gol vrijedio je 60.000 hrvatskih dinara, koliko je tada iznosila prva nagrada. Za najboljeg igrača turnira proglašen je Mijo Rimac (SMP). Željko Kleščić (Grahorova) bio je najbolji vratar, Dragan Bojadžija (Zagreb Naprijed Press) s 13 pogodaka najbolji strijelac, dok je Pavlic proglašen za najboljeg igrača finala.

– Pavlic nije krenuo s nama, on je sa svojom momčad ispaо pa smo ga mi uzeli, takva su tada bila pravila. Gubili smo s dva razlike pa preokrenuli, bilo je sjajno finale – prisjeća se Igor Čalo, koji je poentirao i u polufinalu i u finalu, ali nije krenuo u obranu naslova iduće godine.

Postao je član Sturma iz Graza, a zaustavilo ga je puknuće metatarzalne kosti.

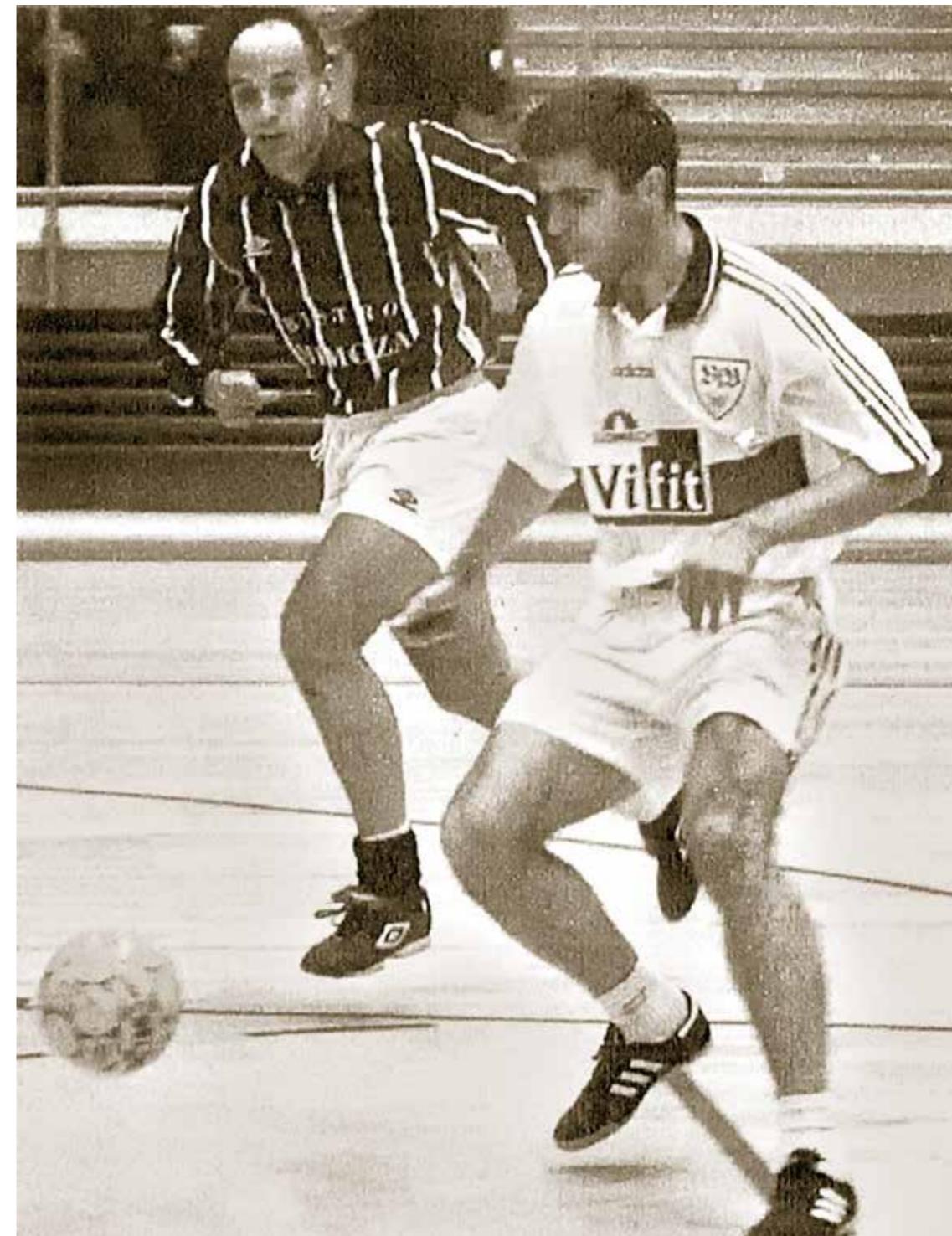

Tomislav i Ivica Gričar

– Imao sam tada 23 godine, ali na Kutiji sam bio veteran. Prvu sam igrao s 15-16 godina, 1983. ili 1984., zvali smo se Sopot, a još su igrali Zoran Živković, braća Papić... Prošli smo nekoliko kola i onda s 2:0 do pet minuta prije kraja vodili protiv momčadi Nicol za koju su igrali Marko Mlinarić, branio je Gordan Mohor, igrali su i Ušlejbrka, Vučković... Izgubili smo 2:3, to će mi zauvijek ostati u sjećanju. Drugu Kutiju sam osvojio 2001. s momčadi Renault Auto Krešo, a potom 2010. i veteransku Kutiju – zaključuje Čalo.

Vladimir Balagović bio je važna karika pobjednika, u karijeri je ukupno šest puta igrao finale Kutije, prvo još 1985. godine.

– Prvi put sam finale igrao u redovima Končar Trafa, imao sam 17 godina. Uspinjača nas je prebila u finalu s 3:0 u Ledenoj dvorani, u kojoj su ljudi sjedili po stepenicama. Pušenje je bilo dopušteno, pogledaš na vrh dvorane, a tamo oblak dima. Bilo je to fascinantno. Živjelo se od Kutije do Kutije. Čim je završila jedna, razmišljalo se o drugoj. Kao klinac sam na Kutiji uživao gledati Mostarske kiše, Grgi-

ća, Savića... Bila su to prva rolanja koja sam vidio u životu. Frajeri su došli u onim tenisicama šangaj-kama i kad su počeli gaziti tu loptu, radili su čuda. Kad sam počeo igrati kao klinac, nisam još imao osobnu kartu, nego sam se prijavio s nekakvom neslužbenom ispravom. Igrao sam za jednu ekipu i ispali smo. Dođem doma, zvonim telefon i: "Daj, Žuti, buš igrao s nama?" Rekao sam im da sam već igrao, ali odgovor je bio: "Nema veze, bumo te

švercali." Dođem tamo, uvalimo nekakvu drugu ispravu, odigramo i ispadnemo. I opet isto, zove treća ekipa... Prije tekme mi pokojni organizator Zoran Aplenc kaže: "Mali, ja bum šutio, al' nemreš svaki dan doći igrati za neku drugu ekipu." Ispaо sam, naravno, i s tom trećom momčadi – kaže Balagović i prisjeća se svog prvog trijumfa 1991.

– Bili su to uglavnom igrači Inkera iz Zaprešića, a u ekipu smo upali Hrvoje Meštrović i ja jer nas je

Zvonimir Soldo odlično je igrao i malu nogomet

Momčad
Svjetlovoda iz
1992.

preporučio Ptičar. Bile su to godine kad su igrači mogli igrati za više momčadi, samo si za njih morao platiti dodatnu kotizaciju. Tih godina je Štef Pavlic često mijenjao ekupe. Kako bi s jednom ispašao, tako bi krenuo igrati za drugu. Te 1991. došao je tako k nama.

Jedna od najvećih zvijezda Vera i njegov kaptan, bio je kasnije proslavljeni hrvatski reprezentativac i igrač Stuttgarta Zvonimir Soldo.

– Uvijek je bio poseban gušť igrati na Kutiji, nekoliko godina nisam mogao ni zamisliti bez hakla. Preselili smo se iz Zaprešića i uspjeli osvojiti naslov, uz pomoć Pavlica. Bili smo stvarno jaki – prisjetio se Soldo prije 20-ak godina svog jedinog naslova.

Imao je još dvije prilike, ali ostao je bez trofeja.

Štef Pavlic označio je svojevremeno Soldu kao igrača protiv kojeg mu je bilo najteže igrati, a nakon što su 1991. zajedno zasjeli na tron, godinu dana kasnije opet su zaigrali u finalu. Ovoga puta jedan protiv drugoga...

Adamić: Zabijao sam i s puknutim tenisicama

Najgore je prošlo, momčadi su se 1992. godine u nešto većem broju opet počele vraćati na Kutiju

šibica. Na 22. izdanje najvećeg hrvatskog malonogometnog turnira prijavilo ih se 96. Bila je to, srećom, posljednja godina u povijesti u kojoj je na Kutiji bilo manje od 100 natjecateljskih ekupe.

Nova momčad Branka Strupara postao je Sport shop Petrinjčica, a Uspinjača je stigla s Josipom Palićem, Duškom Popovskim, Vjekoslavom Škrinjarom, Jozom Bogdanovićem... Te dvije moćne malonogometne družine morale su se zadovoljiti medusobnim bojem za treće mjesto, koji je na koncu dobila Uspinjača. Glavna nagrada bila je rezervirana za druge...

Vero T.IN.US. krenuo je u obranu naslova, ali njegov kormilar više nije bio Zlatko Ptičar. Razisao se sa Željkom Mihaljem i osnovao novu momčad. Za Ptičarov Val igrali su, između ostalih, Brnas, Meštrović, Mužek i Soldo, sve redom slavodobitnici iz prethodne godine. I tako je Val na valu prvaka iz 1991. pokušao srušiti Vero. I bio je vrlo blizu toga pothvata. Zvonimir Soldo zabio je za Val u finalu, ali je Dean Adamić zabio dva za obranu naslova. Drugu godinu zaredom Vero T.IN.US. je do naslova došao preokretom u finalu. Vladimir Balagović i Stjepan Pavlic su, uz vratara Švigira, jedini igrači koji su s Verom obranili titulu. Obranio ju je i voditelj Ilija Lončarević.

– Četiri puta sam vodio momčadi na Kutiju, prvi put 1984. kad sam vodio Sopot-2, moje klinice

Veselje Unimaga
nakon pobjede
1:0 u finalu 1993.
protiv Orkana

s Kajzerice, koji su imali 15-16 godina, Živković, Čalo, braća Papić, Blašković... Ispali smo, mislim, u četvrtfinalu od Nicola, braće Mlinarić, i zapalili "dvojku" Doma sportova. Onda sam 1988. osvojio treće mjesto s momčadi Palinal Belushi pa potom dvaput trijumfirao s Verom 1991. i 1992. S Kutije imam zaista lijepa sjećanja – priča Lončarević, trener rođen 8. listopada 1944.

Priču pobjednika u toj 1992. godini otkriva Balagović:

– Krenula je za Vero igrati ekuipa Kustošije, prvaci Zagreba u malom nogometu, Damir Kajba, Nikica Vidiček, Marijo Harmat... Od stare ekipe smo ostali Švigor i ja. Igrao sam veliki nogomet u tadašnjem NK Napredak Vero iz Velike Mlake, a kako je Željko

Mihalj bio i šef malonogometne ekupe, na Kutiji sam ostao član iste momčadi, dok je ostatak s Ptičarom otisao u momčad Val. Napustio sam momčad nakon prve utakmice, nezadovoljan statusom, no onda su se razišli šef Vera Mihalj i šef T.IN.US.-a Bilić, a momčad se nakon par kola raspala. Nisu se dogovorili oko nekih stvari, oko kojih se i tada dogovaralo... Ostali su Žekva Sudu, Dean Adamić, Švigir, došao je i Pavlic, ja sam se vratio. Jedva smo se skupili za polufinale, u finalu nas je, mislim, bilo ukupno šest, golman i pet igrača. Val je bio veliki favorit u finalu, nas je bilo malo, ali odabranio društvo. I Adamić je stvarno odigrao čudesno polufinale i finale.

Adamić je proglašen za najboljeg igrača turnira,

MNK Sec Široki
Brijeg igrao je
Kutiju 1986.

najbolji vratar bio je Gordan Mohor (Val), a najbolji strijelac s 14 golova Vlado Sučec iz momčadi Sport shop Petrinjčica, koja je dobila i nagradu za fair play.

– Za nas je jedno kolo igrao Igor Cvitanović i nakon toga mu Zdravko Mamić i Ćiro Blažević nisu više dali da igra jer smo ga postavili za rezervu. Mi u kafiću Sport Billy nakon tekme, a oni govorile: "Kako takav igrač vama može biti na klupi?" Poslije nam se Igor javio i rekao: "Dečki, ja vam se ispričavam, ali više ne smijem igrati." I mi osvojimo Kutiju! Rekao sam mu kasnije, "eto ti sada, mogao si imati medalju". Sjećam se da sam svojim dečkim u Prečkom, Čabi Struparu i društvu, pričao kako sam sanjao da će te godine osvojiti Kutiju šibica. Krenuli su igrati dečki koji su igrali za Kustošiju, Kajba, Harmat i ostali, ali bilo je nekih problema oko love, pa smo na brzinu sklepali novu momčad. Doveli smo i Pavlica, Švigira...

Adamić je uoči finalnog dvoboja imao veliku neugodnost. Majstor iz Prečkog priča:

– Na dan finala došli su mi na vrata u pet ujutro policajci s optužbom za ubojstvo! Prvo su me odveli u Nehajsku, pa potom u Maksimirsku. Ništa mi nije bilo jasno. I onda frajer u stanici čita Sportske i kaže mi: "Pa kaj nisi ovo ti na slici?" I na kraju ja dajem osobnu kartu, a on meni: "Kaj nisi ti Ademić? Onda ništa, možeš ići." Ne znam tko mi je to narihtao, ali mi je proradio inat. Nedavno sam se

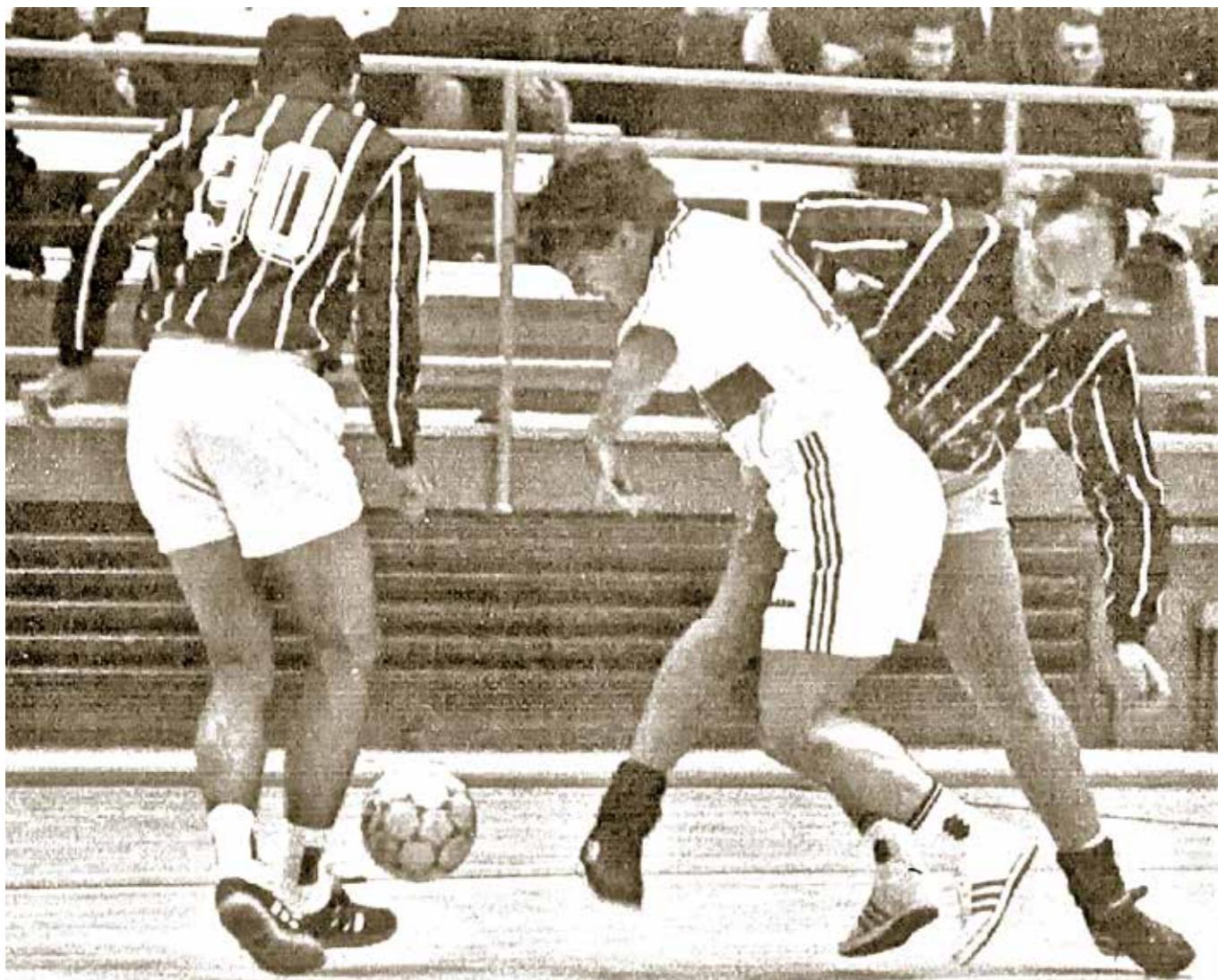
prepucavao sa Stipom Brnasom oko Kutije. I onda sam se sjetio tog finala. Rekao sam mu: "Osvojio sam kad ste me čuvali ti i Zvonimir Soldo, a ja sam igrao s puknutim tenisicama i niste mi mogli ništa." Da, puknule su mi tenisice, odlijepio se don, u poluvremenu mi ih je maser zamotao izolir-trakom. Zabio sam dva gola, nisu mi mogli ništa. Odigrao sam vrhunski cijeli turnir. Dva kola prije igrali smo protiv jakih Samoboraca, gubili jedan razlike i isključili su nam Nikicu Vidičeka. Kazao sam našem vrataru Ivanu Hrovatu Tonti da samo meni da loptu, da će sve rješiti. I jesam, zabio sam im četiri komada.

Adamić je prvi put trijumfirao na Kutiji 1990. godine, a svoj četvrti naslov uzeo je 2009. Dugo je trajala ta uspješna karijera, puno je zanimljivih priča.

– Sjećam se i početaka, kako ne. Kao klinac sam išao s tatom na utakmice, a mislim da sam prvu Kutiju odigrao 1984. sa 16 godina. Mi, dečki iz Prečkog, igrajući za Kap veselja smo 1986. izgubili od Janjanina, Kukolja i društva u Ledenoj dvorani za ulazak, mislim, u četvrtfinale. Primili smo gol za poraz potkraj utakmice, a oni su potom u finalu izgubili od Uspinjače. Stalno je bilo puno ljudi na utakmicama, a ne kao sada. Znaš kaj je bilo? Tada su normalno smjeli igrati igrači s velikog nogometnika, igrala su poznata imena koja su privlačila publiku. Sjećam se krajem 90-ih kad smo igrali za Moby

Robert Prosinečki
velemajstor je i
malog nogometa

Još jedan detalj sa sjajnim Markom Mlinarićem

Dick. Robert Prosinečki se posvadao s Velimirom Zajecom koji mu je htio zabraniti da igra. Robi je ozlijedio leđa i tadašnjem šefu u Dinamu poručio: "Kaj ti je, ja Kutiju igram."

Adamić u zaključku:

- Za mene je bilo bolje kad se igralo s loptom koja je jače odskakala, jer ovu koja ne odskače svi mogu primiriti, pravi majstori ne dođu do izražaja. I velika je razlika što je sada puno manje gledatelja. Sjećam se finala 1990. kad sam igrao s Uspinjačom, bila je puna Ledena dvorana. Sad se naježim kad se sjetim. Bila mi je to prva Kutija koju sam osvojio. U 80-ima su dolazile momčadi iz cijele tadašnje države, poznati igrači s velikog nogometnog nekoliko malonogometara, koji su igrali na ulici, jer se tada mali nogomet nije trenirao. I svaka kvartovska momčad imala je svoje navijače.

Te 1992. odrađeno je i nekoliko humanitarnih utakmica. Međusobno su igrale estradne zvijezde iz Hrvatske te Bosne i Hercegovine, u kojoj je također počeo krvavi rat. Posebno je spektakularan

bio okršaj neslužbenih malonogometnih reprezentacija Hrvatske i BiH. Izbornik domaćina Miroslav Blažević u momčadi je imao Miroslava Žitnjaka, Vladu Kasalu, Željka Adžića, Zlatka Kranjčara, Joska Popovića, Željka Pakasina, Kujtima Shalu, Ivana Cvjetkovića, Marija Stanića i Vjekoslava Škrinjara. No gosti su ipak bili presnažni. Vodio ih je Asim Kulenović, bivši nogometni sudac, a zaigrali su Jakovljević, Ibrahimović, Tufek, Golubica, Hadžibegić, Baždarević, Škoro, Baljić, Tuce, pa Dinamov veteran Džemal Mustedanagić i najveća zvijezda Blaž Slišković. BiH je slavila uvjerljivo.

Švigor: Rasli smo kao klinci u Sesvetama

Vero T.I.N.U.S. svoj je niz završio na dvije uzastopno osvojene Kutije šibica, u lovnu na treću zaređom nije se uspio probiti u završnicu turnira, iako je imao snažne adute, vrhunsku momčad u kojoj

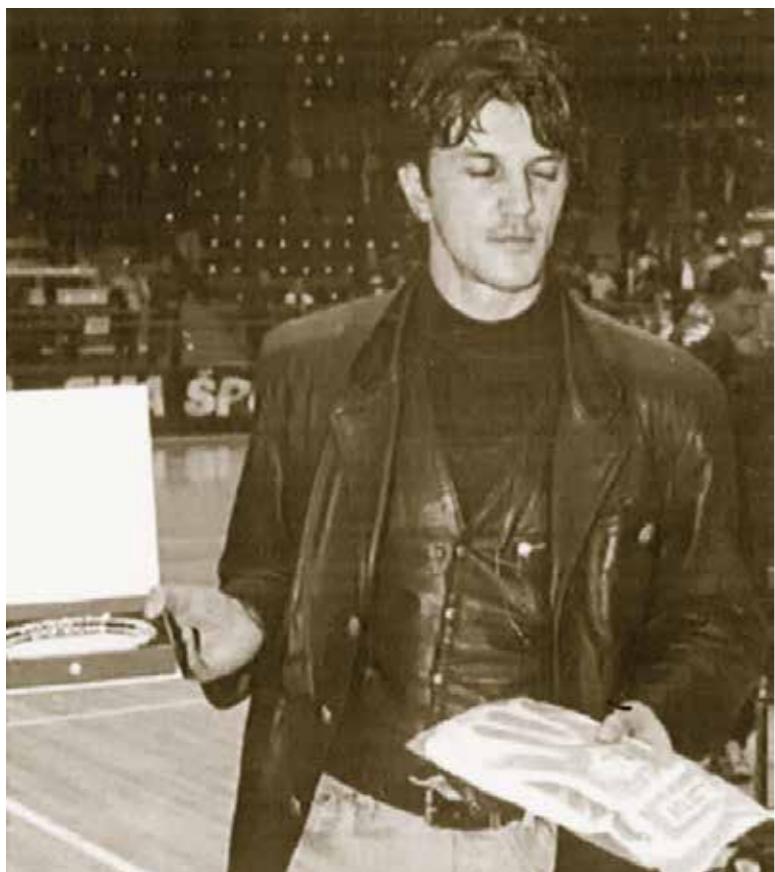
Robert Grdović u napadačkoj akciji

Anto Jakovljević iz Promet Orkana, dok je najbolji strijelac bio njegov suigrač Branko Strupar s 14 golova. Napadač iz Prečkog dobio je posebno vrijednu nagradu – gledateljice su ga izabrale za najzgodnijeg haklera turnira!

- U jednom trenutku karijere bio sam na vagi – hakli ili profesionalna karijera. U Prečkom smo na igralištu Kocka znali haklati danonoćno. Neću se smiriti dok ne osvojim Kutiju – Struparova je priča iz 90-ih godina prošlog stoljeća.

Nikad ovaj sjajni napadač nadimka Čaba nije osvojio Kutiju, ima ukupno tri finala i još četiri polufinala...

Švigor, Katović, Milanović, Pavlic, Biškup, Šemper, Kemfelja, Lehki, Derviščaušević i Štrok. Tako

Dinko Terkeš bio je najbolji golman turnira 1997.

Matija Đulvat bio je najbolji igrač 27. Kutije

*Edo Cerin
(Moby Dick)
prolazi između
Megatonovih
igraca Matije
Đulvata i
Tomislava Gričara*

je izgledala pobjednička momčad.

– Rasli smo kao klinci u Sesvetama, s nama je igrao i nešto stariji Stojko Mamić. Nikad nismo prestali vjerovati da ćemo osvojiti Kutiju – pričao je Pavlić.

Jedan od najboljih vratara u povijesti Kutije Marijo Švigir briljirao je na vratima pobjednika.

– Prvi put sam na Kutiji branio sa 16 godina za Slastičarnu Šenoa. Kvartovska ekipa, igrali su Hodak, Edo Cerin, pa Dražen Brnčić, koji je kasnije bio u Milanu i Interu. Mislim da smo stigli do 32 najbolja i ispali na penale. Igrali smo u dvorani III, nisam imao ni osobnu kartu. Sudac Marijan Dobrović tad mi je rekao: "Mali, ovo što sam vidio, ti ćeš biti pravi golman." Na kraju se ispostavilo da je bio u pravu. Prvi uspjeh ostvario sam 1991. s Verom, do četvrtfinala sam branio ja, a Brnić do kraja turnira. Uspjeh sa Sesvećanima 1993. je poseban, jer ne samo da je slavila kvartovska ekipa, već prava obiteljska družina. U toj momčadi svi su bili ispremreženi raznim kumstvima. Nakon toga nije me bilo neko vrijeme na Kutiji. Otišao sam u Veronu igrati mali nogomet, možda su me čak i malo zaboravili.

Na veliku scenu vratio se Švigir početkom 21. stoljeća.

– Riva grupa je najbolja momčad u kojoj sam ikad igrao po svim kriterijima. I na terenu i izvan njega. Prava ekipa. Igrali su vrhunski malonogometari, ali i zvijezde velikog nogometa poput Roberta Prosinečkog, koji je i sjajan čovjek. Svi su tada navijali za nas. Igrao sam u karijeri sa svim najvećim igračima, Duško Popovski Pop i Pavao Sudy Žekva bili su mi suigrači u Uspinjači, pa Joža Palić, Štef Pavlić, Nikola Tomicić, Robert Grdović, protiv kojeg mi je bilo najteže braniti, kasnije Tihomir Novak, pokojni Matija Capar, Korab Morina... Prošao sam sve generacije, stvarno sam se naigrao. Imao sam sreću što me kao klinca primijetio Zlatko Ptičar Ptice i on me uvijek vodio po svojim vrhunskim momčadima. Odmah sam bio zanimljiviji svima, a kasnije sam dobio ime... Liplin, Mohor, Goričanin, Hrovat, bila je snažna vratarska konkurenčija, potom je došao Jukić, kasnije Škorić, Luketin. Nikad nismo bili u oskudici kvalitetnih vratara. Golmani su jako važan faktor za uspjeh na Kutiji, pogotovo ako znaju igrati nogom.

Izdvojio je Šviga i jednu posebnu priču:

– Sjećam se kad smo u finalu 2008. kao Nacional dobili Keglić, za koji je branio Branko Fišter. Proglasili su me najboljim golmanom turnira i onda su došli ljudi iz organizacije u svlačionicu da me

obavijeste kako je došlo do zabune, da nisam ja najbolji, već Fišter. Ispričao mi se, nije on, naravno, ništa kriv, ali bila je malo neugodna situacija. Slavimo pobjedu, a ja mu vraćam pehar...

Dražen Biškup upisao je pet nastupa za A reprezentaciju Hrvatske, ali Kutija je za njega uvijek bila nešto posebno. Te 1993. trijumfirao je sa svojim Sesvećanima.

– Igrao sam cijelu tu Kutiju, kako ne, sjećam da je Jakovljević branio za suparnika u finalu. Ako nisi igrao Kutiju, nisi igrao ništa. Jedinstveni turnir na kojem je stvarno bilo gušt igrati. Bez obzira što sam bio profesionalni igrač, Kutiju nisam propustao, niti sam zbog toga imao nekih problema u klubovima. Skoro svake godine igrao sam sa

svojim dečkima iz Sesveta. I, eto, 1993. godine smo otišli do kraja. Novac me nije interesirao, bitno mi je bilo samo da u tom prosincu otpustim sve ventile i zabavim se na Kutiji. Igrao sam protiv svih i sa svim najboljim igračima. Stjepan Pavlić ipak je bio puno konkretniji od svih drugih i on je za mene broj jedan. Josip Palić odmah do njega, pa braća Mavrović, Krešimir Čivrag... – priča Biškup, nekad izvrsni igrač, danas jedini trener koji je Lučko uveo u elitni rang hrvatskog nogometa.

Sportske novosti su za vrijeme trajanja turnira 1993. napravile anketu o najboljem igraču u povijesti Kutije. U žiriju su bili Marko Mlinarić, Mićo Vujanić, Duško Popovski, Pavao Sudy, Anton Samovojska, Drago Tkalec, Žarko Šetka, Vlado

Igrači koji su 1995.
igrali ekshibicijsku
utakmicu

Bajza, Boris Čosić, Zvonimir Soldo, Zlatko Kranjčar i Stjepan Pavlić, koji su izabrali dvojicu najboljih. Kraljevi Kutije postali su Pavao Sudy i Zlatko Kranjčar, a iza Žekve i Cice smjestili su se Popovski, Vujanić, Zvonimir Boban, Samovojska, B. Zajmi, Čavka, Radojičić, Bogdanović...

Brnas: Slavili smo već kad bi lopta došla do Haramine

Narastao je jako broj prijavljenih momčadi za 24. izdanje turnira. Na Kutiji Šibica 1994. godine nastupile su 172 momčadi, a napravljeno je i dosta promjena. Najveća je bila promjena u igri, jer je klasični 5+1 sustav zamijenio 4+1, što je u malom nogometu ogromna razlika. Četiri nositelja, prošlogodišnji polufinalisti Unimag Puntijarka, Promet Orkan, Zlatarna Bisaku i Caffe Bar Joker, izravno su se plasirali među 32 najbolje momčadi, dok je

preostalih 168 igralo u 28 skupina s po šest momčadi. Pobjednici kvalifikacijskih skupina izborili su mjesto u šesnaestini finala, gdje je pak počeo novi format. Organizatori Kutije odlučili su da se do kraja natjecanja svaki par igra na dvije utakmice. Isto kao u europskim kupovima, jedna utakmica kod kuće, druga u gostima.

U finalu je slavio Disco NBA Vrbovec protiv Globus Holdinga. Bilo je to uistinu zanimljivo natjecanje. U prvom dvoboju NBA je slavio s dva pogotka Damira Haramine 2:0 kao domaćin, a u raspucnom uzvratu Nikica Pavlek za Globus je zabio tri, a Alen Peterac dva gola. Pobjedili su 5:3 u uzvratu, ali nije im bilo dovoljno. Zlatko Ptičar došao je do svog drugog voditeljskog naslova, a četvrti put zaredom Kutiju Šibica osvojio je Stjepan Pavlić, koji je u uzvratnom dvoboju finala poentirao tri puta za prvu nagradu od 25.000 kuna. Poraženima je pripalo deset tisuća manje... Tomislav Gričar ponovio je uspjeh oca Ivice i upisao obitelj u povijest.

Prvi sin i otac koji su osvojili Kutiju Šibica.

– Zahvaljujem Mići Vujaniću, Zlatku Šafariću, Damiru Narseteu i mom ocu, koji su me naučili igrati mali nogomet. Velike zasluge pripadaju i Zlatku Ptičaru, koji me kao klinca uzimao u svoje momčadi pa sam imao priliku igrati s poznatim igračima. Prednost bih ipak dao tati, on je ipak bio bolji igrač od mene – davno su izrečene riječi mladeg Gričara.

Ponovno je Pavlić proglašen za najboljeg igrača turnira, najbolji vratar bio je Zoran Gospić iz trećeplasirane Dvojke, dok je s čak 19 golova najbolji strijelac turnira bio Josip Palić (Glama Brijeg Zlatarna Roko). No legendarni hakler, jedan od najvećih u hrvatskoj povijesti, ostao je daleko od prilike za svoj drugi naslov na Kutiji.

Stipe Brnas je 1994. osvojio svoj drugi naslov. Ukupno je na Kutiji Šibica četiri puta slavio na glavnom turniru uz još dva izgubljena finala.

– Rođen sam 1969. godine, a prve se Kutije sjećam kad sam imao 12. Otac me vodio u Kutiju

Šibica, ostali smo vani, nije bilo mesta, bilo je Štefanje. Prvu sam Kutiju igrao prije 35 godina, sa 16 i pol godina, Goran Malenica me doveo u momčad Croatia i igrali smo u dvorani III. Izgubili smo 1:2 i ja sam zabio gol. Od tada dvaput nisam igrao seniorsku Kutiju i to jer sam operirao križne ligamente oba koljena. I na jednoj veteranskoj sam potrgao palac, ali tad sam vodio momčad Gladne oči. Prvi put sam slavio 1991. s Verom, nakon toga većina nas prešla je u Val pa smo 1992. u finalu izgubili od - Vera. Drugi put sam slavio 1994. Izbacili smo momčad Štefa Pavlića i onda smo ga uzeli. Došao je k nama zbog Damira Haramine, koji mu je bio uzor. Rumbak je češće branio od Bronića, u napadu smo bili Haramina, Brlek, Pavlić i ja, otraga Huskić, Miletić, Mužek, Vuković, Gričar... Između dva finalna dvobojna razmak je bio oko sat vremena. Zabili smo više golova u gostima i osvojili naslov protiv momčadi koja je kasnije postala Moby Dick. Uskoro sam ja postao dio te momčadi.

Brnas naglašava još nešto:

– Mi kao velikonogometari uvijek smo bili spremniji, utreniraniji od malonogometara, jer se oni i druže, a mi se otidemo kući odmoriti. Mi smo profesionalno trenirali dvaput dnevno, a oni su samo haklali i igrali za škvadru. Mi smo odradivali jedan dio posla, a oni, Pavlić, Palić ili Pavlek, bili su zaduženi za golove. To je dobitna kombinacija. Na broju jedan su za mene dva Damira - Haramina i Mužek. Najbolji s kojima sam igrao. Mužek je mogao uzeti loptu u obrani, proći trojicu i zabiti. A kad je Haramina dobio loptu, to je bilo 90 posto gola. Ljubili bismo se i slavili već kad bi do njega došla lopta. Od velikonogometara najbolji su na parketu bili Marko Mlinarić i Robert Prosinečki. Mlinarić je za mene najbolji hrvatski igrač u povijesti, al' nije ispunio potencijal. On je trebao biti ono što su Diego Maradona i Leo Messi. Čudo na terenu. Kad je on igrao za Contru na Kutiji, bile su to prestrašne utakmice. To je teško prepričati. Najponosniji sam, pak, što smo nastupili na Kutiji u momčadi Očevi i sinovi, Rumbak, Mužek, Haramina, Novak, Grubišić, Sopić i ja sa sinovima. Isto ćemo ponoviti i na 50. izdanju Kutije. Što se mene tiče, ja sam negdje 500. igrač po kvaliteti na Kutiji, ispred mene ih je barem 499, ali eto, osvojio sam četiri naslova, a mogao sam i još. Nije to slučajno, jer uvijek sam imao dobru momčad, imali smo zajedništvo na terenu i izvan njega, pratile su nas i djevojke, supruge. Obitelji su nam i dan-danas dobre. Učio sam od Borisa Čosića, novinara i vrhunskog haklera koji mi je pokazivao fintе kad sam imao 12-13 godina. Najveći mi je problem bio što mi imendan pada na Svetog Stjepana, na tradicionalno Štefanje na Kutiji. Morao bih ostaviti brojnu obitelj u kući i otici na Kutiju. U mislima ti je utakmica, a obitelj slavi Štefanje.

SINISAHANCI/PIXSELL

Vero T. IN. US.
je dominaciju
imao 1991. i 1992.

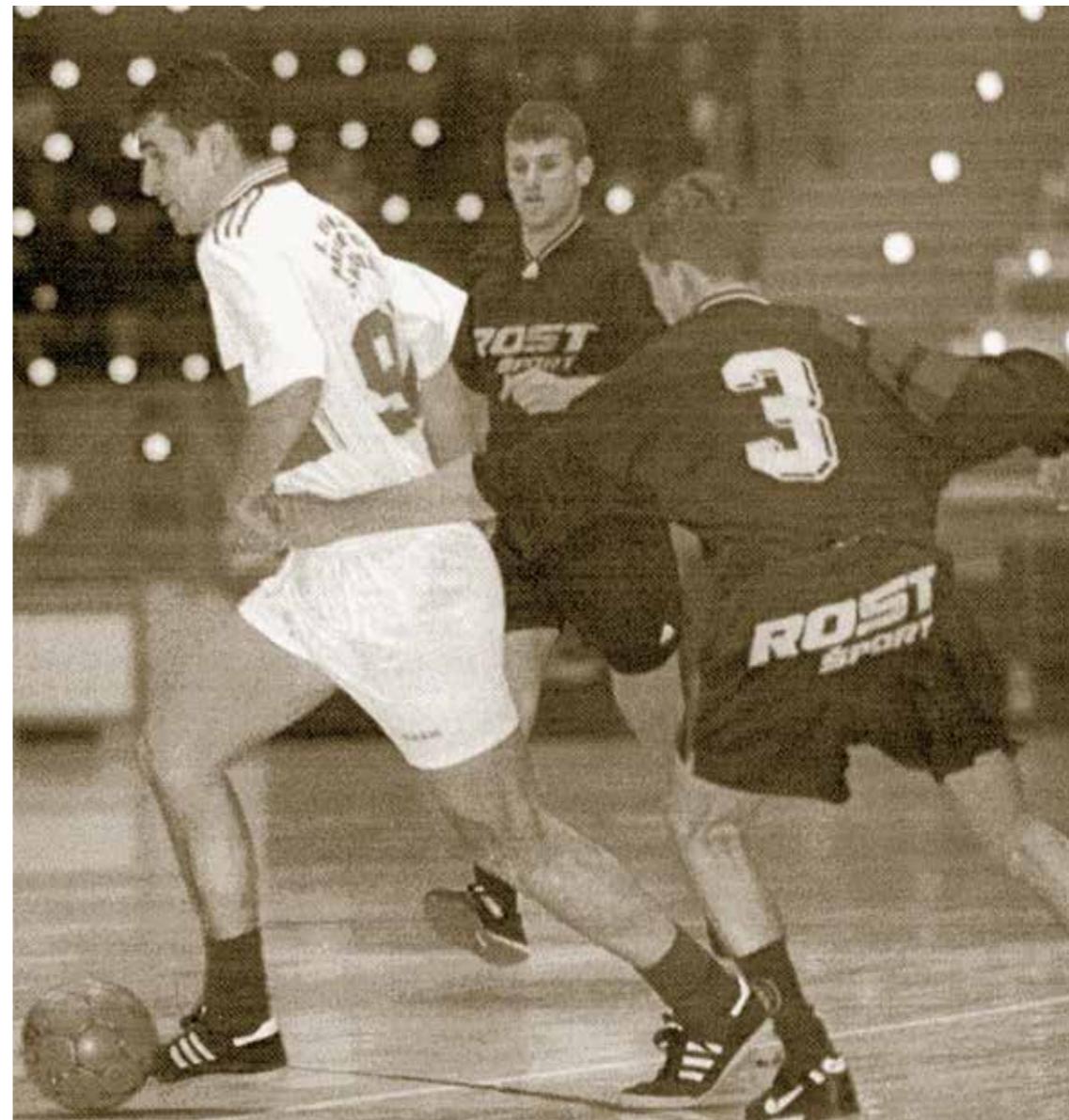

Unimag
Puntijarka slavila
je na Kutiji 1993.

Bubalo: Na Kutiju smo putovali avionom iz Splita u Zagreb

Sredinom 90-ih završila je dominacija Štefa Pavlica i pobjedničko žezlo u dvije uzastopne godine otislo je u Hercegovinu. Malonogometni turnir Kutija Šibica - Pepsi '95. osvojila je momčad MNK Seca iz Širokog Brijega, koju je vodio Jerko Česić Ljudina. Ponovno se Kutija igrala na dvije utakmice, a na

njezino 25. izdanje prijavilo se 137 momčadi, dakle čak 35 manje nego 1994. U polufinalnim dvobojsima finalisti su upisali obje pobjede. Momčad Seca, u kojoj je bio i legendarni, tada 36-godišnji Blaž Slišković Baka, izbacila je vrlo jaku Pivnicu Z za koju su igrali Švigr, Brnas, Benšek, Šitum, Mužek, Sučec, Novak, Vuković, Beloša-Fijan, Šašivarević i Regvar, dok je drugi finalist MNK Promet Orkan ZUC bio bolji od MNK Jastreb Pilana Krašić (Pucar,

Prodror Nikole
Tomičića

Marušić, Vujčec, Kovačić, Peršin, Cvetko, Šeperić, D. Boban, Radošević, Krcivoj.

Finale je bilo na visokoj razini. Promet je vodio Mirko Đinkić, prekaljeni futsal dužnosnik, koji je na raspolaganju imao jako dobro uigranu družinu u kojoj su bili Knapić, Bilić, Suvajac, Strupar, Jurinčić, Vidiček, Kajba, Pipinić, M. Mavrović, Z. Mavrović i Bogadi. No, s druge strane bila je jako skupa momčad, koja se nije imala namjeru predati. I nije, Sec je trijumfirao s 3:2. Spoj iskustva i mladosti, hercegovačkih i zagrebačkih igrača. Pokazalo se to kao dobitna formula. U pobjedničkoj momčadi bili su Jakovljević, Čeko, Margreta, Marušić, Slišković, Grubišić, Živković, V. Papić, Bazina, Haramina i M. Papić. Za najboljeg igrača turnira proglašen je Zoran Živković, koji je u velikonogometnoj karijeri u Prvoj HNL igrao za Inker Zaprešić, Croatiju Zagreb, Segestu, Marsoniju i Šibenik, a upisao je

i jedan nastup za hrvatsku reprezentaciju. Bio je u udarnih 11 Vatrenih koji su 1993. u prijateljskoj utakmici u Zagrebu s 3:1 svladali Ukrajinu.

– San je svakog zagrebačkog klinca zaigrati na Kutiji Šibica i na njoj nešto napraviti. Ja sam je dva put osvojio, proglašen sam i za najboljeg igrača turnira, tako da sam ispunio sve svoje snove – pričao je Živković i o toj 1995. kazao:

– Igrale su se dvije utakmice i u prvom kolu momčad je jako visila, pa smo u uvratu došli braća Papić, Vlado i Mario, i ja, te smo se nekako izvukli. I onda otišli do kraja. Proglašen sam za najboljeg igrača turnira, Niko Čeko mi je bio najočasnija konkurenca. No, čak mislim da te godine nisam igrao svoj najbolji malo nogomet nego da sam nagradu dobio zahvaljujući dobrim nastupima u nekoliko uzastopnih sezona.

Živkovićev suigrač Anto Jakovljević proglašen

Veselje pobjednika
Megaton Musica
1997. godine

je za najboljeg vratara turnira, MNK Jastreb Pilana Krašić dobio je Trofej fair play Ico Kerhin, a njegov član Franjo Šeperić sa 17 pogodaka bio je najbolji strijelac turnira.

– Dvaput sam osvojio Kutiju šibica, sa Secom u svom prvom nastupu i s Drugom gardijskom godinu dana kasnije. Za Sec sam igrao manje, a u finalu me nije bilo. Gazda je bio Ferdo Bašić iz Širokog Brijega i uvjeti su bili svjetski. Ferdo je bio najjači gazda, svoje novce nismo nosili nikako. Mi smo na Kutiju putovali avionom iz Splita u Zagreb! Spavali smo u hotelu Panorama i u Caffeu La Mar imali otvoren račun. Sa Secom smo trenirali u Vrgorcu, jer u Širokom nismo imali gdje. Bilo je to čudesno druženje. S 2. gardijskom spavali smo u vojarni Črnomerec, a jednom prilikom igrali smo u Mostaru turnir pa nas je odmah poslije čekao šofer i odvezao u Zagreb. Druge godine u finalu sam zabio odlučujući gol. Sjećam se, kako ne, išla

je kontra, Tomičić i ja, pucao sam špicom, a lopta je udarila unutra u gol i vrtila se. Igor Panadić je branio za njih. Hercegovci su uvijek rado dolazili na Kutiju, i nama je ovaj turnir poseban. Pogotovo jer smo 1995. i 1996. uspjeli osvojiti turnir. U finalu je bilo i puno naših navijača, slavlje je bilo burno. Odnijeti Kutiju šibica, znaš što je to? Zvaо me i Mirko Đinkić da dodem igrati za Orkan dok sam bio u Osijeku. Htio je poslati avion po mene, ali nikad na Kutiju nisam uzimao pare. Josip Palić za mene je hrvatski malonogometni broj 1. Dolazile su momčadi iz Zagreba u Hercegovinu, tamo smo ih gledali i divili im se – priča Stanko Bubalo.

Ronaldu iz Turčinovića tada su bile 22 godine, tri godine kasnije iz Širokog Brijega preselio je u Osijek, a sezonus 2000./01. odradio je u šampionskom Hajduku, čije je navijače odmah osvojio.

Tomičić: Bilo je i novca i romantike, bilo je svega

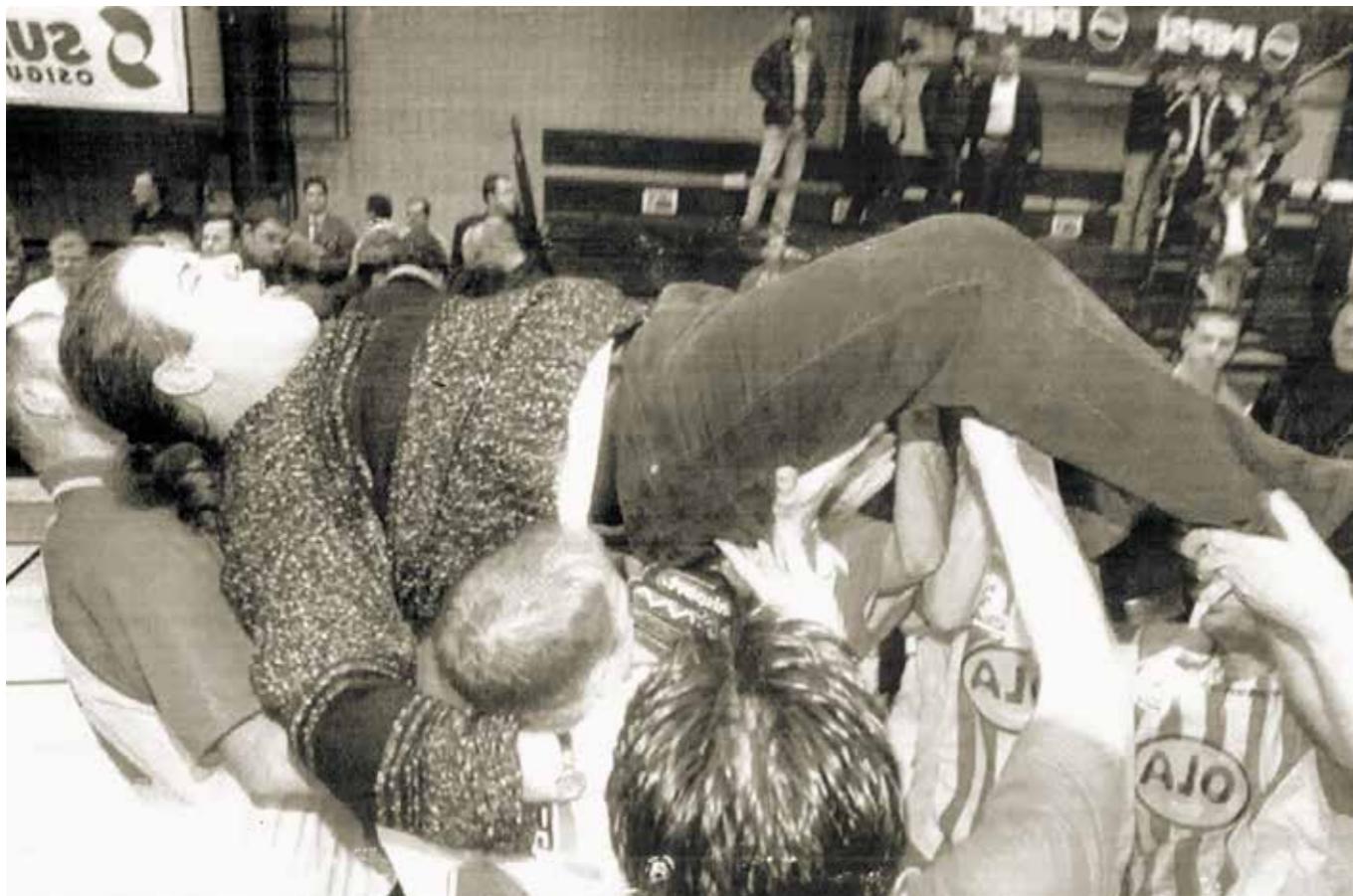
Pobjednik 26. izdanja Kutije šibica 1996. godine postala je momčad 2. gardijske brigade HVO Škripalj. Ova je hercegovačka momčad bila neuvhvatljiva za sve, prije svega zbog toga što je u kadru imala još jednog hrvatskog malonogometnog velikana. Škripalj je na putu do slave predvodio tada 23-godišnjeg Spličanina Nikolu Tomičić. Nije popularni Nike, naravno, mogao sam. U momčadi voditelja Marina Skoke bili su i Terkeš, Prusina, Delić, Vidiček, S. Bubalo, Brlenić, Hrkač, Grbešić, S. Musa.

– Prvi put sam na Kutiju zaigrao 1996., osvojio turnir i proglašen sam najboljim igračem. I još sam usred Zagreba osvojio s Hercegovcima. Bila se digla malo galama jer su i godinu ranije također slavili Hercegovci. Bit ću iskren, mene je 2. gardijska brigada plaćala, a ja nikog od tih momaka s kojima sam igrao nisam privatno poznavao. Ja sam igrao turnire u Hercegovini protiv njih i pitali su me hoće li igrati za njih. Brzo smo se dogovorili. U pretkolu smo, ako se ne varam, pobijedili 15:14 na penale. Tako je krenulo. Bila je to posljednja godina u kojoj se završnica igrala na dvije utakmice. Bilo je u toj momčadi i nekoliko vojnika, bilo je nevjerojatno. Sjećam se da je bilo Štefanje i da je izvan dvorane ostalo 2000 ljudi. Među njima i moj general Stanko

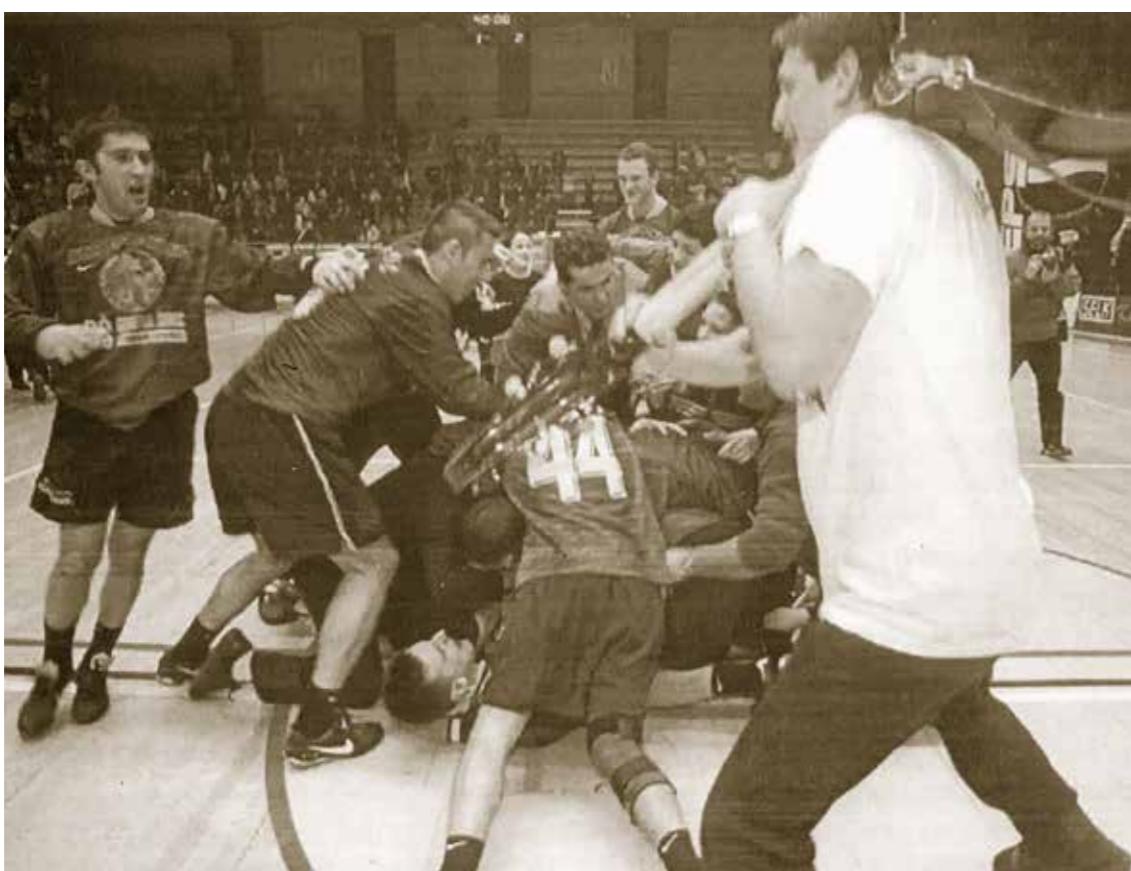
Sopta Baja. U to vrijeme publika i igrači su nekako bili bliži, danas se izgubila ta nogometna romantika. Uvijek sam kao igrač nešto želio pružiti gledateljima, znam da je takav bio i Josip Palić, koji je bio moj idol, pa Robert Prosinečki, u novije vrijeme i moj prijatelj Igor Mostarić. Meni je bio san doći gledati Palića ili igrati protiv njega ili igrati s njim. Danas ti mladi više nemaju idole, a njihova igra više je automatizam. Ono što je mene posebno privlačilo na Kutiju jestigranje protiv velikih imena s velikog nogometa, jer je to bilo jedino mjesto na kojem je to bilo moguće. Igrati protiv Roberta Prosinečkog, Zvone Bobana, to je nešto posebno. Za to smo se spremali cijelu godinu, smisljali što ćemo im napraviti kad se susretimo na parketu. Da im mi kao malonogometari pokazemo da nisu oni toliko dobri. Drago mi je što sam kao Dalmatinac osvojio Kutiju, pogotovo što sam bio najbolji igrač. Tada je u biti i krenula moja malonogometna karijera. Odmah su me nakon toga zvali da idem na turnire u Varaždin, Đakovo, ma na deset turnira. Tada sam počeo i zaradivati dobre novce. Kutija mi je bila odskočna daska, meni i mnogima. To je turnir koji ima 50-godišnju tradiciju, ima dušu. Imao sam i sreće što sam osvojio Kutiju, to me prati cijeli život – kaže Tomičić i nastavlja priču:

– Bilo je svega tijekom tih godina, nije me na Kutiju bilo jedno vrijeme jer nisam bio u Hrvatskoj, pa su onda kasnije po mene slali helikopter da

Momčad Megaton Musica 1999.

Voditelj Moby
Dicka Mladen
Kostanjšek na
rukama igrača
nakon osvojene
Kutije

Veselje igrača
Megaton Musica

Momčad Moby
Dicka koja je
Kutiju osvojila
1998.

me doveze na utakmicu. Ma samo kažeš koliko ćeš para, uopće nije bitno, sve te čeka. Što je to bilo, majko mila... Nikad neću zaboraviti ni kad me mladi Niko Kranjčar zvao da igram za njihovu ekipu, zvali su se Dvojka. Rekli su mi da će oni između sebe skupiti novac, mislim da je bilo oko 3.000 maraka, samo da igram za njih. Imponiralo mi je to, naravno, kad takvi momci u punoj snazi u meni gledaju velikog igrača, ali ipak nisam pristao. Vjerojatno i jesam najplaćeniji igrač u povijesti Kutije. Igrao sam i dva finala u kojima sam izgubio na penale, ali OK, tako je to u životu, ne možeš glavom kroz zid. Karl Malone, John Stockton i Charles Barkley nikad nisu osvojili NBA prsten, tako da, Nike, muči...

Na gubitničkoj strani 1996. godine u finalu opet je stajao Mirko Đinkić. Izgubio je Đinka sa svojom momčadi Promet Orkan - ZUC i drugo uzastopno finale, treće u posljednje četiri godine. Nije mu bilo lako, Kutija mu je značila sve, a ni ulaganja nisu bila mala. Škripari su u polufinalu u prvoj utakmici izgubili od momčadi Tange Lange Fertstrop s 0:1, ali su u uzvratu slavili s čak 5:2 (sedam golova – sedam različitih strijelaca) i otišli u finale. Promet Orkan je u neizvjesnoj borbi u drugom sudaru poluzavršnice prvo s vladao Sesvete za koje su, između ostalih, igrali Stjepan Pavlić i Krešimir Čivrag, s 2:1, pa u drugoj s njima odigrao 2:2. Za Đinkićevu momčad u obje je utakmice strijelac bio Damir Kajba, kasnije dugogodišnji fizioterapeut hrvatske rukometne reprezentacije. Kajba je poenitirao i u prvoj utakmici finala, ali nije bilo pomoći,

Škripari su oba finalna dvoboja dobili rezultatom 2:1. U prvom srazu za pobednike su zabili Hrkač i Zoran Brlenić, tadašnji veznjak Varteksa, koji je kasnije otišao u zagrebački Dinamo, u drugom Tomičić i Stanko Bubalo.

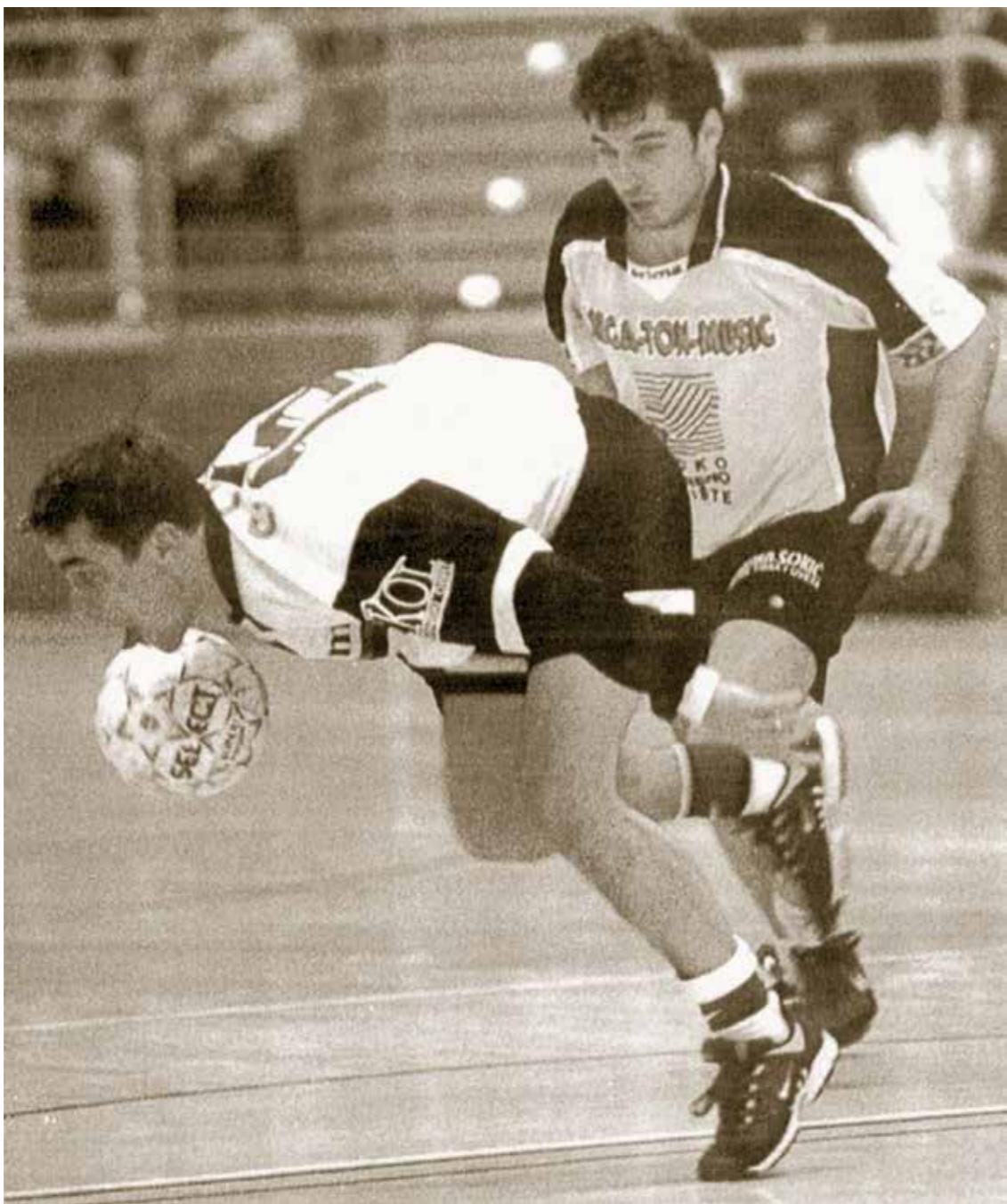
Nikola Tomičić proglašen je za najboljeg igrača turnira, njegov suigrač Dinko Terkeš bio je najbolji vratar, a Stjepan Pavlić s 20 golova najbolji strijelac.

Đulvat: Imali smo u prosjeku 22 godine, a pobijedili smo

Po obranu naslova na 27. Kutiju šibica 2. gardijska brigada HVO Škripari došla je ponovno u vrlo snažnom sastavu. Pridružio se Škriparima tada 32-godišnji Robertino Jelović, još jedan iz kategorije legendarnih hrvatskih malonogometara. No njegov angažman nije bio dovoljan za ponavljanje uspjeha iz 1996. godine. Škripari su se morali zadovoljiti trećim mjestom.

Na Kutiji je zaigralo 136 momčadi, a naslov je senzacionalno osvojila momčad Megaton Music. Lako se danas, s odmakom od 20-ak godina, gledajući imena pobjedičkih igrača, ta senzacija čini puno manjom. U momčadi su bili Jukić, Gričar, Šekrst, Beljo, Grdović, Čarapina, Čuljak, Gracin, Hadela i Đulvat. I legendarni Pavao Sudy počeo je turnir, ali se potom ozlijedio. Megaton je u polufinalu s 2:1 svladao opet jaki Đinkićev Promet Orkan pojačan Tomom Šokotom, dok je Moby Dicky izbo-

Robert Regvar
(Pivnica Z) i Ivica
Šekrst (Megaton
Music) u duelu

rio završnu utakmicu pobjedom protiv branitelja titule. Bio je to sastav u kojem su glavne zvijezde bili Robert Prosinečki i Silvio Marić, a uz njih igrali su Bjelanović, Županac, Balagović, Pavlek, R. Ferencina, Dragoslavić, Brnas, E. Cerin i Peternac. S čak 6:2 je momčad koju je vodio Mladen Kostanjšek pobjedila Škripare i izborila finale. Bila je to jedna od najspektakularnijih utakmica u povijesti Kutije.

– Bila je to utakmica svih utakmica. Pola dvostrane za nas, pola za njih, njihovi navijači stigli su autobusima kako bi ih podržali. Mislim da sam ja dvaput isključen, pa Roy Ferencina, isto tako i oni.

Bilo je i tučnjave, svega je bilo. Dobili smo ih 6:2 i istukli smo ih. Bila je to tekma po guštu – priča Vladimir Balagović, tadašnji član Moby Dicka.

I Stipe Brnas sjeća se tog okršaja:

– Robert Prosinečki je uzeo loptu i driblao ih pred našim golom.

Poraženi Nikola Tomićić kaže:

– Sjećam se, kako ne. Da vam kažem ovako: Stipe Brnas, to je čovjek koji me istukao toliko da me i danas boli, kad je promjena vremena, onda njega osjećam. Meni je bilo drago što su me tukli, uživao sam u tome. Bili su to pravi dvobojni. Prosinečki je dobio dvije minute zbog namjernog faula na

Josip Palić zabija
jedan od svojih
brojnih golova

meni. Ma koga briga za bilo što, za takve se stvari živjelo. Na svakom sam turniru davao sve od sebe, samo mi je pobjeda bila bitna. Čak je to kasnije preraslo i u bolest, pa bih doma igrao s malim šah i onda bih ga prevario samo da pobijedim. Nije ni to bilo dobro, a sada sam se ipak malo promjenio. Kad igram s ovim svojim veteranima, čiji je turnir pun pogodak Kutije Šibica, puno sam opušteniji. Iako, moram reći, velik broj veteranskih igrača i dalje živi za Kutiju, potpuno su ludi za njom.

Malo su igrači Moby Dicka pretjerali u slavlju nakon polufinala i u tvrdom finalu nisu odigrali na potrebnoj razini. Gracin je zabio za Megaton, Balagović za Moby Dick i odlučili su sedmerci. Čarapina, Gracin i Đulvat zabili su za Megaton, samo Prosinečki i Balagović za Moby Dick...

– U finalu sam promašio penal u raspucavanju, išao sam lobati vratara Jukića, potkopao sam loptu i on ju je uhvatio u ruke... Išli smo poslije na večeru pojesti janjetinu sa ženama i Prosinečki je

pričao kako nikad u karijeri nije bio da netko ide lobati golmana iz penala na malom nogometu. A što će, mislio sam da će se baciti... Imali smo stvarno vrhunsku momčad, ali moraš dati i drugima da se vesele. Kasnije mi se vratilo na veteranskom turniru, kad sam zabijao sedmerce u nizovima – priča Brnas.

Megaton je bio velika priča. Mladići koji su Kutiji donijeli novu dimenziju.

– Skupljali smo se i haklali na betonskom igraalištu u Malešnici i rodila se ideja – zakaj ne bismo otisli na Kutiju i vidjeli koliko možemo? Kad smo osvajali Kutiju prosjek starosti momčadi bio nam je oko 22 godine i ne sjećam se da je netko tako mlađi osvojio turnir. Odrastali smo na Kegliću, kasnije i na Jelenovcu, a prvo finale ostaje u posebnoj uspomeni. S druge strane bili su Prosinečki, Marić, Peternac, redom naši idoli. Ušli smo u utakmicu s respektom, bez straha, bili smo pametni i čvrsti na parketu. Mi smo i izvan parketa i betona jedna

obitelj, to je preuvjet za dugotrajnost – davno je pričao igrački voda Megatona Matija Đulvat.

Na Kutiji se predstavio Robert Grdović, koji je u nadolazećim godinama postao jedan od zaštitnih imena turnira. Radi se o jednom od najboljih nogometara u povijesti Hrvatske.

– Skupili smo se s dvije strane. Na Malešnici su trenirali pokojni Mate Čuljak, Matija Đulvat, Alen Jukić i društvo, a Tomislav Gričar, Velimir Čarapina i ja došli smo s Kineziološkog fakulteta. Tamo je bio i Kristijan Gracin, on je bio poveznica. Tako smo se spojili. Pero Šipura, danas, nažalost, također pokojni, bio je vlasnik Megaton Musica, bavio se snimanjem CD-a i imao je svoj studio, a s njim smo se dogovorili da nam bude sponzor na Kutiji. On je bio tu s nama, ali nije bio naš voditelj, sami smo sve slagali. Nismo tada igrali za novac, za uplatu na turnir i za cugu. Sponzori koji su nam plaćali došli su kasnije. Prvi put smo u tom sastavu zaigrali tako veliki turnir, odmah smo kliknuli, dogodila se kemija i otišli smo do kraja. Imao sam ja prije toga nekoliko Kutija na kojima sam nastupio. Jednom sam igrao s Predragom Jurićem i njegovom ekipom, pa za Rudešane koje je predvodio Ivica Marjanović, onda i s braćom Lepanović... Igraosam paralelno veliki nogomet, prvo u Ponikvama, onda u nižim ligama u Austriji, a nakon tog trijumfa na Kutiji krenula je moja prava futsal karijera. Boris Durlen me zahaltao i odveo u Uspinjaču. Bilo je u toj ekipi vrlo zanimljivih tipova i na početku nam je svima bio dodatni motiv se pokazati jedni drugima. Među nama je bio veliki respekt, a Đulvat i Gričar bili su prvi među jednakima. Svi smo imali ideje, no nekako su njih dvojica najviše odlučivala o taktici. Bio je 1997. i 1998. s nama i legendarni Žekva Sudy. Bio je dio momčadi, igrao je s nama. Bio je uz nas cijelo vrijeme, davao nam je važne savjete, no nije bio on naš klasični voditelj – kaže Grdović.

Bio je to samo početak priče, jer je Megaton Music sljedeće godine osvojio treće mjesto, a 1999. opet prvo. Đulvat je proglašen za najboljeg igrača, Terkeš iz Škipara je i drugu godinu zaredom bio najbolji vratar, a najveće pojačanje njegove momčadi Jelovčić najbolji strijelac. Nagradu za fair play dobio je Caffe Shakespeare.

Pavlek: Pamti se moj tunel iz finala

Nije izgubljeno finale iz 1997. uzdrmalo Moby Dick, dapače, učinilo ih je još snažnijima. S dodatkom Segafredo u imenu otišli su do samog kraja na 28. izdanju Kutije šibica. Još su se pojačali, stigli su vratar Mario Jozić, Damir Ferencina, Mario Tuta, Dean Adamić, Željko Sopić i Gordan Copak te su postali nepobjediva družina.

Branitelj titule Megaton Music oprostio se u polufinalu. Pivnica Z bila je jača, slavila je s 4:2, a više od pola posla obavio je Damir Mužek. Tada 31-godišnji veznjak Varteksu iz Varaždina potopio je suparnika s tri postignuta pogotka. MNK Pepsi Glama, pak, nije uspjela zaustaviti Moby Dick, koji se s 3:1 plasirao u završnicu turnira.

– Treneri u Varteksu zabranjavali su mi dolazak na Kutiju. Izdržao sam te 1998. sve do polufinala, a onda više nisam mogao, morao sam zaigrati, pritisak u kvartu bio je prevelik. I nije mi uopće žao tih 5000 njemačkih maraka kazne koje sam morao platiti u Varaždinu. Puno više mi je žao što smo izgubili u finalu – otkrio je jednom prilikom Mužek.

I prije samog finala bilo je burno. Kao sudački par za finale delegirani su Starčević i Jedvaj, obajci Vrapčani vrlo bliski Tomu Kačinariju, glavnom čovjeku Pivnice Z. Jedvaj je, uz to, bio i Mužekov kum, tako da su organizatori odlučili da sa Starčevićem ipak u paru sudi Feljan. Finale je bilo spektakularno i završilo je bez repova. Briljirao je s dva postignuta pogotka nekadašnji Dinamov junior Nikica Pavlek, koji je svoje prvo finale igrao 1994. i u trećem došao do titule. Za MDS zabili su još Adamić i vratar Jozić, a za poražene Nikica Vidiček i Mužek. Završilo je 4:2.

– Ma mogao je suditi tko hoće, Pavlek je igrao tako da mu nitko drugi nije trebao. U tom finalu je gurnuo loptu kroz noge Željku Vukoviću i zabio gol kao da Vuković nikad nije igrao nogomet, a bio je odličan igrač. Mužek, Vuković i ja igrali smo zajedno u GAK-u i živjeli skupa u Grazu, iz istog smo kvarta, bilo mi je neobično igrati protiv njih. No kad nismo igrali međusobno, uvijek smo navijali jedni za druge – naglašava Stipe Brnas.

Nikica Pavlek bio je veliki junak finala.

– Prvi put sam igrao 1986. za kvartovsku momčad iz Donje Dubrave sa svojom braćom, imali smo dresove od mjesne zajednice. Imao sam 15 godina, igrali smo protiv nekih "jeleni" u dvorani III, dobili smo ih 10:1, a ja sam zabio devet golova. Nikad to neću zaboraviti. Samo sam čekao da izadu Sportske novosti i da vidim – Pavlek 9. Kostur ekipa koja je zasjala 90-ih bio je iz moje generacije u Dinamovoj školi, Mario Tuta, Alen Peterac i Zoran Mamić, koji kasnije više nije igrao s nama. Bili su tu još Hrvoje Meštrović, Tomislav Gričar, Damir Ferencina, ekipa od 1971. do 1973. godine. Moby Dick nas je kasnije sve spojio. Poraz od Megatona 1997. jako mi je teško pao jer smo imali vrhunsku ekipu. Problem je bio u tome što smo dan prije finala pobijedili Hercegovce s Nikolom Tomičićem i Robertinom Jelovčićem. To mi je jedna od najdražih utakmica u karijeri, ježim se kad se sjetim. Puna dvorana, vani je ostalo više od 1000 ljudi. Istukli smo ih i pobijedili. Robert Prosinečki napaljen, nezaustavljen, Roy Ferencina je istukao Tomičića

da tako nešto u životu nisam video. Tomičić mu je gurnuo tunel i instinkтивno sam mu viknuo "bravo". Pa mu je nakon toga Ferencina tako ušao da je odletio na tribinu. I onda smo pobjedu proslavili malo preburno i u finalu nismo mogli hodati. Ja sam kući nakon polufinala došao u šest ujutro. U finalu smo poveli 1:0, a Silvio Marić, koji je bio ozlijeden, ali smo ga pustili da malo osjeti finale, pogriješi i primimo gol, pa izgubimo na sedmerce. Da smo igrali deset puta, devet puta bismo ih dobili, ne podcjenjujući njihovu kvalitetu. No taj dan bili su bolji i tu se nema kaj dodati. Zasluzeno su pobjedili. Bilo mi je užasno teško, bilo mi je to drugo izgubljeno finale i mislio sam da neću nikada osvojiti Kutiju. I onda smo osvojili godinu kasnije. Bio sam lakše ozlijeden, četvrtfinale smo prošli na penale, a ja sam zaigrao tek u polufinalu i finalu. Robert Prosinečki bio je s nama na klupi cijelo vrijeme, ali

nije igrao zbog ozljede. Robi me odveo kod masera Žaka, koji me spremio za polufinale. Osjetio sam da bi to moglo biti – to. Finale je bila jedna od mojih najboljih utakmica na Kutiji, pamti se poznati tunel koji sam prodao Vukoviću. Prije utakmice bio sam 100 posto uvjeren da ćemo pobijediti. Proglasili su me za najboljeg igrača turnira, mislim da je to bila i mala nagrada za sve što sam napravio na Kutiji prijašnjih godina – sjeća se Kiki Pavlek i podvlači:

– Najbolji igrač Kutije u povijesti bez ikakve dvojbe je Štef Pavlić, a od velikonogometara najbolji su Cico Kranjčar i Robert Prosinečki. Štef je jedini igrač koji je uspio skupiti svoje dečke iz kvarta i s njima osvojiti Kutiju. Bili su to dobri igrači, ali nisu bili zvjezdne. Zato je on za mene kralj. Svi smo mi bili dobri, ali nitko kao on. Najbolji obrambeni igrač je Roy Ferencina, protiv kojeg mi je bilo najteže igrati, nisam ga volio vidjeti ni na tribini ni u kabini.

Roko Eremija,
golman Auto Carić
Sesveta, slavi gol
u utakmici protiv
momčadi Tange
lange

Sjajan igrač je i Stipe Brnas, a najbolje sam se u igri slagao s Peteracom, Tutom, Edom Cerinom i Igom Čalom. Kad smo osvojili turnir 2001. bio sam najbolji igrač i strijelac Kutije. Mislim da do 2018. to nitko nije uspio ponoviti. S Rivom sam osvojio treću Kutiju 2003.

Drugi trijumf obitelji Marić nakon oca Rajka donio je 1998. godine sin Silvio.

– Stari se doma stalno hvalio i nisam više mogao živjeti s tim njegovim pričama iz prošlosti. Svaka mu čast, ali sad sam i ja osvojio Kutiju, to mi je bilo najvažnije kako bi se tata prestao hvaliti – šalio se proslavljeni hrvatski reprezentativac.

Pavlek je proglašen za najboljeg igrača turnira, Jozić je bio najbolji vratar, a Ivica Šajfar (Samoposluživanje Nada) zabio je 11 golova kao i Stjepan Pavlić (Komedija) te Robert Regvar (Pivnica Z), ali je proglašen najboljim strijelcem jer je odigrao manje utakmica od konkurenata. Momčad John Doe dobila je nagradu za fair play, a Ivica Banović (Bistro Luna) proglašen je najperspektivnijim igračem.

– Svi smo igrali odlično, Roy Ferenčina pa Silvio Marić, koji je nakon utakmice za Dinamo protiv Cibalije po ledu došao igrati s krvavim žuljevima. Nitko nam tad nije mogao ništa, jer je to bila skupina velikonogometnika koji znaju igrati mali nogomet. Velikonogometnici koji znaju igrati mali nogomet su u prednosti jer imaju pluća, koja nedostaju mnogim malonogometnicima. Ja sam mogao igrati dvije utakmice zaredom, nije mi trebala zamjena, jer sam to donio s velikog nogometa. Nas su morali tjerati van iz igre, a ne da smo se žalili na umor. Posljednji takav primjer velikonogometnika koji briljira na malom nogometu je Martin Šroler. Ali kad se u Hrvatskoj počelo ozbiljnije trenirati mali nogomet, priča se promjenila, pogotovo s tim bezbrojnim prekidima koji se uvježbavaju. Megaton je bio početak promjene na Kutiji – kaže Dean Adamić.

Grdović: Bili su to počeci nove ere na Kutiji

Moby Dick se na 29. Kutiji Šibica oprostio u četvrtfinalu. Nije bilo lijepo, velika većina dvorane II Doma sportova bila je protiv njih, padale su i teške uvrede s tribina...

– Toliko smo napravili da turnir bude zanimljiv, a sada nas nitko nije uzeo u zaštitu, nitko incidentu nije pridao pozornost. Ružne stvari nitko ne voli slušati, razmislit ćemo hoćemo li se vratiti na Kutiju – pričao je Kostanjšek.

To je nešto što je za Kutiju Šibica postala tradicija. Gledatelji su se često okretali protiv favorita, posebno kad su u svojim momčadima imali velike

zvjezdne i navijali za anonimne autsajdere. Bez obzira što su upravo zbog tih poznatih imena mnogi od njih i dolazili na tribine. To je tako, jedna od brojnih specifičnosti Kutije koje nisu lako objašnjive.

– Cijela je dvorana bila protiv nas, vrijedali su nas, fučkali nam cijelu utakmicu. I mene je neki lik s tribine vrijedao tijekom cijele utakmice. Naljutili smo se zbog toga, ja sam rekao da više nema smisla igrati, da mi to ne treba. I tu se ekipa raspala. Tako je to u Zagrebu, ljubomora je ogromna... – kaže Nikica Pavlek.

Megaton Music dobio je dodatak u imenu – Grafika Šokić – i dvostruko sponzorstvo bilo je pun pogodak. MMGŠ otisao je do druge krune. U polufinalu je kasniji pobjednik s čak 7:0 svladao momčad Matan IDIS, dok je Petar RKM boljim izvođenjem sedmeraca izbacio Auto Carić MAPOK Sesvete.

Finale nije bilo spektakularno, igralo se čvrsto, taktički, na rezultat. Presudio je Kristijan Gracin golom za 2:1 četiri minute prije kraja. Matija Đulvat imao je i ulogu voditelja u momčadi u kojoj su igrali: Jukić, Gričar, Brlek, Šekrst, Beljo, Grdović, Gracin, V. Čarapina, Đulvat, Ašanin i Čerkez.

– Zna se da je teže obraniti nego osvojiti, osjetili smo to na svojoj koži. No i treće mjesto iz 1998. tretirali smo kao naslov, za mene je to uistinu bilo tako. I onda smo trijumfirali 1999. i svima pokazali da više nismo klinci – naglašavao je Đulvat.

Vrhunski strijelac Robert Grdović iz pobjedničke momčadi proglašen je za najboljeg igrača turnira, njegov suigrač Alen Jukić bio je najbolji vratar, a Damir Tomić (Matan IDIS) najbolji strijelac.

I Grdović pripada u skupinu najboljih hrvatskih malonogometnika svih vremena.

– Sjajna smo klapa u kojoj nema problema i zavisti. Kad turnir počne, svi smo kao jedan, a kad imaš sponzora kao što je Pero Šipura, nije ni čudo što smo hit Kutije – pričao je 2000. Grdović, a 2020. priču je zaokružio sljedećim riječima:

– Mi smo u tom sastavu od 1997. do 2001. stalno stizali barem do polufinala Kutije i naravno da je nakon toliko uspješnih godina došlo do malog zasićenja među nama. Nismo imali klasičnog voditelja, a svi smo znali puno o malom nogometu i svi smo imali mišljenje kako trebamo igrati. Zbog toga smo se i raspali, jer smo svi imali veliki ego i puno malonogometnih zamisli. No bilo je sjajno dok je trajalo. Trenirali smo futsal i uspješno smo ga preslikali na Kutiju. Da, bili su to počeci nove ere Kutije. Prekidi, taktička organizacija igre, na svemu smo tome puno radili i to je bio ključ uspjeha. Prije toga nije bilo, igralo se uglavnom na osjećaj, na inspiraciju. Pobjednici prije nas, Sec i Škripari, nisu imali uigrane akcije. Mi smo 1997. pokrenuli revoluciju.

Za poraženi Petar RKM u sastavu u finalu bili su: Idrizi, Janošević, Šitum, Kajba, J. Čarapina, Čuljak,

Harmat, Dlačić, Kranjčec, Huskić, Benšek i Anušić. Tuga nije dugo trajala, 2000. godine na tron su se popeli upravo oni.

Gracin: Dva naslova bila su za gušt, a treći tek odradivanje posla

Kutija Šibica rasla je iz godine u godinu, a krajem 90-ih i početkom 2000-ih godina sve se više velikih tvrtki željelo reklamirati baš na tom turniru. Razni poduzetnici ulagali su velik novac u svoje momčadi, a uz brojne kvartovske momčadi, na turniru je bilo sve više ozbiljnih malonogometnih prvoligaša. MNK Petar PSK tako je postao prva momčad, koja je poslije Uspinjače 1990. godine osvojila Kutiju, a natjecala se u malonogometnom prvenstvu Hrvatske.

Kristijan Gracin bio je jedan od najzanimljivijih malonogometnika početkom 2000-ih godina, već dvostruki osvajač ovog turnira zaigrao je za Petar PSK 2000. godine i sa svojom momčadi stigao do novog naslova. Petar PSK u tom je finalu s 3:2 (zabili Bičak, Dervišagić i Huskić) bio bolji od Promet Orkana, a za pobjedničku momčad zaigrali su: Knapić, Bičak, Janošević, Kranjčec, Huskić, Karašić, Harmat, Dervišagić, Čivrag, Gracin, Vidiček i Idrizi.

– Iskreno, meni su puno draže osvojene Kutije iz 1997. i 1999. s Megatomom, nego ta iz 2000. godine. Zašto? Ta dva turnira sam osvojio s dečkima s kojima sam doslovno živio za turnir, sa svojom

škvadrom, dok mi je Kutija s Petrom ipak na neki način bila "odradivanje posla". Tu smo igrali za malonogometni klub. Bili smo strašno dobra momčad, te smo godine tek u posljednjem kolu izgubili od Splita naslov prvaka malonogometnog prvaka Hrvatske – kaže Kristijan Gracin, pa dodaje:

– Na toj Kutiji smo bili svi iz MNK Petar, samo nam se pridružio Mario Harmat, iako mi igrači i nismo bili za to. No, na njemu je inzistirao voditelj Romeo Čižmešija. Kažem, bili smo odlična momčad, na kraju smo zasluženo osvojili Kutiju. Sjećam se, u finalu smo mogli zaigrati protiv Megatona, momčadi za koju sam igrao godinama, ali su oni pet sekundi prije kraja polufinala dobili gol, pa ispalili na penale od Promet Orkana. Čak sam i navijao da ispadnu, nisam želio protiv svojih prijatelja igrati u finalu.

Kristijan Gracin je samo godinu dana ranije "presudio" Petru u finalu Kutije, a onda s tom momčadi 2000. godine stigao do naslova.

– I 1999. sam bio član MNK Petar, ali sam ljudima u klubu poručio kako će tu Kutiju odigrati za svoje dečke. Bilo je tu i dosta ljudstva, na kraju me klub suspendirao na šest mjeseci, pa nisam mogao igrati malonogometno prvenstvo Hrvatske. Prije ove Kutije dobio sam novi, poboljšani ugovor, ali je u njemu pisalo kako moram za Petar zaigrati i na Kutiji Šibica. Tako da sam 2000. nastupio za Petar, osvojili smo turnir, a ja svoju treću Kutiju. Ali, ponavljam, prve dvije s Megatomom su mi ipak puno draže – završio je Kristijan Gracin.

Momčad Disco NBA iz Vrbovca osvojila je Kutiju 1994.

Dva velikana -
Mićo Vujanić i
Robert Grdović

LEGENDARNI STRIJELOCI KUTIJE

Anton Samovojska

Vujanićev "nos" i Pavlicova moć

Gol je bitak nogometne igre. Stoga su golgeteri srž nogometa. Golgeteri su doista igrači osobite vrijednosti. Oni imaju specifične značajke koje nije moguće pronaći na jednoj drugoj poziciji. Dražan Jerković, najbolji strijelac Europskog prvenstva 1960., najbolji strijelac prvenstva Jugoslavije 1962., najbolji strijelac Svjetskog prvenstva 1962. te najbolji strijelac Dinama svih vremena po prosjeku pogodaka po utakmici (1,02) pričao je:

"Može se u nogometu stvoriti i vratar, i bek, i stoper, i krilo... No golgeter se ne stvara, golgeter se rađa." Pa bi dodao: "Golgeter je uistinu posebna vrsta nogometnika. On, za razliku od ostalih, ima osjećaj što će se dogoditi i gdje će se dogoditi." Najvjerojatnije upravo zbog toga oduvijek su igrače koji su nizali pogotke oslikavali rečenicom: "On ima nos za gol."

Kakvi su golgeteri igrači? Ponovo Dražan Jerković: "Golgetera je uvijek najlakše ocijeniti. Kad zabije (jedan gol), njegova je ocjena 7, a kad ne zabije - 5."

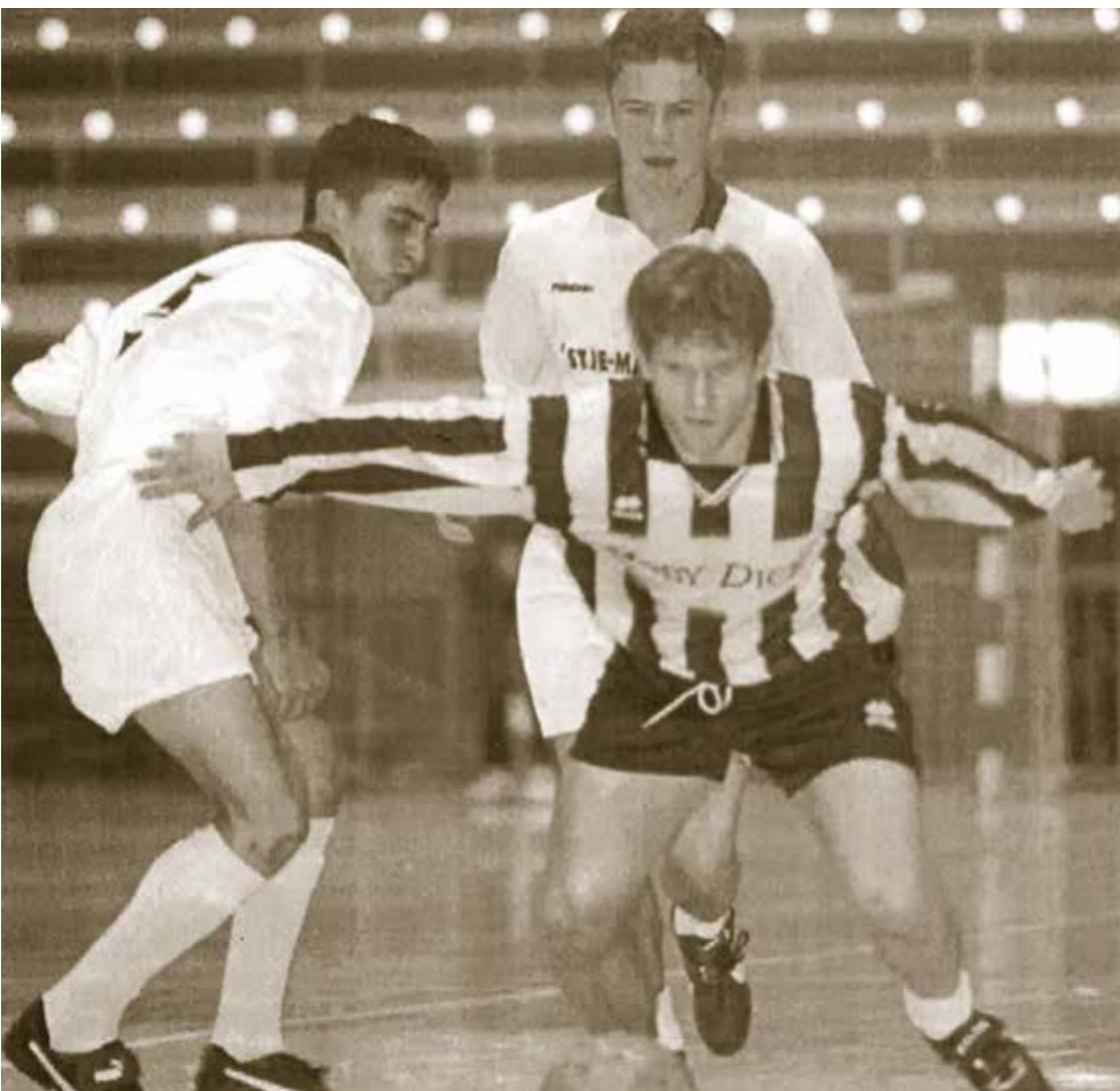
Veliki nogomet, mali nogomet. Sve je isto. Svi igraju, ali najčešće zabija jedan. Dakako, Kutija šibica nije nikakva iznimka. I u Kutiji su oduvijek postojali velemajstori pred vratima koji su svojim momčadima olakšavali put do naslova. Kralj

zagrebačkih malonogometnih strijelaca u sedamdesetima, a bogme i u osamdesetim godinama prošloga stoljeća bio je Mićo Vujanić. Igrao je on i veliki nogomet (Končar, Rudeš, Lokomotiva, Jugokeramika), bio je vrlo nadaren i činilo se da bi mogao nešto postići, no dobio je žuticu i snovi su se raspršili. Igrao je nakon žutice veliki nogomet, ali pravu je slavu stekao na malom nogometu.

Kralj druge vratnice

Kad se u Zagrebu spomene Mićo, prva sljedeća rečenica je: "Nitko nije bio bolji na drugoj stativi." Priča o kralju druge vratnice toliko se učvrstila da bi se moglo zaključiti kako on nije znao ništa drugo. A znao je sve. Vujanić je sastavljaio i vodio momčad. Bio je lider, a zabijao je odasvuda. I s druge vratnice, i s centra i sa svoje polovice. Kako bi si olakšao napadačke posle, nije volio pomagati obrani. Kad se neki suigrač usudio prigovoriti, on bi otpovrnuo: "Ako se ne možete braniti u igri 'četiri na pet', odite doma."

Često sam igrao zajedno s Vujanićem, pa sam vjerodostojni svjedok čudu iz zagrebačkog Voltina naselja. Od brojnih anegdota iz života s Vujanićem spomenut ću samo jedan slučaj, koji savršeno govori kakav je bio Vujanić. Bila je 1983., imao je već 35 godina. U Varaždinu su igrali

Nikica Pavlek u prodoru

zagrebački novinari s varaždinskim i čakovečkim kolegama, a potom je sljedio šlager večeri, ogled reprezentacije Varaždina i Grahorove. Dobri stari varaždinski Grabrik bio je pun do vrha. Mićo je u to doba suradivao sa SN, pa je igrao za novinare. Zagrebački novinari pobijedili su 3:0. Sva tri zabio je Vujanić. Mićo je, nakon što se zaklopiла knjiga Keracommercea, jedne od najboljih zagrebačkih malonogometnih družina svih vremena, odlučio još malo protegnuti karijeru. Pa je došao u vrlo jaku Grahorovu. Te varaždinske večeri, nakon što je igrao za novinare, sjeo je i na klupu Grahorove. Malo je sjedio, pa ušao. A kad je ušao, razorio je u to doba odlične varaždinske haklere. Grahorova je pobijedila 3:0, a sva tri pogotka postigao je Vujanić. Treći gol bio je poseban. Nakon 2:0 prišao mi je i kazao: "Molim te, nemoj mi više dodavati loptu po podu. Sada, kad sve prođeš po desnoj strani, gurni mi poluvisoku." Rečeno – učinjeno. Prema Mići ubrzo je poletjela poluvisoka, a on se bacio u zrak, izravnao s parketom i poluvolejem iz bajke

smjestio loptu pod gredu. U Gabriku je zavladao delirij. Šest u dvije utakmice, dva puta po tri, sve Vujanić. Nakon igre šalili smo se: "Pa baš i nije imao neki dan. Zabio je samo šest."

Vujanić je u sedamdesetima osvojio dvije Kutije, a igrao je još dva finala. Igrao je u donjem dijelu trenirke (u prvim godinama Kutije to se moglo), uklizavao na drugu vratnicu i trpao i trpao. Najviše od svih.

Bilo je u Kutiji još takvih kraljeva. Zanimljivo, nizali su se po desetljećima. U sedamdesetima vladali su Vujanić i Milnović, izvrsni ljevonogi napadač sisačkoga Borca. U osamdesetima mreže su parali Čosić (Kušlanova, Leptir, Domoinvest) i Bajza (Uspinjača), u devedesetima Pavlic, a u XXI. stoljeću obilato su zabijali, osobito najvažnije pogotke, Grdović, Pavlek, Adamić i Šroler. Svi su znali tko im je nasuprot, svi su znali kako ti golgeteri igraju, kakve su im bile navike, no nitko ih nije mogao zaustaviti. Dakako, oni drže i najvažnije i apsolutne rekorde Kutije. Najviše pogodaka u

Stjepan Pavlic u svom karakterističnom prodoru. Iza njega je Duško Popovski

jednoj utakmici, čak 14, u Kutiji su postigli Stjepan Pavlic (Alibi Sesvete, 1988.) i Vladan Žikić (Kutina Malek, 1987). Najviše pogodaka na jednome turniru, nevjerojatnih 27, nanizali su Milan Pile Novković (Big Ben, 1981.) i Vlado Bajza (Uspinjača, 1986.). Lako je, naravno, zabijati nedoraslima, momčadi-ma koje su zalutale na turnir. No tko je zabijao kad je bilo najvažnije, u završnici, u polufinalu i finalu? Naj-naj su: Vujanić, Grdović, Pavlic, Pavlek, Čosić, Adamić, Bajza, Milnović (zabio u svakome od tri finala u kojima je Borac Sisak bio prvak).

Malek slavio 28:0

Profili golgetera vrlo su različiti. Grdović i Pavlic imali su moć. Kad bi se oni "zagradili", lopti nitko nije mogao prići. Na ledima su mogli držati dvojicu, mogli su se hitro okrenuti, a u realizaciji su bili strahovito mirni. Čosić je bio sličan, a Vujanić i Bajza bili su potpuno drukčiji. Oni su bili lukavci.

Imali su nos, motali su se od vratnice do vratnice, i nemilosrdno su zabijali. Sasvim atipičan golgeter bio je Pavlek. On je bio vezni, bio je španer, ali bio je sjajan i u šansi. Atipičan je bio i Adamić. On je bio i vezni i bek. Dolazio je, bio je brz kao vjetar, imao je "bombu" u nozi. I zabijao.

Kad smo pri pogocima, moramo spomenuti i još dva rekorda. Najviša pobjeda u Kutiji stigla je 1987. Kutina Malek je protiv opasnoga Predatora zabilježila 28:0! Pogodak je stizao svaku minutu i 42 sekunde. Najbrži gol u Kutiji postigao je Zdenko Šinko (Alan Ford). On je 1986. u dvoboju s Tvorinicom ulja, postigao pogodak već u petoj sekundi.

Napokon, iako nema veze s postignutim pogocima, moramo naglasiti i jedinstveni rekord Uspinjače. Ta fantastično složena momčad drži rekord koji nitko nikada neće dostići. Uspinjača je u Kutiji odigrala 54 utakmice i niti jednu nije izgubila u igri. Tri puta otišla je do kraja, a kad je padala, padala je sa sedam metara.

2001.
2010.

Prvaci

2001. Renault Auto Krešo

2002. Riva grupa

2003. Riva grupa

2004. Riva grupa

2005. MNK Orkan Profectus

2006. Agrokor

2007. Nacional

2008. Nacional

2009. Asfalti Zelenika – Plamen Križevci

2010. Promotionplay

2001. - 2010.

Hrvoje Tironi

Mužek: Pa mi smo prije polufinala promijenili ime momčadi!?

Vrlo zanimljiva priča datira iz 2001. godine kada je Kutiju osvojio Renault Auto Krešo (Solomun, Regvar, Šitum, Čalo, R. Ferencina, Penzer, Mužek, Pavlek, Brnas, Haramina, Bogadi i Novak). Renault Auto Krešo je u finalu s 3:0 (Pavlek 2, Bogadi) svladao AMB Kolor, dok se utakmica za 3. mjesto te godine nije igrala. Razlog? U tom su se dvoboju trebali naći SK SuperSport i MNK Petar Rauch Bravo čiji je trener Renato Barišić poginuo u prometnoj nesreći samo koji dan ranije. Malonogometari Petra njemu u čast nisu zaigrali u dvoboju za treće mjesto, pa je "bronca" pripala SK SuperSportu.

Jedan od glavnih junaka Auto Kreše te je godine bio sjajni Damir Mužek.

– Najviše pamtim kako smo se skupljali za taj turnir. Baš onako kvartovski, sjeli bismo u kafić

32:55

FOTO
MADROV

SEIKO

JADRANSKO

POWERADE

SI

POWERADE

SEIKO

JADRANSKO

POWERADE

SI

POWERADE

SEIKO

JADRANSKO

POWERADE

SEIKO

JADRANSKO

POWERADE

SEIKO

JADRANSKO

POWERADE

SEIKO

JADRANSKO

POWERADE

SI

POWERADE

SEIKO

SEIKO

SEIKO

SEIKO

SEIKO

SEIKO

SEIKO

SEIKO

SEIKO

REDAN

Sajna momčad Agrokora koja je 2004. igrala izvanredno finale protiv Riva grupe

i krenuli s raspravom, koga ćemo uzeti za sponzora, a tada nam ih se i nije nudilo previše. Onda je gospodin Zelenika to preuzeo na sebe, a ja sam morao okupiti igrače. Ma to su bili dečki koji su dugi niz godina igrali zajedno, a 2001. godina nam je većini bila možda i posljednji vlak za neki zapoženiji uspjeh. Još smo samo jednom, dvije godine kasnije, bili treći – kaže Damir Mužek, pa nastavlja:

– Znate što je najzanimljivije? Mi smo tada ušli u polufinale, pa promijenili ime momčadi, mislim da se to nikada nije dogodilo. Prvo smo se zvali Petrokov, ali nam je sponzor prije polufinala poručio kako nas više ne može "pratiti". A bili smo ozbiljna momčad, puna prvoligaških imena. Srećom, gospodin Zelenika nam je brzo pronašao novog sponzora, pa smo u polufinalu postali Renault Auto Krešo.

Ta je momčad igrala čvrst i žestok, kako sami kažu ratnički nogomet...

– Nama se puno toga otvorilo, uvijek bismo prvi zabilje gol. Bili smo "tvrdi", a Brnas, Ferenčina i ja smo sve to držali "iza", tu nije mogla ni muha proći. Sto je nama značila Kutija? Najbolju rečenicu oko toga sam čuo još 1987. godine kada sam zaigrao prvo finale na tom turniru. Kutija šibica je kao Wimbledon, to su mi uvijek pričali stariji. Istina, ako ste iz Zagreba, bavite se nogometom, a u

12. mjesecu niste otišli daleko na Kutiji, onda ste "nitko ni ništa".

Damir Mužek dobro se sjeća i fešte poslije osvajanja Kutije...

– Naša cijela momčad bila je iz Zagreba, samo je golman Ivica Solomun bio Varaždinac. A feštali smo negdje iza Krapine, dragi Bog više ne bi pronašao to mjesto. Svi smo se dobro znali i privatno, pa smo na feštu poveli i žene. To se na kraju pokazalo sjajnom idejom, one su nas u jutarnjim satima morale voziti kući – sa smiješkom je završio Mužek.

Najbolja momčad u povijesti turnira – tri u nizu

U prosincu 2002. godine započela je trogodišnja dominacija Riva grupe, jedne od najjačih malonogometnih momčadi u povijesti Kutije šibica. Riva grupa je jedina uspjela tri godine u nizu (2002., 2003. i 2004.) osvajati turnir, svaki put je to bila gotovo identična momčad, uz tek poneku promjenu. Tako sva tri naslova iz tog doba pamte Filipović, Bičak, Vidiček, Kemfelja, Čivrag, J. Palić, Derviščaušević i – Robert Prosinečki.

Riva grupa je tri godine plijenila igrom i atraktiv-

nošću, bez obzira jesu li im na suprotnoj strani bili mladi ili stari, velikonogometari ili malonogometari. Na putu prema prvom naslovu Riva grupa je golom Prosinečkog s 1:0 u polufinalu srušila West is the Best, dok ih je u finalu čekala Pizzeria 2. Bila je to mlada i poletna momčad koja je do samoga kraja stigla na pogon Tomislava Butine, Nike Krančara, Ante Tomića... Ipak, iskusniji "starci" u finalu su slavili 4:2.

– Po meni je to najjača momčad koja je ikad zaigrala na Kutiji šibica, tu su bili Robert Prosinečki, Joža Palić i prve godine Štef Pavlić. Mislim kako je danas jako teško, gotovo nemoguće, ponoviti nešto slično, osvojiti tri Kutije u nizu. Mi smo tih godina imali okosnicu momčadi od 6-7 igrača, pa bismo doveli jednog ili dva sa strane. A danas većina momčadi ima okosnicu od tri igrača, pa ih pet doveđu sa strane – kaže Krešimir Čivrag, pa dodaje:

– Ma mi smo gotovo na svim malonogometnim turnirima, barem u 90 % slučajeva igrali s istom momčadi. Praktički smo živjeli zajedno, a danas svi ti igrači na malonogometnim turnirima nastupaju za druge momčadi. I to je velika razlika. Plus, što je nemoguće naći takve igrače kakvi su bili Žuti, Štef ili Joža.

Krešimir Čivrag prisjeća se jednog zanimljivog detalja iz 2002. godine.

– Mi smo u finalu 2002. godine već bili na zagrijavanju, a za tu smo utakmicu čekali nove dresove. Poslije zagrijavanja odemo u svlačionicu, a novih dresova još nema, cijelo smo vrijeme bili u staroj opremi. Skidali smo se, ne znam zašto, u onim hokejaškim svlačionicama, a zove nas sponsor iz Fotexa i javlja kako ga na porti ne puštaju u dvoranu. Sve je bilo na knap, tri minute prije početka smo se presukli i odradili sjajno finale. Ne, nije bilo nervoze zbog dresova, pa znali smo da finale neće početi bez nas – kaže Čivrag.

Veliki Žuti na dan finala igrao u Ljubljani, pa dominirao na Kutiji

Na Kutiji 2003. godine Riva grupa se u polufinalu uspješno obraćunala (3:1) s osvajačem Kutije iz 2001. godine, Renault Auto Krešo. Na suprotnoj strani ždrijeba oduševljavala je Natoja Aquaviva čije su boje branili velikonogometari (braća Šimić, Leko, Dujmović...), ali i niz dokazanih malonogometara poput Strunjaka, Krizmanića i Runevskog. Čivrag i Pavlek odveli su Riva grupu do pobjede 2:0 i novog osvajanja Kutije. No, glavna "faca" u momčadi, ali i među gledateljima bio je Robert Prosinečki.

Riva grupa bila je momčad koja je obilježila Kutiju početkom ovog stoljeća

Robert Prosinečki
bio je neizostavni
dio Riva grupe

100

Detalj s finalne utakmice Agrokor - Promotio-nplay 5:0 igране 2006.

– Ma to morate osjetiti, tu njegovu težinu i karizmu. On nas je naučio da poslije osvajanja naslova moramo zapaliti cigaretu u svlaćionici, pa se kod nas dimilo kao iz lokomotive. Njegov pobjednički mentalitet bio je fascinantан, njemu je Kutija značila sve, nije mogao podnijeti poraz na tom turniru. I zbog toga je uvijek pobjedivao. Svi smo mi voljeli nogomet, ali meni je i dalje nevjerojatno koliko ga je volio Robert Prosinečki.

Krešimir Čivrag je nastavio...

– Nikad neću zaboraviti večer poslije polufinala 2003. godine. Plasirali smo se u finale koje nas je čekalo sljedeći dan, a Prosinečki bi do 4 ujutro ostao slaviti u Sport Billyju. Na dan finala je prvo otišao u Ljubljano odigrati neku humanitarnu utakmicu na poziv svog kuma Mladena Rudonje, pa bi tek predvečer stigao u Zagreb na finale Kutije. I

– Ma svakom od nas koji smo iz Zagreba, a bavili smo se nogometom, bilo je najvažnije jednom osvojiti Kutiju šibica. Meni je to bio veliki guš, uvijek sam na Kutiji igrao sa zadovoljstvom. Drugi turniri me nisu toliko "palili", ali Kutija je uvijek bila nešto više. Mi smo u Riva grupi bila vrhunска ekipa, odlično društvo. To je bila momčad koja je dugo igrala zajedno, a onda smo tu još stigli Joža Palić i

Duel Vjeka Škrinjara (bijeli dres) i Roberta Grdovića

ja – priča Robert Prosinečki, pa dodaje:

– Danas je teško svakome tri godine zaredom zadržati momčad, a kamoli triput u nizu osvajati Kutiju. Meni su to jedni od najljepših trenutaka koje pamtim, družili smo se i osvajali turnire, a odmah se nažežim na sam spomen Kutije. Tko god je živio u Zagrebu, a volio nogomet, zna da je Kutija bila "nešto više". Mi nogometari bismo na tom turniru često vidjeli neke ljude koje dugu nismo.

Luka Modrić u dresu Renault Auto Kreše, Vedran Čorluka stigao do finala

Treći naslov, onaj iz 2004. godine bio je šlag na tortu sjajne malonogometne družine. Vrhunskih španera u kojima će se još dugo pričati. I tu je ispisana povijest. Riva grupa je furuzno jurila prema

završnici turnira, padali su Niskogradnja Veverec (4:1), vinkovачki Hotel Gem (5:0), Auto Peba Total (7:2), pa u četvrtfinalu i sesvetski Noćni klub MM (4:0). U polufinalu ih je čekao bjelovarski Metalind kojem je minutu prije kraja (2:1) presudio Josip Palić.

U finalu je Riva grupa, nakon penala, bila bolja od Agrokora koji je u momčadi imao renomirana imena (Grdović, Tomičić, braća Drndić, Purgar, Brlek...), pa i mladog Vedrana Čorluka. Danijel Novak zatio je za vodstvo Riva grupe, Robert Grdović u posljednjim je sekundama izjednačio na 1:1. Ipak, lutrija penala otišla je na stranu Riva grupe. Za pobjedničku momčad bili su precizni Prosinečki, Filipović i Vidiček, za Agrokor tek Purgar i Grdović. Tragičar je postao Mladen Karoglan. A malo je poznato kako se Riva grupa jedva okupila te 2004. godine...

– Mi smo osvajali Kutiju 2002. i 2003., pa smo

s Riva grupom htjeli zaigrati i 2004. godine. Ali, gazda Riva grupe poručio je kako više nema novaca za sponzoriranje momčadi, tu je i kod nas nastala mala nervozna. Svi smo željeli zaigrati za Rivu, osvojiti treću Kutiju u nizu i ispisati povijest. Nismo znali što ćemo, a onda je Robert Prosinečki otišao na sastanak s gazdom Riva grupe. Što su se i kako dogovorili, stvarno ne znam, ali Prosinečki je došao do nas i poručio kako je sve riješeno, da i dalje igramo za Riva grupu – rekao je Krešimir Čivrag.

Kakva su bila slavlja nakon osvajanja Kutije šibica?

– Ha-ha, to možete samo prepostaviti, ha-ha. Svaki put bismo prvo s gazzdamama, uz neke novčane naknade, dogovarali klopu i cugu, to nam je bilo najvažnije. I poslije svake utakmice smo feštali, ne samo poslije osvajanja naslova – završio je Čivrag.

Robert Prosinečki u Kutiju se zaljubio još kao dječak, sanjao barem jedan naslov na ovom turniru. A te 2004. godine stigao je i do četvrtog trijumfa. No, kako sam kaže, taj treći naslov s Riva grupom mu je i najdraži...

– Prvu Kutiju šibica odigrao sam 1984. godine za Mifke, to smo bili klinci iz Dinama svi smo imali 15-ak godina. Kasnije sam igrao za Moby Dick, pa i za Termotehnju Šela. U to vrijeme sam igrao za Crvenu zvezdu, pa bi mi svi u dvorani zviždali, ali već nakon dva-tri prava poteza publika bi mi

Krešimir Čivrag 2006. bio je član pobjedničke momčadi Agrokora

pljeskala. Ja sam oduvijek s guštom igrao na Kutiji, bilo je tu čudesnih malonogometara – priča Robert Prosinečki, pa nastavlja:

– Uh, tu je bilo puno, jako puno čudesnih španera koje sam obožavao gledati. Jedan Joža Palić bio je izvanserijski malonogometar, Štef Pavlić možda i najbolji sidrun kojeg sam gledao ili s kojim sam

Na Kutiji atrakcija nisu bili samo igrači, nego i sjajne plesačice

imao prilike igrati. Bilo je tu odličnih pojedinaca poput Roberta Grdovića ili Robertina Jelovčića, dok ove sada mlađe generacije ipak ne stignem baš toliko gledati.

Robertu Prosinečkom ipak se više svjedočio nekadašnji stil malog nogometa...

– Ljudi vole dobar potez, zbog toga dolaze u dvorane. A mi smo u Riva grupi imali igrače koji bi im to i pružili. Sada se igra drugačije, puno više se s loptom kruži okolo, igra se na rezultat, a bit svega je dobra obrana. A naprijed, što bude. Stvarno ne podcenjujem nikoga, danas ima odličnih igrača, ali ja sam više volio ona vremena. Ipak, zbog velikogometnih obveza nisam prečesto igrao na Kutiji, ali sam bio tu kad god sam mogao. I to će zauvijek pamtitи. Svoje društvo iz Riva grupe s kojim se i danas često čujem, kao i vremena dok smo dominirali turnirom. Strašno sam ponosan što sam tih godina bio dio Riva grupe – završio je Robert Prosinečki.

Kutiju su s Riva grupom dvaput osvajali Švigor, Novak i Pavičić, a po jednom Pavlić (kasnije bio voditelj momčadi), Lončar, Pavlek, Ovčarić, Knapić, Pavičić, te sin legendarnog Josipa Palića, tada 16-godišnjeg Antun Palić. Riva grupa je oduševljala malonogometne zaljubljenike, dvorana je uz

njihove partije najčešće bila na nogama. A najviše su, čudesnim potezima, plijenili Robert Prosinečki, Josip Palić i Stjepan Pavlić.

Jedna od boljih priča iz 2004. godine je i nastup Luke Modrića na Kutiji šibica. Najbolji hrvatski nogometar u povijesti zaigrao je za osvajača turnira iz 2001. godine Renault Auto Krešu. Haklao je na tri utakmice s desetkom na ledima i zabio jedan gol.

– Luka Modrić te je sezone stigao u Inter, pa smo ga mi sa sobom poveli na Kutiju. Sjećam se kako je kod mene isprobavao brojne teniske, tada nije imao u čemu igrati. Ma tko je tada mogao znati kako će Luka jednog dana postati ikona Real Madrida. Odradili smo dobar turnir, upisali neke pobjede, ali onda brzo ispali – ispričao je Mužek.

Luka Modrić je za bivšeg osvajača turnira igrao uz Darka Horvata, Hrvoja Pipinića, Damira Mužeka, Stipu Brnasa, Branka Strupara, Deana Adamića, Željka Bogadića, Domagoja Kosića, Igora Jugovića i Borimira Perkovića. Auto Krešo te je godine zapeo u osmini finala, na korak do Stefana. Luka Modrić tako je te 2004. godine stigao do osmine finala, a Vedran Čorluka zapeo je u finalu legendarnog turnira.

“Pa mi smo i u klubu trenirali 5+1”

MNK Promet Orkan godinama je slavio kao jedan od najvećih pehista Kutije šibica, gazda momčadi Mirko Đinkić četiri je puta (1993., 1995., 1996. i 2000.) gubio finala. A onda je momčad osnažena s nekoliko mladih lica (Korab Morina, Capar i Patajac) što se pokazalo punim pogotkom. Spoj mladosti i iskustva (braća Mavrović, Suvajac, Dervišagić, Hrovat, Lovreković, Copak, Stojkić...) urođio je plodom, pa su Promet Orkan i Mirko Đinkić 2005. stigli do svoje jedine Kutije.

– Mi smo kao klinci počeli igrati za Mirku Đinkića u Promet Orkanu, a sjećam se da smo ga te godine molili, čak i postavili uvjet da nam sa strane ne dovede nijednog velikogometara. Promet Orkan je to radio prijašnjih godina na Kutiji šibica, a mi to nismo htjeli – priča Korab Morina, pa se prisjeća jednog od zanimljivijih detalja u pohodu Promet Orkana na Kutiju šibica:

– U četvrtfinalu smo igrali protiv DHL-a za koji su igrali Dino Drpić i Jerko Leko. Vodili smo 2:1, pa je jedan njihov igrač (Eduard Cerin) gurnuo loptu kroz noge pokojnom Matiji Caparu, dodao na drugu vratinicu Jerku Leki koji je zabio gol za 2:2. Cerin se u tom trenutku popeo na tribinu, pa otrčao po

pivu u Sport Billy. Mi smo onda, u samoj završnici utakmice, imali dvije minute igrača više, ali nismo uspjeli zabiti za pobjedu. Nikada nisam vido tako nešto.

Karizmatični Mirko Đinkić tu je utakmicu, kao i većinu svoje momčadi, proživljavao vrlo teško...

– Možete misliti kako je njemu bilo, iza sebe je imao već četiri izgubljena finala. U polufinalu mu je poslije naše pobjede protiv Agrokora počela curiti krv, imao je šećer, cijeli je bio izvan sebe. Siguran sam kako mu je osvajanje te Kutije šibica, uz rođenje kćeri, najdraži trenutak u životu. Mi smo tada igrali i malonogometno prvenstvo Hrvatske, ali on je već u studenome razmišljao samo o Kutiji. Bilo ga je briga za prvenstvo, pa smo mjesec dana prije Kutije na treninzima trenirali samo 5+1, sve radili s loptom “peticom”. Iskreno, zasluzio je taj naslov, bilo bi žalosno da je ostao bez Kutije, a u malo nogomet je godinama ulagao velik novac.

Baš to finale bilo je i jedno od najzanimljivijih u povijesti Kutije šibica. Megakop Konoba Luka vodila je 3:2, nekoliko sekundi prije kraja išla po novi gol, potvrditi svoj naslov. Goran Vlaović i Miroslav Bičanić krenuli su sami na golmana-igrača Orkan Profectusa, Koraba Morinu, koji je presjekao njihovo dodavanje, krenuo u kontranapad, pa tri

I u novije vrijeme utakmice na Kutiji znaju biti sjajno posjećene, bolje od većine prvoligaških utakmica u velikom nogometu

Auto - Peba, Sv.
Nedjelja prvi
je pobjednik
veteranskog
turnira koji je
premijerno izdanje
imao 2007.

sekunde prije kraja zabio za 2:2 i penale.

– Po meni je to bio najveći triler u povijesti Kutije, cijeli život pratim turnir, ali ne sjećam se kako je ikada netko u finalu zabio tako važan gol doslovce u posljednjim sekundama. Bila je to odlična utakmica, na drugoj strani su nam bili velikonomogometari (Vlaović, Škrinjar, Bičanić...), stvarno je utakmica mogla otići u njihovu korist – kaže Korab Morina, pa nastavlja:

– Mi kao klinci sigurno nismo imali pritisak kakav su u našoj momčadi osjećali braća Mavrović, Suvajac, Dervišagić i drugi stariji igrači. Nama je to bilo prvo polufinale Kutije, imali smo 18-19 godina, a oni su već gubili finala. Bio sam siguran da ćemo pobijediti na penale, što se i dogodilo. U životu sam osvojio pet Kutija, ali ta s Mirkom Đinkićem bila mi je najdraža. Odlično smo se skužili s ovim starijim dečkima, kasnije još dugo uspješno igrali na brojnim turnirima.

A do svoje prve Kutije te su godine stigla braća Marinko i Zdravko Mavrović, dugogodišnje legende ovog turnira.

– Mi smo stvarno osvajali sve moguće turnire, pa prvenstvo i Hrvatski kup, čak i neke inozemne

turnire, ali nikada Kutiju šibica. Nedostajalo nam je ono najvažnije. I stalno nam je to bilo u glavi, kako meni i bratu, tako i Suvajcu i Dervišagiću. Došli smo već u ozbiljne godine, finale smo igrali u nekom čudnom popodnevnom terminu, a dvorana je bila poluprazna. I cijela utakmica je bila prava drama – priča Marinko Mavrović, pa nastavlja:

– Poveli smo u 1. minuti, mislili smo "to je to". Na turniru smo imali jako težak ždrjeb, pobijedili smo sve ozbiljne malonogometne momčadi, a onda su nas u finalu dočekali velikonogometari. Taman smo pomisili "bit će lako" i skoro nastrandali. Ma, za nas je to bio čudesan osjećaj, morala je biti drama. Baš tog dana nam se vratilo, konačno smo nagrađeni za sva ona izgubljena finala, sve je bilo kao u nekom filmu. To je bio naš zadnji vlak za osvajanje Kutije, srećom uspjeli smo.

Za Orkan Profectus penale su zabili Lovreković, Capar i Hertl, za Megakop Konobu Luku točan je bio Bičanić, a tragičar postao Škrinjar. Njegov je pokušaj obranio (glavom) Dragan Stojkić koji je onda krvave glave potrčao prema svojim sugrađima.

Pred Ledenom je ostalo više od tisuću ljudi

Kutija Šibica 2006. godine bila je najmasovnija otkako je Republike Hrvatske, na tom turniru nastupile su rekordne 264 seniorske momčadi. Naravno, daleko je to od pravog rekorda koji datira iz 1985. godine kada je u zagrebačkom Domu sportova haklalo čak 648 momčadi iz svih krajeva Jugoslavije. Agrokor je dominirao cijelim turnirom, a za pobjedničku momčad nastupali su: Jukić, Humar, Grdović, Purgar, D. Novak, Capar, Čuljak, Čivrag, Smolčić, Leskovar, Grcić, Osibov i D. Šimić.

– Prva pomisao na osvajanje Kutije Šibica 2006. godine mi je – Uspinjača. Velik dio nas te je godine igrao za Uspinjaču, a još nam se sa strane priključio Ivica Osibov. Uvijek sam govorio kako za osvajanje Kutije morate imati bar dva-tri prava pivota, pa smo tako mi pozvali njega da na tom turniru nastupa za nas. I da, u četvrtfinalu nam se priključio Dario Šimić, to je bio marketinški trik, a on nam je malo pojačao obranu – prisjeća se tih dana Robert Grdović, pa nastavlja:

– Cijela priča oko Agrokora krenula je preko Do-

mogaja Purgara još 2004. godine, cilj je bio sklopliti pravu momčad koja bi osvojila taj turnir. I te prve godine sve je bilo nekako najteže, počeli smo okupljati momčad tek mjesec dana prije turnira, svi su igrači već imali neke svoje momčadi. Ipak, u dvije godine smo stigli do drugog (2004.), pa trećeg mjesto (2005.), a onda te 2006. godine konačno smo osvojili Kutiju.

U malonogometnim kuloarima često se spominjalo kako je taj Agrokor iz 2006. godine i najskuplja momčad u povijesti Kutije...

– Ma ne, to nije istina. Čak bih rekao da smo prve godine bili puno skupljii, tu smo bili "na knap" sa slaganjem momčadi, pa su igrači mogli dizati svoju cijenu. Kutiju Šibica smo 2006. osvojili uvjerljivo, a ponavljaju, većinu momčadi činili su tadašnji prvotimci Uspinjače. Tih dana je postojala priča da Agrokor "ude" u Uspinjaču, pa se ozbiljnije posveti futsalu i kroz malonogometno prvenstvo Hrvatske, ali to se na kraju nije dogodilo. Mi smo te godine igrali sjajno u Uspinjači, osvojili smo Kup, bili drugoplasirani u prvenstvu, na kraju i osvojili Kutiju Šibica.

Agrokor je na tom turniru bio uvjerljiv, uz sedam

Momčad
Nacionalna slavila
je 2006.

Zvonimir Boban
igrao je za
Sportske novosti
2007.

pobjeda na koncu je Kutiju šibica završio s gol-ratnikom 33-3. Bila je to jedno od "mirnijih" završnica u novijoj povijesti, Agrokor je u finalu s 5:0 svladao Promotionplay.

– Ma mi smo baš bili dobri te godine. Sjećam se, taj Promotionplay je zapravo bio "Pizzeria 2" bez Nike Kranjčara, bili su prepuni velikonogometića, pa smo ih igrački "prevarili" kroz razne prekide i osvojili turnir. Njih je tada vodio Robert Prosinečki, na kraju su nam samo mogli čestitati na naslovu – završio je Grdović.

No, dok je finale bilo prilično mirno, Kutija šibica iz 2006. godine pamti i jednu od najžešćih utakmica u svojoj povijesti. Bio je to dvoboј Plave škvadre i Pollinija, jednostavnijim rječnikom, obračun Dinama i Hajduka u 2. kolu Kutije šibica. Dvoboј je odigran u prepunoj Ledenoj dvorani Doma sportova.

va, a pred njom je ostalo više od tisuću gledatelja koji nisu mogli do ulaznice.

Vjerojatno niti jedna utakmica u povijesti Kutije nije izazvala toliko zanimanje javnosti, za Plavu škvadru su zaigrali: Filip Lončarić, Hrvoje Čale, Silvio Marić, Vedran Čorluka, Luka Modrić, Zoran Mamić, u zapisniku te momčadi našao se i Milan Bandić (!?), dok su za Pollini nastupili: Drago Gabrić, Almir Turković, Mario Carević, Dean Računica, Ante Rukavina, Mirko Hrgović...

U osnovnih 40 minuta bilo je 3:3, za "plave" je dvaput zabio Marić i jednom Modrić, dok su Hrgović, Bajrušović i Goreta bili precizni za "bijele". Zoran Mamić i Luka Modrić zabili su penale za Plavu škvadru, Daniel Vušković i Mario Carević za Pollini. Neprecizni su bili Čorluka i Goreta. U dodatnom raspucavanju Mamić je bio siguran, a Carević

promašio za veliko slavlje Dinamovih navijača.

Tu je bilo svega, čak i jedan ozbiljniji incident. Kada je Mario Carević pristupio izvođenju odlučujućeg sedmerca, u njegovu smjeru poletjeli su tvrdi predmeti, upaljači i kovance. To nije bilo sve, utakmica je i prekinuta prije posljednjeg penala. Prekidu je prethodio pokušaj jednog navijača koji se htio fizički obračunati s Mariom Carevićem, tadašnjim igračem Hajduka koji je branio boje Poljnjija. Spličani su željeli otici u svačioniku, no strasti je smirio gradonačelnik Milan Bandić koji je uspio nagovoriti Pollini da završi s izvođenjem penala. I onda je Carević promašio...

– Uh, to je bila ludnica. Zoran Mamić i ja smo se dogovorili kako bismo mogli složiti momčad za Kutiju šibica, pa neka tu igraju igrači Dinama. Naravno, Dinamo kao klub nikada neće službe-

Nacional je 2008.
obratio naslov
pobjednika Kutije

Mario Švigir ide
u krug najboljih
golmana koji su
ikada branili na
Kutiji

ASFALTI ZELENIKA
- PLAMEN iz
Krijevaca osvojili
su Kutiju 2009.

no igrati Kutiju, pa smo mi htjeli napraviti neku ekipicu. Pričali smo sa Zdravkom Mamićem, ali on je odmah rekao "ne može, ni slučajno". Par dana kasnije ja sam se našao u jednom društvu s gradonačelnikom Bandićem, malo smo pričali o toj mojoj ideji i kaže on meni "hoću i ja igrati" – priča Silvio Marić, pa nastavlja:

– Tako je on nazvao Zdravka Mamića koji mu je onda rekao: "OK, ako ćeš i ti igrati, onda može." Mi smo se dogovorili kako nećemo na ledima imati prezimena već nadimke, pa smo tako bili Luka, Čarli, Mara, Zoki... Milan Bandić je rekao kako on želi nadimak Cvrce. Pričao nam je kako je kao klinac bio jako brz, da su ga tada zvali Cvrce, pa je on imao taj nadimak.

Plava škvadra bez problema je prošla 1. kolo, a onda je na rasporedu bio dvoboј s Pollinijem...

– Interes gledatelja naglo je porastao, zbog nas se mijenjao raspored, odmah smo prebačeni u Ledenu dvoranu. Da, na neki način bio je to obračun Dinama i Hajduka, s tim da su oni imali i nekoliko

vrhunskih malonogometara. Rulja je ostala ispred dvorane, a ja sam igračima objašnjavao kako ovo više nije zafrkancija, da sada krećemo u rat.

Silvio Marić poseban je razgovor imao i s Milom Bandićem...

– Ha-ha, njemu sam rekao kako ovo nije dijeljenje graha u Maksimiru i da nije neka politička utakmica gdje će mu suparnici puštati, ovo je baš nogometni rat. A kako je puno ljudi ostalo izvan dvorane, on je još iz svlačionice zvao da puštaju ljude u dvoranu. I onda je kod penala, taj neki lik ušao na teren, išao udariti Carevića, pa je na njega onda skočio Hrgović. Šteta što je taj čovjek pokušao pokvariti cijeli štimung. Bila su to luda vremena.

Milan Bandić je čak zaigrao u toj utakmici...

– Joj, i to je dobra priča. U jednom trenutku su na parketu iza bili Luka, Čarli i Zoki Mamić, a naprijed Milan Bandić i moj prijatelj Novosel. Splićani su počeli razigravati sheme, raditi blokove, a Bandić se, naravno, tu nije snašao. Sjećam se, dere se Čarli

Hotel Vienna-
Paulaner, Zagreb
osvojio je
veteranski turnir
2009.

prema meni na klupi i viče "vadi ga van, izgubit ćemo". Čini mi se kako je imao i neku šansu na toj utakmici, ali nije zabio. Nikada nisam igrao takvu utakmicu u malom nogometu, to je bila ludnica.

Luka Modrić, Vedran Čorluka i društvo često se sjetete tog dvoboja...

– Ma kad god se vidimo, uz puno smijeha popričamo i o tome. I danas mi prijatelji govore kakav sam kreten, kako mi se to sve dalo organizirati. Poslije toga više nije bilo dinamovaca na Kutiji. Zabio sam i dva gola na toj utakmici, joj kako sam ih proslavio. Morao sam povući, nosio sam organizaciju, znao sam da će svi mene napasti ako izgubimo u punoj Ledenoj od njih. Bila ja prava tekma, ma da su i oni prošli, to ne bi bilo nezasluženo.

A za kraj, stigli su i novi problemi...

– Mario Carević je pucao posljednji penal za Pollini i svojim udarcem slomio prst našem golmanu Filipu Lončariću. Joj, Zoki i ja nismo znali kako ćemo to objasniti Zdravku Mamiću, morao je braniti za prvu momčad Dinama, a na Kutiji je

slomio prst. Poslije nas je igrao Megakop predvođen Vlaovićem, Bičanićem, Skrinjarom... Tu više nije bila dvorana ni na pola ispunjena, svi su došli gledati samo nas.

Silvio Marić jednom je, 1997. godine, osvojio Kutiju šibica s Moby Dickom, ali nikada nije proglašen i najboljim igračem turnira...

– E, to mi je malo žao. Znam da su to uspjeli Palići i Gričari, i otac i sin, a to smo uspjeli i tata i ja. Moj stari je Kutiju osvojio 1978. godine sa sisačkim Borcem, a tada je bio i najbolji igrač turnira. Ma on je bio pravi španer. I ja sam htio biti jednom najbolji igrač Kutije, ali najbolje mi je jednom rekao Prosinečki: "Mara, stari je bio pravi igrač, ti nisi. On je bio najbolji igrač Kutije, ti nećeš biti nikad." Ha-ha, i bio je u pravu.

Na suprotnoj strani te je godine, na svojoj prvoj i jedinoj Kutiji, u životu zaigrao Mario Carević.

– Danim se "nabrijavalala" atmosfera prije te naše malonogometne utakmice, pa toje bilo kao da igraju Dinamo i Hajduk. OK, na neki način je to

Silvio Marić imao je svoju momčad na Kutiji 2009.

i bilo tako, puno je igrača bilo iz jednog ili drugog kluba. Ma mi smo i očekivali da će se dogoditi nekakav nered, osiguranja u dvorani gotovo da i nije bilo – priča Mario Carević kojeg je s tribina napao jedan huligan, pa se Pollini prije odlučujeg penala pokupio u svlačioniku:

– Svi smo otišli u svlačionicu, Tonči Gabrić je rekao da više nema smisla izlaziti van, ali je onda do nas došao Milan Bandić i pokušavao nas nagovoriti da se vratimo. I tako smo se mi odlučili vratiti na parket, pa sam ja promašio taj zadnji penal. Čak je Filip Lončarić slomio prst obranivši mi taj penal. I mi smo htjeli da se utakmica završi, da cijela priča ne propadne zbog jednog neodgovornog pojedincu.

Mario Carević inače nije bio preveliki ljubitelj malog nogomet...

– Ma stvarno nisam, tada sam bio u Stuttgartu, nije mi bilo u planu zaigrati na Kutiji šibica. Izbjegavao sam mali nogomet, nije mi se niti dalo dolaziti u Zagreb, a znao sam što se na toj utakmici sve

može dogoditi. No, došao sam zbog svojih prijatelja. To je za mene završena priča. Taj napadač je bio neki dečko iz Čapljine koji je htio ispasti veći Purger od svih u dvorani.

U nekim medijima iz 2006. piše i kako ste poslije utakmice za cijeli nered optužili Luku Modrića. Točnije, rekli kako je on svojim ponašanjem "zapanio" publiku...

– To nije bila moja izjava! Iskreno, ne sjećam se ni da je Luka igrao tu utakmicu. Ma gledajte, sve utakmice Dinama i Hajduka bile su velika borba i tučnjava, ali izvan toga smo svi prijatelji. Naravno, tijekom utakmice nitko ne da na svoje, poslije toga jedni drugima stisnemo ruke. I to je bit sporta. Pa ja sam u odličnim odnosima s Jasminom Agićem, a znate i sami kako se nismo štedjeli na terenu, ha-ha.

Mariju Careviću ipak nešto smeta iz tih dana...

– Da, zasmetalo mi je nepotrebno dodvoravanje nekih igrača navijačima. Pa Silvio Marić je izjavio kako sam ja sam svojom pojavom u dvorani tražio

Detalj s finala igranog 2009.

Pulpit Elkro,
Zagreb slavi
prvo mjesto na
veteranskoj Kutiji
2010.

te nerede! A ja sam na terenu bio svega samo par minuta. Kažem, znao sam da nisam omiljen u Zagrebu, pa nisam htio ni igrati previše, ali ta dodvoravanja ne mogu razumijeti. Shvaćam da je on domaći dečko, omiljen u Zagrebu, ali nema veze. Nema tu nikakve zle namjere, nisam ni osvetoljubiv tip – završio je Carević.

Korab Morina: Gospićani su slavili već prije finala, rekao sam im "samo polako..."

– Meni su tada prišli Zlatko Pinek i Filip Dedić s pričom kako pokojni Ivo Pukanić želi okupiti kvalitetnu momčad za Kutiju šibica. Mi smo u to vrijeme napustili Promet Orkan, pa počeli igrati za Zagreb u Drugoj malonogometnoj ligi. To je bilo vrijeme stvaranja jakog Nacionala. Na koncu smo odradili sastanak s Ivom Pukanićem i Ivicom

Đolom u kojem su oni preuzeли klub od Gospića, promijenili ime i grb kluba, pa ga preselili u Zagreb – sjeća se Korab Morina.

– U finalu nas je čekao snažni Gospić koji je sigurno na papiru bio favorit. Za njih su igrali sjajni Brazilci (Serginho i Barros), vrhunski malonogometari poput Mile Simeunovića, Nikole Tomičića, Roberta Hertla, Tihomira Novaka, Denisa Ibršimovića ili Patrika Drndića. Pa ta je momčad briljirala s Gospićem, bili su šesti u Europi. A mi smo bili dosta mlađi, dok su Suvajac ili Dervišagić već bili u ozbiljnijim godinama.

I ovoga puta pobjednik se odlučivao na penale...

– Bila je to vrhunská utakmica, a mi smo bili uvjereni kako ćemo osvojiti Kutiju, ako utakmica dode do penala. Nama je tada branio Mario Jozić, a takvi vam golmani uvijek daju veliku sigurnost. Jednostavno, znali bismo da će golman takve kvalitete obraniti bar jedan udarac suparnika. Bilo je napeto, osjećala se i mala trema, znali smo odmah

Promotionplay
je blistao 2010. te
osvojio Kutiju

Nekada se treba i potući za pobjedu, a penali nisu lutrija

kako ćemo penale pucati Capar, Lovreković i ja. Srećom, ispalio je odlično.

Gospićani su igrače Nacionala dodatno motivirali poslije polufinala...

– Poslije utakmice smo išli na piće u Sport Billy, a tamo su bili i Gospićani. Oni su već slavili, kafićem se orila pjesma "Gospić gazi sve, idemo u nove pobjede." Bilo je to neko minimalno podcenjivanje, znali su da su jači na papiru, ali samo smo im poručili "vidjet ćemo sutra". Tako je na kraju i bilo, stvarno su imali vrhunsku momčad, ali mi slavili. Zaslужeno – završio je Korab Morina.

Te 2007. godine prvi je put odigran i veteranski turnir na kojem je slavila Auto Peba (Jurić, Jurčec, Kocijan, Brnas, Bičanić, Mužek, Haramina, Petrvić, Čop, Miletić, Keserović i Kovčalija). Potpuno zasluženo, svladavši u finalu s 4:1 Vjesnik. Veteranski turnir bio je pun pogodak na cijelom turniru, pa se od tada i veterani natječu na Kutiji šibica.

Korab Morina i Matija Capar bili su rođeni pobjednici. A to su dokazali i 2008. godine kada su obojica zajedničkim snagama stigli do još jedne Kutije šibica. Korab Morina osvojio je treći naslov i treći put do trofeja stigao poslije izvođenja penala, dok je Matija Capar četvrtu godinu u nizu osvojio Kutiju šibica. Prvu je dohvatio s Orkan Profctusom, drugu s Agrokorom, a onda dvije kompletirao s Nacionalom.

Nacional je i 2008. godine bio dominantan, nitko mu do finala nije uspio parirati na parketu. Sve do Keglića. Iskusni zagrebački hakleri uspjeli su sačuvati "nulu", odvesti utakmicu na penale. A tu je Nacional bio siguran. Korab Morina, Capar i Leskovar bili su precizni, dok je tragičar ovoga puta postao Alan Klakočer, danas disciplinski sudac Prve HNL.

Detalj s utakmice
igrane na Kutiji 2010.

2010 detalj s finala

– Uvijek kažem, to nije slučajno. Slušam i čitam kako mnogi uvijek kažu "penali su lutrija", a ja se ne slažem s time. I ne vjerujem u sreću. Kakve veze ima sreća s nečime ako vi u momčadi imate bolje pucače ili golmana od suparnika? Reći ću vam ovo, mi smo Kutiju vrlo često shvačali drugačije od nekih drugih, mi smo željeli osvojiti turnir, nije nas zanimalo nikakvo nadigravanje, samo pobjeda – kaže Korab Morina, pa dodaje:

– Možda nekome to čudno zvuči, ali na Kutiji šibica nije važan samo nogometni aspekt. Vi tu morate biti i frajeri, pa fajteri, nekada se treba i potući za pobjedu. Puno momčadi ima velike znalce,

ali vama uz samopouzdanje treba i hrabrost. Evo, Matija Capar je u životu osvojio sedam Kutija šibica, ja sam ih osvojio šest. I znate što? Nas dvojica nismo izgubili niti jedno jedino finale Kutije šibica. Pa sad vi recite je li to slučajnost ili nije?

Korab Morina je nastavio...

– Ponavljam, mi smo igrali drugačije, nas je zanimala samo pobjeda. Bilo kakva. Vjerujem da u tom slučaju ni našim suparnicima nije bilo jednostavno, prema nama bi imali veći respekt, znali su da mi ne gubimo finala. Baš smo bili puni samopouzdanja, to se vidjelo i 2008. godine. Najbolji igrači? Za mene su najbolji na Kutiji bili Joža Palić i Mile

Simeunović, ali uvijek bih u momčadi prvo birao Matiju Capara. Nije bio atraktivn, ali je bio taktički savršen.

Nacional godinu dana kasnije ipak nije uspio ponoviti uspjeh Riva grupe...

– Iskreno, na kraju mi je bilo malo žao 2009. godine. Imali smo plan, željeli smo nastaviti igrati s Nacionalom, pa ponoviti uspjeh Riva grupe i osvojiti Kutiju šibica tri godine u nizu. Nažalost, nismo uspjeli, te smo godine ispali od Mal Gala – završio je Korab Morina.

Drugi veteranski turnir osvojili su – Slovenci. Točnije, Intersport iz Ljubljane čiji je roster (Bratić,

Hasanagić, Bajrektarević, Novak, Židan, Udovič, Rozman, Matanić, Protega i Pejković) bio odličan sklop nekadašnjih malonogometara i velikonogometara. Intersport je u finalnom obračunu s 5:0 bio bolji od Prvog hrvatskog redarstvenika.

Ovo je Kutija, tu je bitno iskustvo!

Pobjednička momčad na Kutiji 2009. godine bili su Asfalti Zelenika Plamen Križevci. Iskusni zagrebački hakleri (Jukić, Đulvat, Čivrag, Čuljak, Copak, D. Novak, Grdović, Šekrst, Adamić, Pavičić, Kulenović) uz dva mlada aduta (Grcić i Kovačec) u velikom su finalu poslije penala skinuli velikog favorita GPV Elkro Gospic i ipak pomalo neočekivano osvojili turnir.

– Bilo je to malo neočekivano, Gospic je te godine realno bio najbolja momčad turnira. Ali, nas je spašavao čudesni Jukić koji je branio čuda. Ma isplivalo je iskustvo, mi smo u momčadi imali dosta igrača koji su osvajali Kutiju prijašnjih godina, a to je na ovom turniru uvijek bitno. Kako smo se skupili? Bila je to mješavina dviju momčadi, onog našeg starog Megatona i Zelenike – priča Matija Đulvat, pa dodaje:

– Dosta nas je bilo starijih, bili su to možda i zadnji trzaji naše generacije. Srećom, imali smo dobrih mladih igrača poput Jakova Grcića koji je na kraju bio i najbolji igrač turnira. Finale? Uh, bila je to utakmica o kojoj se pričalo, Jukić je briljirao, odveo nas do penala. Sjećam se, već su nas i Gospičani "prekrižili", poslije četvrtfinala smo bili s njima na piću, nitko nije vjerovao da možemo do kraja.

Na veteranskom turniru oduševila je momčad Hotel Vienna Paulaner (Solomun, Maras, Pipinić, Adamić, Ferencina, Miletić, Bičanić, Strupar, Ukalović, Grubišić, Brnas, Bogadi) koja je u finalu s 4:1 svladala FS Diego Dimnjačarstvo Sopot. A tih je dana na klupi pobjedničke momčadi, uz voditelja Marka Vukadina, sjedio i Otto Barić!

Franja: Sve je lako kada na golu imate Baričevića

Promotionplay je kao momčad godinama rasla na Kutiji šibica, a onda 2010. godine prvi put stigla do toliko željenog naslova. Za pobjedničku momčad nastupili su: Baričević, Franja, Štrok, M. Bisaku, Ješe, Čuić, Kovačević, Čagalj, Gulić, Čivrag, Jakirović, Badovinac i Tomić. Zagrebački hakleri okupljeni oko "srca ekipe" Antonija Franje oduševili su na turniru, pa u finalu poslije penala svladali Mal Gal.

A bilo je napeto, Promotionplay se triput (1. kolo,

IGOR KRALJ/PXSELL

Veliko slavlje Riva grupe iz Sesveta 2003.

osmina finala i finale) provlačio kroz penale, dok je u šesnaestini finala protiv Hrvatske čiste stranke prava jedini gol na utakmici Gulić postigao u posljednjim trenucima susreta.

– Izgleda da je to tako moralno biti, to je negdje bilo zapisano. Mislim kako smo puno naučili iz finale 2006. godine kada smo dobili pravu "šamarčinu" (0:5) od Agrokora. Sada smo bili pametni i strpljivi, nismo lutali protiv malonogometara. Igrali smo kako treba, znali smo da se susrećemo na njihovom terenu. Sjećam se, Mal Gal nas je mljeo u prvom poluvremenu, ali mi smo strpljivo čekali naš moment, naših pet minuta – priča Antonio

Franja, pa nastavlja:

– I dočekali smo ih. Opet, to je sve dio iskustva. Na kraju je slučajno njihovu golmanu jedna lopta prošla kroz noge, tamo se našao Čuić i ostalo je povijest. Za Mal Gal su igrali Slovenci, oduševili su me igrom na tom turniru. Finale? Ma to je neopisivo iskustvo za bilo koga tko je rođen u Zagrebu. Mi svi kao klinci sanjamo Kutiju, ma za nas je to veće i od Lige prvaka.

Antonio Franja prisjeća se i samih početaka Promotionplaya...

– Mi smo prvi put pod tim imenom zaigrali 2006. godine, nastali smo iz bivše Pizzerije 2. I tada

smo u finalu nastradali od Riva grupe. Mene su ti dečki zvali da im pomognem, a ja sam objeručke prihvatio igrati s Kranjčarom, Štrom, Tomićem, Baričevićem... Tu sam video priliku za neke ozbiljnije stvari. Promotionplay je bila neka moja vizija menadžerske agencije koja nije zaživjela, ali nam je to ime ostalo i do danas.

Promotionplay se ipak puno mijenjao do te 2010. godine...

– Neki su nas na svoju inicijativu napustili, Niko Kranjčar više nije mogao toliko biti aktivan zbog velikonogometnih obveza, pa sam odlučio skupiti neku novu momčad. Onako, dugi niz godina igrate

mali nogomet, pa znate tko što može, tko ima taj mali nogomet u sebi i zivkate okolo. I tu uvijek bude mučenja, prva utakmica bude prava muka, u drugoj je već nešto bolje, treću se već znamo u dušu, ha-ha.

I opet, cijela Kutija ovisila je o jednom izvođenju penala...

– Srećom, mi smo tu stvarno imali dobre pucache. Ma za penale nemamo straha, pogotovo kada smo na golu imali čudesnog Baričevića. E da, on je najzaslužniji za sve naše uspjeha na Kutiji šibica. A veliku smo pomoći imali i u Čivragu. Svi su ga u to vrijeme smatrali veteranom, a mi smo to iskoristili i doveli ga u Promotionplay. Teško je uopće ispričati koliko nam je značilo njegovo iskustvo – završio je Franja.

Veteranski turnir otišao je u ruke Pulpit Elkra (Jordanić, Bistrović, Krznar, Hajdarević, Vastić, Čalo, Mužek, Rimac, Starčević, Bojadžija i Rumbak) koji je u finalu s 3:0 bio bolji od Jadranskog osiguranja.

**ZAIGRAJ
KUTIJU
ŠIBICA!**

ŽUJA JE ZAKON!

namo piše povijest!
www.kutija-sibica.hr

ZAPRANJENI PUŠENJE

Jutarnji list SuperSport

ŽUJA JE ZAKON!

Đakovo

POST
SPORT

Nogometaši

Turnir broj	Godina održavanja	Pobjednik seniorskog turnira	Broj momčadi koje su nastupile
I	1971.	KONČAR, Zagreb	8
II	1972.	TREŠNJEVKA, Zagreb	8
III	1973.	TREŠNJEVKA, Zagreb	40
IV	1974.	BORAC 73, Sisak	96
V	1975.	ALPINA ŽIRI, Zagreb	118
VI	1976.	BORAC 73, Sisak	128
VII	1977.	KERACOMMERCE, Zagreb	192
VIII	1978.	BORAC 73, Sisak	224
IX	1979.	MOSTARSKE KIŠE, Mostar	256
X	1980.	BAT, Zagreb	256
XI	1981.	CONTRA, Zagreb	344
XII	1982.	CHARLIE, Zagreb	512
XIII	1983.	MLINČEK, Maribor	514
XIV	1984.	ZEA, Travno	560
XV	1985.	USPINJAČA, Zagreb	648
XVI	1986.	USPINJAČA, Zagreb	560
XVII	1987.	PLAMEN GRAHOROVA, Zagreb	504
XVIII	1988.	INA TRGOVINA, Zagreb	476
XIX	1989.	TERMOTEHNA ŠELA Zagreb	389
XX	1990.	USPINJAČA, Zagreb	223
XXI	1991.	VERO T.IN.US., Zagreb	53
XXII	1992.	VERO T.IN.US., Zagreb	96
XXIII	1993.	UNIMAG PUNTIJARKA, Sesvete	116
XXIV	1994.	DISCO NBA, Vrbovec	172
XXV	1995.	MNK SEC, Široki Brijeg	137
XXVI	1996.	2. GARDIJSKA BRIGADA HVO ŠKRIPARI, Mostar	144
XXVII	1997.	MEGATON MUSIC, Zagreb	136
XXVIII	1998.	MOBY DICK SEGAFREDO, Zagreb	172
XXIX	1999.	MEGATON MUSIC, Zagreb	168
XXX	2000.	MNK PETAR RAUCH, Zagreb	159
XXXI	2001.	RENAULT AUTO KREŠO, Krapina	129
XXXII	2002.	RIVA GRUPA - FOTEX, Sesvete	177
XXXIII	2003.	RIVA GRUPA, Sesvete	180
XXXIV	2004.	RIVA GRUPA, Sesvete	192
XXXV	2005.	MNK ORKAN PROFECTUS, Zagreb	176
XXXVI	2006.	AGROKOR, Zagreb	264

Turnir broj	Godina održavanja	Pobjednik seniorskog turnira	Broj momčadi koje su nastupile
XXXVII	2007.	NACIONAL, Zagreb	260
XXXVIII	2008.	NACIONAL, Zagreb	256
XXXIX	2009.	ASFALTI ZELENIKA - PLAMEN, Križevci	225
XL	2010.	PROMOTIONPLAY, Zagreb	161
XLI	2011.	GPV ELKRO, Gospić	132
XLII	2012.	PROMOTIONPLAY, Zagreb	156
XLIII	2013.	MAL GAL GRAĐEVINARSTVO, Krapina	116
XLIV	2014.	PROMOTIONPLAY, Zagreb	124
XLV	2015.	CB DOBERMANN, Zagreb	133
XLVI	2016.	PIZZERIA STARÍ ZAGREB-BORONGAJ LUGOVI, Zagreb	134
XLVII	2017.	MNK CVJETNO POLIKLINIKA MILOJEVIĆ, Zagreb	132
XLVIII	2018.	QUATTRO LEONES, Zagreb	130
XLVIV	2019.	CB DOBERMANN, Zagreb	164

Veterani

Turnir broj	Godina održavanja	Pobjednik veteranskog turnira
I	2007.	Auto-Peba, Sveta Nedelja
II	2008.	Intersport, Ljubljana, SLO
III	2009.	Hotel Vienna-Paulaner, Zagreb
IV	2010.	Pulpit Elkro, Zagreb
V	2011.	Intersport & MNK Borna Racek, Gospić
VI	2012.	Rident, Rijeka
VII	2013.	Rident, Rijeka
VIII	2014.	Pulpit-Gladne oči, Zagreb
IX	2015.	Promotionplay, Zagreb
X	2016.	Promotionplay, Zagreb
XI	2017.	Matan Nekretnine Senjak, Sisak
XII	2018.	RESTORANI GLADNE OČI, Zagreb
XIII	2019.	KMN METEORPLAST LJUTOMER, Slovenija

Nogometašice

Turnir broj	Godina održavanja	Pobjednik ženskog turnira
I	2016.	ŽNK Osijek HNTV, Osijek
II	2017.	MNK ALUMNUS SC Flegar, Sesvete
III	2018.	ŽMNK MC PLUS DC GRZELA FUTURA DENTAL, Sveta Nedelja
IV	2019.	KONOBA TOMIĆ BRAČ-BEACH BAR COOL SPLIT, Split / Brač

2011.
2019.

Prvaci

- 2011. GPV Elkro Gospic
- 2012. Promotionplay
- 2013. Mal Gal
- 2014. Promotionplay
- 2015. CB Dobermann
- 2016. Pizzeria Stari Zagreb Borongaj lugovi
- 2017. MNK Cvjetno Poliklinika Milojević
- 2018. Quattro Leones
- 2019. CB Dobermann

2011. - 2019.

Hrvoje Tironi

Korab Morina: Nikada nisam toliko uživao na parketu

Kutija šibica je 2011. ponudila jednu od najjačih momčadi u povijesti, te je godine briljirao GPV Elkro Gospic. U to vrijeme malonogometni prvak

Hrvatske, ali i jedna od ponajboljih malonogometnih momčadi Europe u svojim je redovima okupila "sve što valja", pa izdominirala Kutijom. Gospićani su u finalu s 2:0 slomili PNT IPA-u Zagreb, a za pobjednike su na tom turniru zaigrali Tokić, Simeunović, T. Novak, Ibršimović, Rimac, Đukić, Suton, Marinović, Korečić, Jandrić, Špišić, Šestić, Kovač i Ko. Morina.

– Po meni, to je najbolja momčad koja je u moje doba igrala na Kutiji. Igrali smo najbolji nogomet, bilo nam je zabranjeno nabijati loptu, baš smo uživali na terenu. Gospić je bio specifična momčad, oni su do tada iza sebe imali nekoliko neuspjeha na Kutiji, nikome nije bilo jasno kako je moguće da oni još nemaju Kutiju. A dominirali su malo-

nogometnim prvenstvom, imali najbolje igrače u momčadi. I osjetio se taj teret pritiska – priča Korab Morina, pa nastavlja:

– Uh, kakva je to momčad bila. Sve te klase po-put Simeunovića, Tihe Novaka, Sutona, Marinovića na jednom mjestu. Ma znate kako je to bilo, kao kad vodite seks sa ženom, ali svaki put doživite neki novi doživljaj, svaki put je seks sve bolji i bolji. Bilo je to malonogometno savršenstvo, mi smo pronalazili takva rješenja, publika je stvarno uživala. Pa znali smo suparnicima loptu sakriti i po nekoliko minuta. Ma nikada nisam toliko uživao na parketu, kao te godine.

Korab Morina je nastavio...

– Taj Gospić, mi smo bili kao vojska koja je došla odraditi posao, osvojiti Kutiju. Tako smo to i napravili. Da, imali smo nekih problema u polufinalu gdje smo Cvjetno prošli na penale, ali bi svima bilo brutalno teško kada bismo poveli. Ja sam većinom Kutije igrao sa svojom škvaldom, to su uglavnom bile ratničke, a taktički obučene momčadi. I svugdje smo pazili da ne srljamo. Gospić je bio drugačiji, tu se igralo na gol više, uvijek nadigravalo. Mi u svlačionici nismo nikada pričali o taktici, suparniku, samo smo igrali i uživali. Baš ono, igrali smo se nogometu – završio je Morina.

U veteranском finalu do naslova je stigla momčad Intersport & MNK Borna Raček Jozić, Abaz, Copak, Vulelija, M. Mavrović, Suvajac, Vučić, Nimac, Z. Mavrović, Milivojević, Liplin, Krizmanić, Huskić i Dervišagić koja je s 1:0 bila bolja od Matan Hotel Galerije.

“Nismo gasili svjetla, donove smo mazali Coca-Colom i Red Bullom”

Promotionplay se poslije dvije godine opet vratio na tron Kutije šibica. Ovoga puta momčad je doživjela manje preinake u odnosu na onu iz 2010. godine, tu više nije bilo Kovačevića, Badovinca i Tomića, a nova lica bili su Purgar, Benković i Leo Bisaku. Na putu do velikog finala padale su ozbiljne momčadi poput Gospića (četvrtfinale 2:0), Korkyre (polufinale 4:2), pa je finale bilo “laganica”.

Organizatori Kutije šibica imali su 2011. godine i velikih problema s vremenskim (ne)prilikama, zbog velikih količina padalina (točnije, snijega) pomaknuti su termini za čak 60-ak utakmica. Ipak, tu nije bilo nikakvih problema, za sve su pronađeni novi termini i turnir je uspješno odigran.

U završnom obračunu nije bilo prevelike rezultatske draži, Promotionplay je s 5:0 svladao Automobile Lončar & Fotex, pa baš u finalu upisao i najveću pobjedu na turniru. A to je baš prava

2011 detalj

Elkro iz Gospića osvojio je Kutiju 2011. godine

2011 najbolji igrač

rijekost. Malonogometari Promotionplaya već su se znali u dušu, sve je teklo glatko, na putu prema drugoj Kutiji nije bilo nikakvih problema.

– Uh, mi smo te godine možda igrali i najljepši nogomet. Baš smo bili opušteni, sve je bilo lakše nakon osvajanja turnira 2010. godine. Mi smo s Gospičem igrali otvoreno, neću reći da smo ih razmontirali, ali smo se s njima nadigravali i igrali mali nogomet. Publika nam je često pljeskala, ljudi nisu mogli vjerovati kako smo ponajboljim malonogometima u Hrvatskoj skrivali loptu – kaže Antonio Franja, koji iz te godine posebno izdvaja dva imena:

– Kako su taj turnir odigrali Štok i Manuel Biskaku, to je bilo čudo. Manuel je u finalu zabio tri gola, jedan od njih je bio nevjerojatan, možda i najljepši gol turnira. Njih dvojica su briljirali, mi smo igrali i uživali u svakom trenutku. I to se osjetilo. Ma, na Kutiji Šibica ništa ne možete napraviti bez prave atmosfere, koliko god to čudno zvuči, morate pokraj sebe imati nekakvog lika koji će dizati atmosferu. A mi smo tu imali našeg Slindra, Zokija

Promotionplay 2012. nije imao pravu konkurenčiju

Hrvoje Štok bio je najbolji igrač Kutije 2012.

policajca i Juricu Bendelju. I ti su ljudi bitni za naše uspjehe.

Već smo rekli, Promotionplay je ove godine doživio neke igracke promjene...

– Kod nas je uvijek bila ista okosnica, najvažnije nam je bilo na golu imati Baričevića. I po tome bismo slagali momčad dalje. Te smo godine zvali i Purgara, na Kutiji uvijek morate uz sebe imati i nekog iskusnog malonogometara. On će uvek prepoznati neke cake i fore suparnika, pa i malonogometne akcije koju vam protivnici žele "prodati".

Zanimljivo, u Promotionplayu su, uz visoku kvalitetu, uvijek pazili i na neke detalje...

– Mi smo imali neke stvari, neka pravila kojih smo se uvijek držali. Poslije svake utakmice išli bismo na pizzu u DG pokraj Doma sportova, to je bila naša tradicija. Ma nikome se više nisu ni jeli pizze, tko ih može jesti svaki dan, ali toga smo se uvijek držali. Neke smo stvari pokupili od legendarne Riva grupe, te cake nam je prenio Čivrag. Da, on nas je jednom i potjerao sa slikanjem prije

 2014 finale
veterana

polufinala. Uvijek bi se slikali samo prije 1. kola turnira. Fotograf je bio u čudu, čovjek je mislio da je nešto krivo napravio, ali to je neko naše praznovjerje.

Takvih stvari u Promotionplayju ima još...

– Evo, mi nikada nismo gasili svjetlo u svlačionicici, joj kako smo samo pazili na takve detalje. Tko bi zadnji zaključavao svlačionicu, ni u ludilu nije smio ugasiti svjetla. Ja sam, recimo, uvijek od 1. kola sa sobom nosio majicu koju bih punio Coca-Colom i Red Bullom, samo da bude ljepljiva. Često se u večernjim terminima znalo klizati na parketu, pa bismo prije izlaska na parket svi donove tenisiča gurali u tu majicu samo da nam se ne kliže. Možete misliti kako bi ta majica, koju nismo prali, smrdjela do finala. Ali, sve je to imalo svoju čar.

A kako su kod Promotionplaya tekle pripreme za Kutiju? Kada bi krenule prve priče o slaganju momčadi za novi turnir?

– Ma mi svi živimo za Kutiju, kod nas je prosinac uvijek rezerviran za Kutiju. Pa mi bismo se godinu dana dopisivali po raznim WhatsApp grupama,

čekali bismo taj prosinac, samo da počne turnir. Živjeli smo za to, baš bili prava, nevjerojatna škvara. I siguran sam, to nas je izdvajalo od drugih. Od prvog ulaska u svlačionicu, do tih redovitih pizza poslije utakmica, to su stvari koje su nas vezale i obilježavale, na njih smo svi uvijek pazili – rekao je Franja.

Veteranskim turnirom dominirali su Riječani. Točnije, riječki Rident (Knez, Brajković, Milinović, Šarić, Tadić, Tkalcović, Ćaćić, Dragoslavić, Deluka i Tercolo) koji je u finalu s 5:2 pobijedio TRCZ ZG-ST.

“Pili smo i nekakve sokove, a oni su u finalu bili pijani!”

Mal Gal je godinama dolazio do same završnice Kutije Šibica, a onda 2013. godine i osvojio turnir. Za pobjedničku momčad nastupali su: Jozić, Hadžić, Suvajac, Ku. Morina, Capar, Leskovar,

 2013 detalj iz
finala

Banek, R. Mordej, Kroflić, Mostarlić, Kovač, Ko. Morina, Čujec i Malarčić. Mal Gal je bio spoj domaćih i slovenskih (Mordej, Čujec, Kroflić) španera, pa do jedinog naslova stigao prilično sigurno. Svladavši u finalu Restoran Korkyru s 3:0.

– Kako je sve krenulo? Gazda Mal Gala je nazvao Koraba Morinu, ovo mu je bila posljednja prilika za osvajanje naslova. Jasno, Kutiju svi žele igrati uz Koraba, a on je već u lipnju počeo sa slaganjem momčadi za turnir. Ja sam tijekom ljeta bio ozlijeden, pa sam rekao da ću igrati za njih, ako se oporavim do studenoga. Par dana prije početka Kutije za njih sam igrao jedan turnir kako bismo se malo uigrali, a tu mi je odmah u 2. kolu skoro pukao prst – prisjeća se Mario Jozić, pa nastavlja:

– Korab Morina je uvijek imao okosnicu momčadi koju su činili on i brat Kujtim, Kovač, Leskovar, Suvajac i pokojni Capar, a onda je on radio nadogradnju ekipe. I stvarno ima “kliker” za takve stvari. Odmah se vidjelo i kako su Čujec i Mordej prave klase, tu nije bilo nikakve dvojbe. Rok Mordej je igrački bio sličan Korabu, dok je Čujec bio tvrdava

u napadu. A Suvajca te godine niste mogli ni lasom uhvatiti.

Mario Jozić veliko je vratarsko ime Kutije Šibica, iza njega je pet osvojenih turnira (tri na glavnom i dva na veteranskoj Kutiji), a svih pet puta bio je i najbolji golman turnira...

– Ja sam imao osjećaj da me moji suigrači stalno zezaju, ma da mi se rugaju. Bilo pretkolo, 1. kolo ili finale, oni su na zagrijavanju uvijek bili isti. Ja bih se htio zagrijati, želio da oni nekoliko puta šutnu jake udarce prema meni, a oni bi se zafrkavali i vrištali od smijeha. Korab bi se zaletio u šut, ja bih izašao kako bih skratio kut, a on bi onda loptu na stativu podvalio Suvajcu koji bi s lakoćom zabio na prazan gol. Ja sam bio lud, a oni su tako umirali od smijeha. I tako bih uvijek nezagrijan počeo utakmice, ja bih bio lud zbog toga, a oni su se smijali. Ma briga je njih bilo jesmo li igrali pretkolo ili finale, ha-ha.

Mario Jozić sjeća se još nečega...

– Mi smo prije svake utakmice pili nekakve crvene sokove, pojma nemam što je to bilo. Stvarno

Mal-Gal
građevinarstvo
slavi osvajanje
Kutije 2013.

ne znam. To bismo smućkali, popili i onda bismo letjeli terenom. A poslije utakmice bih se osjećao kao ispuhan balon. Kažem, ne znam što je to bilo, valjda neka jača vrsta Red Bulla. Također, mi nikada nismo imali one klasične pijanke, ma uvijek smo negdje žurili. Putovali s utakmice na utakmicu, uvijek bismo negdje igrali.

A tako je bilo i te 2013. godine...

– U polufinalu smo nakon penala izbacili Cvjetno, poslije toga nije bilo nikakve fešte, već smo žurili u Veliku Kladušu na polufinalne tamošnjeg turnira. Onda bismo i tamo prošli na penale, a već sljedeći dan čekalo nas je finale Kutije. Nije to bilo jednostavno, svi bi bili umorni, ali uspjeli smo otići do samoga kraja. A i ti penali protiv Cvjetnog su bili priča za sebe.

Pa ispričajte nam...

– Meni je jedan čovjek točno rekao gdje će koji igrač Cvjetnog pucati penal, samo što sam ja to sve zaboravio. Točnije, nisam znao imena suparničkih igrača, pogubio se tko gdje puca, ha-ha. Na kraju sam išao na blef i obranio neke penale, a ti dečki su ih sve pucali gdje je meni taj čovjek rekao. Čudna priča, znam po prezimenu gdje će koji igrač pucati penal, a ne mogu prepoznati izvodače, ha-ha.

Mal Gal je u finalu zaigrao protiv Restorana

Korkyre za koju su zaigrali brojni Dalmatinci...

– Mi se prije finala spuštamo u svlačionicu, a meni jedan njihov igrač kaže: "Alo, napija sam se sinoć, došli smo kući u pet ujutro." Ja sam si mislio kako me "lože", razmišljam si: "Pa gdje ćeš se napiti dan prije finala Kutije..." A na kraju su oni stvarno ružili cijelu noć, ma prebili su se. To mi je baš draga Kutija, još je Capar bio s nama, a poslije finala smo se konačno zarundali u Sport Billyju i Sokolu.

Mario Jozić također spada među malonogometne fanatike, a od malih nogu želio je blistati na Kutiji...

– Meni je bio isti osjećaj kada sam prvi put, još 1990. godine ušao u dvoranu Kutije Šibica na Remizi, te kad sam prvi put stigao u Maksimir. Pa ljudi, kada sam u Zagrebu kupovao stan, namjerno sam ga kupio blizu Doma sportova kako bih mogao i pješće na Kutiju kad su velike gužve, ha-ha. Mene su kao i svakoga uvijek "palila" polufinala ili finala, ali ipak najviše četvrtfinala. To Štefanje na Kutiji je drugačije, dvorana je puna, a ispred nje je znalo ostati i više tisuća ljudi – završio je Jozić.

Rident je još jednom dominirao veteranskim turnirom, ovoga puta Riječani su u finalu poslije sedmeraca (2:2; 4:3, 7m) bili bolji od Jadranskog

2011 finale

osiguranja. A za Rident su te godine nastupali: Knez, Tkalčević, Tokić, Brajković, K. Drndić, Tercolo, Tadić, Milinović, Dragoslavić, Deluka, Čaćić i Šarić.

Promotionplay u društvu Borca, Uspinjače i Riva Grupe

Rijetke se momčadi mogu pohvaliti s dvije osvojene Kutije Šibica, a tri naslova dohvatali su samo istinski velikani ovog turnira. Sisački Borac '73 (1974., 1976. i 1978.), Uspinjača (1985., 1986. i 1990.), Riva Grupa (2002., 2003. i 2004.), te na kraju – Promotionplay. Zagrebački hakleri su poslije 2010. i 2012. najpopularnijim malonogometnim turnirom harali i 2014. godine.

Okosnica Promotionplaya opet je bila ista (Baričević, Tomic, Purgar, Štrok, Franja, M. Bisaku, Čuić, Ješe, Jakirović), dok su nova lica bili Kovačec, Rac i Bišćan. Uostalom, čak sedmorici članova Promotionplaya (Baričević, M. Bisaku, Čuić, Franja, Jakirović, Ješe, Štrok), ovo je bila treća osvojena Kutija s istom momčadi. Što je dokaz sjajne klape, odlične družine koja zajednički uživa na terenu, ali i izvan njega.

– Treba biti realan, te su nam godine Kovačec i

Bišćan donijeli dimenziju više. Morali smo se pojaci, pogotovo jer su Purgar i Leo Bisaku bili "out", pa smo tražili nova rješenja koja bi nas učinila boljima. I nismo mogli bolje pogoditi. Bišćan je valjda sam riješio četvrtfinale, a Kovačec polufinale i finale. Ma njih dvojica su te godine valjda riješili sve utakmice, ha-ha – smije se Franja, pa nastavlja:

– Znate što je zanimljivo? Svake godine sam za Kutiju lovio malonogometare, neke "kapitalce" s kojima bismo bili još jači. Neki su poput Grcića ili Penave i nastupali za nas, a neki bi nam to obećali, pa se pred početak turnira predomislili i otišli igrati za druge momčadi. Iskreno, razumijem ih, vjerojatno bi negdje dobili sredstva koja bi im puno značila. No, baš svaki put kad bi nas otkantali i otišli igrati za druge momčadi, njihove bi ekipe ispile u 1. kolu. Neću nabrajati tko je to sve bio, ali uvijek bismo se smijali, čak im poručili: "Nemojte nas otkantati, ispast ćete u 1. kolu."

Promotionplay se redovito okuplja za Kutiju Šibica, no ova je momčad rijetko sudjelovala na drugim malonogometnim turnirima...

– To je naša najveća mana, ali nama je Kutija bila – sve. Tko zna, da smo možda više igrali druge manje turnire, možda bismo osvojili više Kutija Šibica. Ali, mi svi imamo obvezu, obitelji i čim bi prošao taj 12. mjesec, nije nam palo na pamet igra-

2014 grdovic

2014

2014 slavlje pobjednika

2014 sopic bule

Promotionplay slavio je i 2014.

Antonio Franja s pobjedničkim peharom

ti druge turnire. I ne žalimo za tim. Tko je kod nas bio gazda? Ma nema ga, mi smo svi bili kao jedan. OK, ja sam bio ta figura na čelu u smislu dogovora, uvijek bih rekao kada se nalazimo, organizirao bih klopu i cugu, ali to je to, ništa više.

A koja vam je od te tri ipak najdraža osvojena Kutija?

– Tu uopće nema priče, prva je najslađa. Teško je i opisati kakvo nam je to bilo olakšanje, tada smo poljubili Boga, ha-ha. Ali, ja sam stvarno uživao i 2006. godine kada smo u finalu gubili 0:5 od Agrokora. I tada sam bio presretan. Bilo mi je to prvo finale, igralo se u Ledenoj dvorani, u sjajnoj atmosferi smo igrali protiv Agrokora, koji je te godine imao najbolje malonogometare Hrvatske. Pa njima je tada nedostajao samo Falcao.

Opet, treća Kutija vas je gurnula među najveće momčadi u povijesti turnira?

– Pokušavam biti skroman, ne navući nekakvu negativu na nas, ali mi smo jedini uz Borac, Uspinjaču i Riva grupu tri puta osvajali turnir. Uz to

2014 slavlje

imamo još dva veteranska turnira i dva veteranska finala. To sve dosta govori o nama kao ekipi, bez obzira na to što nismo malonogometari, ovi rezultati nam daju za pravo, možemo reći i da smo dobri hakleri. Naše fešte? Uh, bilo je svega. Mi smo bili škvala koja se znala i zabavljati, kako su nas naučili iz Riva Grupe, treće poluvrijeme je uvijek najbitnije.

Oko Promotionplaya ima još zanimljivih priča s Kutije šibica...

– Mi smo često u rostera imali neke igrače koji u vrijeme turnira nisu imali klub, ali bi se poslije Kutije odmah prodali. Ante Tomić je tako poslije jedne Kutije šibica završio u Japanu, Ivan Kovačec odmah u Južnoj Koreji. Ha-ha, pa mi smo kroz turnir izbacivali igrače. I da, mi oko našeg grba skupljamo zvjezdice za osvojene naslove, za sada ih imamo pet. Tri s glavnih i dvije veteranskih turnira. Ali, bit će ih još, mora ih biti. Kutija je naša strast.

Antonio Franja posebno se sjeća jednog detalja

koji je obilježio Promotionplay, jednu dogodovštinu o kojoj se među njima priča godinama...

– Joj, nadam se da me Štrokova žena neće ubiti, ali ovo je najjača fora. Kad smo prve godine osvojili Kutiju, Štrok je davao jedan intervju Mirti Šurjak. I kak' je on sav mali i niski, bio je točno u ravnini s njenim oblinama. Ma godinama smo ga zafrkavali kako nije mogao ni pričati, niti dati intervju jer je samo gledao ravno, ha-ha – sa smiješkom je priču o Promotionplayu završio Antonio Franja.

Zanimljivo, 2014. godine je odigrana jedina ponovljena utakmica u povijesti Kutije. U 1. kolu sastali su se MNK Goli Vrh i CB Lavica iz Donje Stubice koja je slavila s 2:0, ali na neregularan način. Naime, prvi gol na utakmici Lavica je dala dok je na parketu imala nedopuštenih sedam igrača. Naravno, iz Golog Vrha su se bunili, sucima su tu činjenicu sugerirali i gledatelji, ali oni su utakmicu mirno odsudili do kraja. Malonogometari Golog Vrha su poslije utakmice otkupili snimku dvoboja, uložili je kao dokaz svojoj žalbi i organizatori su

Detalji s finalne utakmice 2015. igране између Dobermann i Big Bang Team-a

prihvatali pogrešku, te odlučili ponoviti utakmicu. MNK Goli Vrh je u ponovljenoj utakmici svladao CB Lavicu 2:1.

U finalu veteranskog turnira do trofeja su stigle Pulpit Gladne oči (Švigr, Krznar, Jozinović, Strilić, Brnas, Mužek, Domjanić, Starčević, Mumlek, Sekol, Krstanović i Palić) koji su s 2:1 bili bolji od Auto Kluba Siget na čijoj je klupi sjedio i Miroslav Ćiro Blažević.

“Nismo primili gol 280 minuta, a to je – nerealno”

Zagrebački CB Dobermann godinama je stvarao momčad za velike domete, pa 2015. prvi put osvojio Kutiju šibica. I to na kakav način, bez ijednog primljenog gola, uz gol-razliku 19:0. Za Dobermann su nastupili: Malogorski, Stojkić, T. Novak, Ko. Mo-

2015 naj igrač

2016 Glamour

rina, Petrović, Matošević, Kovač, Kubović, Capar, Leskovar, Mostarlić, Grbeša, Perić i Grcić, koji je bio i strijelac jedinog pogotka u finalu (1:0) protiv Big Banga.

– To je bila moja posljednja Kutija, posljednja koju sam igrao, ali i osvojio. Ma ja sam već godinu dana prije prestao igrati mali nogomet, zasitio sam se svega, ali su me onda dečki nagovorili da odigram još taj turnir. Naravno, morao sam se malo pripremiti, pa smo odigrali sjajan turnir. To je možda bila i taktički najzrelija momčad koju pamtim na Kutiji, pa mi nismo na turniru primili niti jedan gol – sjeća se Korab Morina, pa nastavlja:

– Ma nama je bilo baš teško stvoriti šansu te godine, a znali smo da ćemo uvijek zabititi gol. Treba biti realan, odraditi 280 minuta na Kutiji bez primljenog gola je svjetsko čudo, teško je to izdržati. I to je nerealno, zar ne? Kad smo osjetili da možemo tako i do kraja, to nas je dodatno motiviralo. Rekli smo "ajmo probat osvojiti Kutiju bez primljenog gola", to smo uspjeli.

A taj podatak probleme je stvarao i svim suparnicima CB Dobermanna...

– Ma kad se počelo pisati o tome tijekom turnira, znali smo da i svi suparnici to čitaju. I to im je psihološki otežalo dvoboje protiv nas. Ali ono, "wooow, mi smo turnir osvojili bez primljenog

gola", i sada mi to zvuči pomalo nevjerljivo. Ali, takva smo bili momčad, taktički obučena, nastrojena prema iza. Teško da će netko ponoviti takav uspjeh, osvojiti Kutiju i ne primiti gol, jako teško – završio je Morina.

Veteranski turnir osvojio je Promotionplay (Pavičić, Šimić, Marić, Badovinac, Šokota, Bulat, Močibob, Rizvan, Šenjug, Čuljak, Jakirović i Jurić) koji je u finalu s 1:0 bio bolji od IPA-e.

Kanjuh: Promašio sam najdraži penal u životu

Kutija šibica godinama nije iznjedrila neku, klasičnu kvartovsku momčad, društvo koje se druži i zajedno hakla od malih nogu. I da su svi (ili gotovo svi) iz istog kvarta. Sve do 2016. godine i simpatične družine iz Dubrave. Pizzeria Stari Zagreb Borongaj lugovi (Pavlić, Pavlović, El Saleh, Vrbat, Skorin, Veseli, Maloča, Gatarić, Kanjuh, Horvath) ipak je, neočekivano, otišla do samoga kraja. Uz puno sreće (četiri utakmice dobili na sedmerce), ali i kvalitetu.

Pizzeria Stari Zagreb je u finalu zaigrala protiv

Cvjetnog Poliklinike Milojević, gubila 0:1 u posljednjoj minuti, a onda je Pavlović odveo utakmicu u sedmerce. Među prva tri penala s jedne je strane promašio Đulvat, s druge Kanjuh, pa su Penava i Pavlović krenuli raspucavati za pobjednika turnira. I to nije dugo trajalo, Pavlović je zabio, Penava promašio za veliko slavlje "pola Dubrave".

– Mi smo dugi niz godina igrali skupa, svi smo zajedno odrasli u Dubravi i znamo se cijeli život. Te pobjedničke godine smo još pogodili s ponekim pojačanjem sa strane i sve nam se poklopilo. Evo, ne sjećam se kada je neka kvartovska ekipa, do tog našeg uspjeha, osvojila Kutiju, a kasnije je nešto slično ponovio Quattro Leones. Uvijek su Kutiju osvajali "plaćenici", ljudi koji i zarađuju od malog nogometa, a nas je tu prije svega vezalo veliko prijateljstvo – kaže Davor Kanjuh, pa nastavlja:

– Već nekoliko godina u nizu bili smo blizu same završnice, dolazili do četvrtfinala, ali uvijek nam je manjkalo sreće ili iskustva. Sve do te 2016. godine. Igrali smo prije pod drugim imenima (CB Dobermann ili Damaged Jeans), ali ovaj smo put svi bili u najboljim igračkim godinama. I razmišljali smo drugačije, već od same prijave za turnir razmišljali smo o osvajanju Kutije. I mi smo stvarno disali, praktički tih 30-ak dana i živjeli zajedno.

A i igrači Pizzerije Stari Zagreb Borongaj lugova

2015
ASO Ponos
Krapina - AMOZ
Gornja Radgona
Utakmica za 3.
mjesto

2016 slavlje
pobjednica

2016 slavlje
pobjednika
Pizzeria Stari
Zagreb Borongaj
Lugovi

su, poput mnogih drugih, imali svoje rituale prije utakmica...

– Joj, ma bilo je puno toga. Uvijek bi isti igrači istim autima išli prema dvorani, nismo mijenjali ni raspored sjedenja po autima. Ja bih osobno uvijek prije utakmica točio gorivo na istoj benzinskoj pumpi, nosili smo iste podmajice, čarape... A jedan je suigrač (Sven Anton Horvath) prije svakog dvoboja jeo omlet koji bi si baš jako zapaprio. I

tako si je prije finala opet napravio omlet, pa je shvatio kako je ostao bez papra. Naravno, sve je bacio u smeće, otišao si kupiti papar i napravio novi omlet, ha-ha.

Jeste li osjećali tremu? Na prepunom Štefanju ili pak u velikom finalu?

– Iskreno, najveću tremu sam osjećao na samom početku turnira. U 1. i 2. kolu, dok se svi nismo uhodali i dok nismo još znali kakvi smo te

godine. Znate, mi smo društvo iz djetinjstva, tu ima velikonogometića i malonogometića, treba to sve pohvatati. A kad to prode, onda je svaka utakmica veliki guš. Osjetiti samopouzdanje i moć, a da o utakmicama na Štefanje ili polufinalu i finalu niti ne pričam.

Pizzeria Stari Zagreb Borongaj lugovi su redom "skidali" favorite, padali su Dalmatinci (Samoborka za koju su nastupali Luketin, Jelovčić, Laura,

Bogdanović, Subotić, Grbić...), pa Slovenci (Amoz Fingal za koji su nastupali braća Mordej, Čujec, Simeunović, Osredkar, Fideršek...), pa na kraju i Poliklinika Milojević (Škorić, Penava, Matošević, Petrović, Đulvat, Grbeša, Šestić...). A te je uspjehe trebalo i proslaviti...

– Utakmice su išle dan za dan, bilo bi nelogično da nismo proslavili ulazak na Štefanje, polufinale ili finale, ali smo se pazili. Ostali bismo na večeri, popili koje piće, ne bismo pretjerivali. Sve je bilo u granicama normale, kontrolirali smo se. Realno, da se radilo o nekom drugom turniru ne bismo se tako pazili, ali ovo je bila Kutija. Imali smo mi još rituala, ja bih prije svake utakmice otišao u isti kafić popiti pivu, pazili smo na puno detalja. I baš nas je to zajedništvo dovelo do rezultata.

A je li bilo pretjerivanja u fešti poslije finala?

– Ha-ha, bilo je svega. Gledajte, mi smo 30-ak dana zajedno živjeli za taj uspjeh, a kad na kraju budete nagrađeni za sve to, morate pronaći ispušni ventil. Da, slavilo se do jutra. Mi smo na putu do naslova četiri utakmice prošli na penale, u finalu za 1:1 zabilj u 40. minuti. Ma to je negdje bilo zapisano, morali smo to tako osvojiti. Evo, da osvojim još puno Kutija, niti jedna mi ne bi bila draga kao ta. Tu sam osvojio s prijateljima, kumom...

Četiri pobjede na sedmerce, je ti tu bila riječ o čistoj sreći ili ima i nešto više?

– Osobno, ne vjerujem u sreću. Mi smo imali odlične pucače, ali i vrhunskog golmana Pavlića. Znali smo, kod nas penali nisu 50-50 %, nego 70-30 % na našu stranu. Naš golman bi uvijek obranio barem jedan penal. I to vam je veliko olakšanje. Mi kao pucači nismo bili toliko opterećeni, on nas je gurao naprijed, davao nam sigurnost, svaka mu čast.

Davor Kanjuh je u tom finalu izveo, kako sam kaže, najdraži penal u životu...

– I promašio sam ga, ha-ha. Ma da, to mi je najdraži penal u životu, pa bila je riječ o finalu Kutije. Prije njega sam u nizu zabio 6-7 penala, ali, eto, taj sam promašio. I nije mi bilo svejedno, to je bio jedini trenutak na turniru kad sam pomislio "uh, sad se nećemo izvući". Ali, spasili su me suigrači, Pavlić i Pavlović – završio je Davor Kanjuh.

U veteranskom dijelu turnira najbolji je bio Promotionplay (Pavićić, Đulvat, Čuljak, Jakirović, Bulat, Šenjug, Franja, Šokota, Hertl, Marić, Sopić i Jurić) koji je u finalu s 2:0 bio bolji od IPA-e Zagreb.

A te 2016. godine Kutija je dobila i svoj ženski turnir, a premijernu Kutiju osvojila je ekipa ŽNK Osijek HNTV (Bojčić, Cepernić, Markuš, Nevrkla, Baban, Joščak, Andrić, Radeljić, Šalek, Žigić, Maltašić, Culek, Laslavčić i Čavić) koja je u finalu s 4:1 "razbila" MNK Futsal Super Chicks.

Pizzeria Stari Zagreb - Borongaj
Lugovi slavila je 2016.

“Dosanjali san, a slavili pet minuta”

Dugi, baš dosta dugi niz godina MNK Cvjetno Poliklinika Milojević sanjala je jednu stvar – osvojiti Kutiju šibica. Zagrebačkoj ekipi s ozbiljnim renumom u malonogometnim krugovima godinama je manjkalo sreće, iako je Cvjetno uvijek imalo dobre rezultate. Iza njih je bilo finale iz 2016., 3. mjesto iz 2011. i 4. mjesto iz 2013., ali u Cvjetnom su sanjali samo naslov. Do kojeg su mogli stići i ranijih godina, ali im je sreća okrenula leđa...

I onda je stigla ta 2017., godina u kojoj je Cvjetno (G. Škorić, Maloševac, Đulvat, Penava, Grbeša, Matošević, V. Škorić, Majić, Lovrić, Capar, Prgomet, Ziberi) otišlo do samoga kraja. Potpuno zasluzeno. Na svom putu prema osvajanju naslova Cvjetno je pobjedivalo “velike”, pa i Tim Kabel (pobjednike turnira iz 2016. koji su u međuvremenu promjenili ime) od kojeg su poraženi u finalu godinu dana ranije. A u velikom finalu su, poslije sedmeraca,

srušili i Biberon...

– Čega se sjetim kada razmišljam o toj 2017. godini? Prvo o tome kakvu smo muku prošli godinu dana ranije, pa neslavno u velikom finalu izgubili na penale. Bio je to za sve nas težak i bolan poraz, a te smo godine stvarno bili odlični. I igrali bolje nego 2017. kad smo i konačno osvojili turnir. Teško je i opisati koliko smo se dali Kutiji, svi zajedno igramo turnir pod istim imenom 20 godina, a mislim kako nam je taj poraz iz finala 2016. bio najteži – priča voditelj MNK Cvjetno Juraj Fabijanić, pa nastavlja:

– Nije se tu radilo o jednoj neprospavanoj noći ili više njih, naš najveći emotivac je golman Goran Škorić, a on bez pretjerivanja šest mjeseci nije došao k sebi. I onda je krenula ta 2017. godina, tu su neke stvari valjda bile zapisane. Pa nas devet godina zaredom nitko nije pobijedio na Kutiji, mi smo devet godina u nizu ispadali na penale?! Ne znam statističke detalje o povijesti turnira, ne

2016 veterani 2.
mjesto
IPA Zagreb

znam je li se to ikada ikome dogodilo. A onda smo 2017. tri puta pobijedili na penale.

I u tom velikom finalu bila je prava drama, a onda se kod posljednjeg sedmerca suparnički igrač Tihomir Novak – poskliznuo. I sve promašio...

– U prvi mah sam pomislio “pa je li moguće”, hoće li se sada ponovo izvesti penal ili smo stvarno osvojili Kutiju. Ma bilo me strah i veseliti se, ha-ha. Tada je počelo veliko slavlje na parketu, no onda je do nas došla kobna informacija, saznali smo kako se na turniru u Varaždinu srušio Mate Čuljak, poslije toga nam je sve bilo u magli. Tih pet minuta smo osjetili neopisivu sreću, ali bilo je to najkraće slavlje neke pobjedičke momčadi poslije osvajanja Kutije.

MNK Cvjetno Poliklinika Milojević godinama nastupa pod istim imenom, praktički i s istim igračkim kadrom...

– Mi godinama vrtimo istu priču, najvažnija nam je dobra škvadra. A onda na nju nadodamo

i određenu kvalitetu. Mi smo na ozbiljnoj sceni dosta dugo, a malo je igrača došlo igrati za nas, pa nam reklo “dovidenja”. Naša ideja je drugačija, kada netko dođe igrati za nas, cilj nam je da bude s nama godinama. Te 2017. smo se spojili s Futsal Dinamom, imali smo škvadru koja se zajedno družila i izvan terena, baš sve nam se poklopilo.

A u toj pobjedničkoj godini Juraj Fabijanić izdvaja dva imena...

– Nevjerojatno je koliki su doprinos našem osvajanju dali Goran Škorić i Kristijan Grbeša. Uh, što je Škorić sve proživio poslije finala 2016., iza sebe je imao i nekoliko nagrada za najboljeg golmana, a znam koliko je htio osvojiti Kutiju. I koliko mu to sve znači. A Grbeša nas je vukao cijeli turnir, zabijao golove kada je trebalo, ali i penale. Kod njega sam osjetio baš nevjerojatnu energiju, rijetko osjetite da je netko baš toliko unutra, da na takav način vuče momčad kao što je on nas. Ma, Grbeša je ispo personifikacija Cvjetnog.

2017 duel finala
MNK Cvjetno
Poliklinika
Milojević -
Biberon Amarena

2017

2017

2017 MNK Cvjetno
Poliklinika
Milojević
pobjednici

Juraj Fabijanić je nastavio...

– Na Cvjetno se godinama gledao kao dobru i neugodnu ekipu, kao kvartovske dečke koji mogu svakog zaribati, ali ne mogu otići do kraja. I mi smo dugo živjeli s tim. Tako se slično pričalo i za Grbešu, kao on je super španer, ima odličan udarac, sve zna, ali – nije kao Tiho Novak. A taj je turnir odigrao čudesno, bio najjači u glavi. Kažem, i nismo bili favoriti za osvajanje turnira, ali smo ga konačno uzeli.

MNK Cvjetno je prije svake utakmice imao jedan ritual...

– Mi bismo se prije svake utakmice skupili u Pointu, kafiću sa zadnje strane Doma sportova, tamo bismo analizirali prijašnje, ali i pričali što trebamo odraditi u novoj utakmici. Tamo smo

imali svoj mir, sve do velikog finala! Odjednom su taj kafić okupirali Milan Bandić i Jakov Kitarović, ma nemam pojma tko je sve bio тамо. Postali smo i malo nervozni, a onda ih je pokojni Capar sve "riješio". Prodao im je neki štos, pa smo našli svoje mjesto u kafiću i imali svoj mir.

A baš je Matija Capar to bila i zadnja osvojena Kutija šibica...

– Neke će detalje pamtitи za cijeli život. U tom finalu Capar ide pucati penal za pobjedu, pola nas se trese od straha, a on me "snimi" iza klupe, po-kaže prstom u mene i kaže mi "ne brini, rješavam to". Nažalost, obranio mu ga je suparnički golman Bilić, ali mene je šokiralo koliko je Capar i dalje bio miran. Nimalo ga taj promašaj nije uznemirio, bio je

siguran da ćemo osvojiti Kutiju. Zato je on za mene jedna od ikona Kutije šibica, rođeni pobjednik. Uostalom, zaigrao je u sedam finala i sve ih osvojio.

Za kraj je promašio i Novak, a onda je stigao početak proslave osvajanja Kutije šibica...

– Bio sam u deliriju, odradivali smo slikanja i čestitare, a onda mi je netko od navijača rekao kako je pozlilo Čuljku, kako ga vode u bolnicu. Znate, u onom ludilu nisam ni shvatio sve dobro, mislio sam kako nas je gledao u finalu, pa mu je pozlilo, onda su mi rekli kako se srušio haklajući u Varaždinu. Tu je postao totalni košmar, došao sam u svlačionicu, samo je Matija Đulvat već znao za to. On se već spremio, tražili smo mu auto kojim će otići u Varaždin. Svi smo bili u totalnom šoku. Tako

da nismo proslavili taj naslov, ostali smo u Sport Billyju, bili u šoku. Čekali smo vijesti iz Varaždina, hrabrili se, pričali o svemu, tu je večer teško opisati – završio je Juraj Fabijanić.

U veteranskom turniru do naslova su stigli Matan nekretnine Senjak (Jozić, Lončar, Kruljac, Kralj, Topalović, Šajfar, Petrović, Firi, Jukan, Dragičević, Garba i Sopić) koji su u finalu s 2:0 bili bolji od Sofre.

Među ženama su dominirale igračice MNK Alumnus SC Flegar (Telišman, Krog, Zver, Tomić, Nemčić, Severinski, Bračević, Hubak, Hercigonja, Rogar, Matijević, Žagar, Trkulja i Damjanović) koje

2018 detalj finala
veterana
Restorani
Gladne Oči -
Promotionplay

2018 finaležena

2019

10 | NOGOMET

KUTIJA ŠIBICA

DOBERMANNU DRUGA KRUNA

Ove godine su im udarci sa sedam metara bili sretni

ZAGREB

GRANVI TURNIR

U očekivanju neizjednog finala na koncu se veselila Zagrebačka momčad predvedena sjajnim slovenskim reprezentativcima

TUGOGOM DOBRINJ

1 3 1

ZAGREB

GRANVI TURNIR

1 3 1

Pizzera sedmecima do 3. mesta

2 4 2

ZAGREB

GRANVI TURNIR

1 3 1

Pavlović je bio najmirniji u raspucavanju

VETERANSKI TURNIR

Iznimno kvalitetan dvoboj koj je oducen izvodenjem utakmice sa srušenom

Promasill Leko i Jokan

1 3 1

ZAGREB

GRANVI TURNIR

1 3 1

Medić i Bošnjak razvesile Ljudinu

2 0

ZAGREB

GRANVI TURNIR

2 0

Badrov

2015

Badrov

2018 prvaci

2018 igrač turnira

su do naslova stigle uz gol-razliku 32:0. I to u samo četiri utakmice!

Kahlina: Prije finala me su igrač pitalo kako se mi uopće otvaramo

Jedno od najvećih iznenadenja na Kutiji šibica u posljednjih 20-ak godina napravila je momčad Quattro Leones (K. Kahlina, D. Kahlina, Župan, Dabro, Šroler, Muller, Dučkić, Vuđan, Crnić, Brkić) koja je neočekivano osvojila turnir 2018. godine. Quattro Leones "skidao" je velike, na putu do naslova rušio Cvjetno Polikliniku Milojević (3:1), Big Bang (2:2; 8:7, 7m), pa u finalu i Dobermann (2:1). Junaci cijele priče bili su, u to vrijeme velikonogometari Gorice, Kristijan Kahlina (najbolji golman) i Martin Šroler (najbolji igrač i strijelac turnira).

– Najviše pamtim naše druženje, mislim da smo mi bili najs spontaniji pobjednik Kutije šibica. Pa mi nismo znali ni kakve su nagrade, samo smo htjeli doći do Štefana. Dosta nas je prijašnjih godina igralo Kutiju šibica, ali nismo nastupali za istu momčad, pa smo htjeli probati odigrati ovaj turnir zajedno – priča Kristijan Kahlina, pa dodaje:

– Skupili smo se tjedan dana ranije, pozvali neke igrače sa strane, i to se pokazalo punim pogotkom. Tako smo iz Gorice uzeli Martina Šrolera,

2018 finale

2015 dobermann

2019 veterani

Dae volupta tenihil
luptas sumende
quas esenis dolor
aut estis qui
oditatem laceper
ionsecaborum
necae ex est, site

2019 žene finale

2019 finale

ma teško da je itko mogao znati da će on odigrati takav turnir. Ma mislio sam ja da će on stvarati razliku, ali on je na početku praktički sam igrao i zabijao, dečko je odigrao čudesan turnir.

Kristijan Kahlina sjeća se jedne scene poslije polufinala...

– Mi smo igrali bez šablonu, publiku je to prepoznala i bila je za nas, samo smo igrali i uživali. Kada smo prošli u finale, onda je moj suigrač Muller rekao pred svima: "Pa ajmo mi malo razjasniti neke stvari, kako se mi uopće otvaramo u obrani kada je lopta kod golmana." Ha-ha, mi nismo imali akcije ili šablone, a stigli smo u finale Kutije. Kada smo ušli na Štefanje, svi su mislili da ćemo dobiti pet komada. Igrali smo u nekim ljubičastim širokim majicama, a ja na golu branio u dresu Manchester Uniteda, ha-ha.

Quattro Leones nije imao nikakvih rituala, ali niti pravog sponzora...

– Mi bismo poslije utakmica otišli na piće ili kebab koje bismo si sami plaćali. Jedino smo "zaglavili"

poslije osvajanja Kutije, to smo morali proslaviti. Svi smo zajedno izašli van, proveselili smo se, vjerujem da nam je svima to bio jedan od najboljih izlazaka. Sjećam se, brojni su stranci iz Gorice pratili naše nastupe putem društvenih mreža, igrače poput Suka, Mathieua ili Jovičića zanimalo je zašto se taj turnir tako jako medijski prati – završio je Kristijan Kahlina.

U veteranskom dijelu turnira Restoran Gladne oči (Pavičić, Barbir, Markuš, Gričar, Kovačević, Sopić, Klobučar, Vučić, Grdović, Mumlek, Čivrag, Vidović, Brnaš) u finalu je s 3:2 svladao Promotionalplay, dok je u ženskom turniru ŽMNK MC Plus DC Grzela Futura Dental (T. Horvat, M. Horvat, Pezelj, Javorović, Dujmović, Valušek, Pejić, Gaiser, Stanić, Svorcina, Hanaček, Lerotic i Vučković) poslije sedmeraca (1:1; 5:4, 7m) bila bolja od Stomatološkog centra Flegar.

2019 naj igrač

Kovač: Puno je novaca potrošeno za osvajanje Kutije!

Dobermann je 2019. po drugi put zasjeo na vrh Kutije, a predstavnici ove momčadi žele još i više. Prvo, dohvatiti one koji su triput (Borac 73', Uspinjača, Riva Grupa i Promotionplay) osvajali ovaj turnir, a onda postati i najupečatljivija družina u povijesti Kutije. A te 2019. godine nije sve bilo jednostavno, CB Dobermann (Luketin, Malogorski, R. Mordej, M. Perić, Banek, Ćućec, El Saleh, Vukelić, Rumbak, Aladžić, Leskovar, Horvat i Sekulić) do novog je naslova stigao pobijedivši u finalu Biberon poslije sedmeraca.

– Evo, nakon igracke, ovo je moja prva Kutija koju sam osvojio kao voditelj neke momčadi. Ma svima nama iz Zagreba Kutija je sve na svijetu, pa se ovakvi trenuci pamte. Ali, puno je lakše igrati finala nego ih voditi. Kao igrač razmišljate samo o tome što vi u svakom trenutku morate napraviti

na parketu, a kao voditelj morate razmišljati za njih 10 – priča voditelj CB Dobermana Dino Kovač, pa nastavlja:

– Kad smo mi bili mladi i igrali Kutiju, imali bismo svoju ekipu, pa sa strane uzeli pokojeg igrača. No, sada je bilo bitno drugačije. Mi smo prestali igrati, pa smo se za ovaj turnir okrenuli strancima, malonogometnim reprezentativcima Srbije (M. Perić), Slovenije (R. Mordej, Ćućec) i Bosne i Hercegovine (Aladžić), a to se pokazalo odličnim potezom. Kutija se prati i u tim zemljama, svi želete osvojiti Kutiju. I igrati za Dobermann koji je renomirana momčad, ali i dobro plaća igrače. Rijetko tko odbija igrati za Dobermann.

Mnogi tvrde kako je CB Dobermann iz 2019. godine, baš zbog tolikih stranih reprezentativaca, i najskuplja momčad u povijesti Kutije...

– Teško mi je pričati o tome, ne znam kolike su se cifre u nekim momčadima vrtjeli prošlih godina. Ali da, dosta je novaca potrošeno na osvajanje ovog turnira. Doveli smo igrače koji vrijede, oni su to i

2019

2019 igrač

pokazali. Znate, nikada sa strancima niste sigurni koliko im to znači, a i u to doba godine je advent u Zagrebu. A između polufinala i finala je samo jedna noć. Neke momčadi koje bi došle do finala bi znale "zaružiti" tu večer, mi srećom nismo. Ti dečki koji izvana dolaze igrati za nas su veliki profesionalci, njima Kutija stvarno puno znači – završio je Kovač.

Veteranski turnir još je jednom otišao u ruke Slovenaca, točnije Kutija je otišla u ruke momčadi Meteorplast Ljutomer (Kukavica, Korada, Jolić, Mitraković, Šnofl, Adrinje, Pavlović, Kraljević, Vujović i Rusmir) koja je u raspucavanju sedmeraca (1:1, 4:3; 7m) bila bolja od Hotela Senjak.

Među ženama su slavile cure iz Konobe Tomić Beach Bar Cool Split (Mišetić, Dulčić, Kolgjeraj, Lubina, Bukač, Pedić, Medić, Kapetanović, Bošnjak, Hadžić, Predanić i Tomić) koje su u finalu s 2:0 dobole Stomatološki Centar Flegar.

Dae volupta tenihil luptas sumende quas esenis dolor aut estis qui oditatem laceper ionsecaborum necae ex est, site

MIĆO VUJANIĆ

NEOKRUNJENI KRALJ STRIJELACA

Predrag Jurišić

Nikad nisam pucao, uvijek sam gađao!

Mićo Vujanić jedan od najboljih zagrebačkih haklera svih vremena, neokrunjeni je kralj strijelaca ovoga turnira, na Kutiji šibica zabio je više od 250 pogodaka. Na turniru je igrao od prvoga izdanja, nastupao je za Končar, Keracommerce, Potepuh, Lutriju Hrvatske, Grahorovu... Triput je s Keracommerceom bio prvak Zagreba na legendarnome Keglbajsu, osvajao je turnire u Karlovcu, Splitu, Samoboru, Ljubljani..., a s Grahorovom je 1984. bio i prvak Jugoslavije u Bosanskom Brodu.

S Keracommerceom, momčadi koja je harala Zagrebom 70-ih godina, jednom je osvojio Kutiju, za tu su momčad još igrali Vrhovec, Kalečak, Eskolić, Bogović, Narsete, Gričar, Šafarić... Osim spomenutoga naslova s Kerom, pobjednik Kutije bio je i s Končarom, u prvom izdanju turnira, 1971. godine. Dva puta je sa svojim momčadima bio drugi i dva puta treći, a u tri je navrata bio najbolji strijelac turnira...

Dražan Jerković zvao je Miću u Dinamo

– U tim 70-im godinama, mali je nogomet bio lucidan, nije tu bilo previše taktike, ni oštchine. Nije bilo klizećih startova, nadigravalo se, bilo je niz tehnički jakih pojedinaca, "rolera", driblera... Mnogi od njih igrali su za neke slabije, kvartoske momčadi, pa su oduševljavali pojedinačnim partijama i minijaturama, ali su rano ispadali na turnirima, jer nisu bili u jakim momčadima.

Među najbolje igrače tih godina mogu uvrstiti Narsetea, Šćurica, Radočića, Jelića, Kalečaka, Grgića... Ma bilo je izvrsnih španera, kao da su bili rođeni za hakl, oduševljavali su svojim igrami – govori Mićo, koji je postao zagrebačka haklerska legenda.

A manje je poznato da ga je svojedobno, kad je bio Dinamov trener, Dražan Jerković zvao da dode u Maksimir! No, Vujanić je ostao u svom Rudešu. Imao je uroden smisao za pogodak, bio je pravi "killer" i u velikom nogometu. Tri godine igrao je za amatersku reprezentaciju Zagreba, imao je

Mićo Vujanić prima jednu od brojnih individualnih nagrada

pozive prvoligaških klubova, osim Dinama zvali su ga Rijeka, Ljubljanska Olimpija i banjolučki Borac. Najbliži je bio Kantridi, ali na dan kad je trebao potpisati profesionalni ugovor s Rijekom, u ljetu 1972. godine, kvartovska ekipa ga je nagovorila da ostane u Rudešu. Bilo je to negdje na pola puta do Rijeke, u Klenovici, tamo je i proslavljen Mićin ostanak u kvartu...

Ali, godinu kasnije otišao je na Kajzericu, u Lokomotivu.

– Pratio me u to vrijeme švicarski Lugano, pa sam odlučio, prvi put u karijeri, proći kompletne pripreme. U 24. godini, do tada sam igrao na talent i svježinu. No, bio je to preveliki šok za organizam, koji nije bio naviknuo na takve napore, pa sam dobio žuticu. I morao sam pauzirati, propao mi je odlazak u Švicarsku, ali i sva razmišljanja o ozbiljnijoj karijeri u velikom nogometu. Pa sam se poglavito posvetio malom nogometu, iako sam još

nekoliko godina igrao i veliki nogomet u Končaru (Elektrostroj) i današnjem Interu, koji se tada zvao Jugokeramika – sjeća se Vujanić.

Zvali su ga "kralj druge vratnice"

Veliki je nogomet, eto, izgubio kvalitetnog strijelca, ali zato je mali nogomet dobio legendu! Vujanić nije bio "maratonac", štoviše, malo je trčao, nije mu ta aktivnost bila među dražima. Ali, trpao je golove kao na traci, zabijao je i zabijao, bio je rođeni strijelac i uvijek je bio na pravom mjestu, tamo gdje kralj strijelaca i mora biti. Ne sjećamo se da je neki hakler na malome prostoru bio spretan poput Vujanića, zvali su ga i "kralj druge vratnice", jer je najviše golova zabijao baš s te pozicije.

Vujanić je bio voda svake momčadi u kojoj je igrao, njega se pitalo za sve. Bio je trener na

Mićo Vujanić slavi

terenu, razumio je nogomet kao igru, određivao je takтику i sastav. I nije volio igrati obranu! Jednom mu je netko od suigrača za vrijeme utakmice prigovorio zbog toga, a Mićo je samo odbrusio u svom stilu:

– Ak' vas četvorica ne možete odigrati obranu kak' treba protiv njih petorice, onda idemo odmah van s terena, nemamo tu kaj raditi...

I više nije bilo prigovora. Ali zato je uvijek bio odmoran i koncentriran u napadima svoje momčadi i zabijao je iz situacija iz kojih je samo on mogao zabiti gol...

Suci nam nisu ni trebali

– Nikad nisam pucao, uvijek sam gadao! Moje lopte nisu bile "bombe", ali su bile neuhvatljive i nedodirljive. I stalno su govorili "opet je Mićo zabio krumpir, jedva je ušla". OK. Ali ušla je! Jedna po jedna – kaže Vujanić, koji obožava nogomet i kad god može ne propušta ni jednu Dinamovu utakmicu, a za vrijeme trajanja Kutije, u dvorani je od 1. kola. I prava je nogometna enciklopedija, sve ga zanima, o nogometu zna gotovo sve...

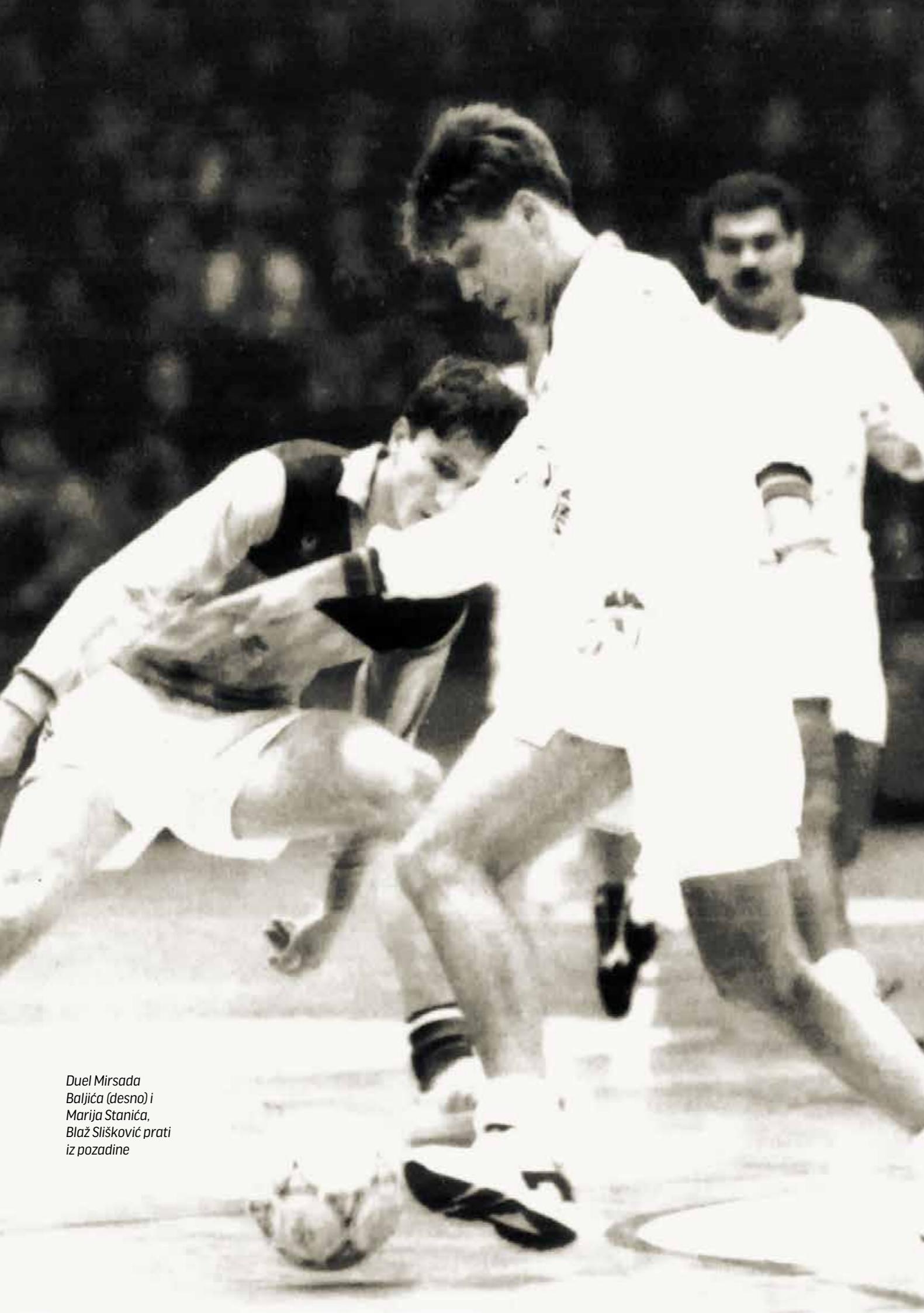
– U moje vrijeme suci nam nisu ni trebali, nije se igralo na snagu kao danas. Sve je manje driblinga i tehničkih minijatura, sve je više snagatora i ratnič-

ki pripremljenih momčadi. Možda zato ima i manje publike nego u 70-im i 80-im godinama – kaže Vujanić, kojeg je napala opaka bolest i ostao je bez desne noge, pretrpio je čak 12 teških operacija u sedam godina, u Beču i u Zagrebu.

Ali ta ga životna tragedija nije slomila, ostao je vedra duha, optimističan, uvijek spreman za druženje. Istinska legenda zagrebačkog hakla...

Vujanić kao dio momčadi Keracommerce

Duel Mirsada Baljića (desno) i Marija Stanića, Blaž Slišković prati iz pozadine

BLAŽ BAKA SLIŠKOVIĆ PRVI PUT NA KUTIJI ŠIBICA 1978.

Jure Burić

Dva je dana “jeo” loptu

Od ranog djetinjstva bio sam opijen nogometnom igrom, uživao sam u izvedbama nogometnih majstora, divio se loptačkim znalcima na travnjaku i parketu. Stoga, nikad mi nije bilo teško prijeći stotine i tisuće kilometara, zbog takvog užitka, nikakva barijera nije me mogla omesti. Put iz moje rodne Rame ili poslije iz Mostara, za vrijeme studentskih dana, te neprospavane noći zbog nogometa na mene nisu ostavljali traga niti bili smetnja u ispunjavanju svakodnevnih obveza. Između ostaloga, tako sam redovito bio promatrač završnice malonogometnog turnira Kutija šibica. Moji prijatelji, rodbina i kumovi bili su neizostavno sudionici tog prestižnog malonogometnog summitta, okupljeni u momčadi Kaj, nazvanoj po kafiću iz ulice pjesnika Dragutina Domjanića, na Kvatriću. Voditelji Kaja bili su ing. Andrija Babić i Branko Babić, a za njih me vezalo čvrsto, neraskidivo, prijateljstvo i kumstvo.

Te 1978. godine zacrtali smo posebno velike ambicije, osvojiti Kutiju. Bio bi to “velik zalogaj”, biti prvi među 224 momčadi, koliko ih je sudjelovalo

u okršajima na parketu te zime. Za ostvarenje tog cilja, zapravo sna, bilo je neophodno par kvalitetnih pojačanja, ali ni to ne bi bilo jamstvo.

Unatoč mnogokilometarskoj razdaljini živio sam s njima za Kutiju i “bio dušom i srcem u Zagrebu”... želio što i oni. Naslov!

Poznavao sam u to vrijeme Blaža Baku Sliškovića, tada jednu od najvećih i najtraženijih nogometnih zvijezda na prostoru bivše države. Baka, tada devetnaestogodišnjak, bio je obožavan gdje god se pojavio, posjedovao popularnost do neba, što zbog brillantnog baratanja loptom, što zbog neukrotivog i nepredvidivog duha izvan nogometnog igrališta. Mislio sam, “hmmm, otici u Zagreb na Kutiju s Bakom bilo bi to kao dobitak na lotu”.

Nije ga uopće trebalo nagovarati

Često sam bio gost u kući Sliškovića i jednom prigodom zamolio ga, onako stidljivo, za jednu veliku uslugu. Da odemo jedan vikend u Zagreb da bi on odigrao dvije utakmice za Kaj. Pristao je odmah, bez dodatnih nagovaranja. Njegov pokojni otac Vlado tada mu je rekao:

Momčad Kaj iz 1978.: Duško Polovina, Marijan Grden, Duško Bosnić, Andrija Babić, Franjo Bilić (stoje slijeva), Branko Babić, Blaž Baka Slišković, Mladen Hadrović, Ivez Bilić, Dževad, Davor Sorić (čuće)

"Otidite, obvezno! Ti Baka imaš u Zagrebu puno svojih navijača, obožavatelja, puno je našeg svijeta, iz Hercegovine i Mostara u Zagrebu, što zbog posla, škole, studiranja... Bit će im draga da se pojaviš na tom turniru."

Na koncu se ispostavilo da mu je otac bio u pravu, mnogi su došli uživati u njegovoj igri na Kutiji Šibica i bili neumorni navijači.

U to vrijeme bila je i zrakoplovna linija Mostar - Zagreb, Zagreb - Mostar, karte su odmah nabavljene za prvi mogući let, a mi spakirali stvari, radosti i volje nam svakako nije ni manjkalo... Međutim, iznenadna vijest, nimalo ugodna, "izula nas je iz cipela". Odmah me je oblio hladni znoj.

Naime, obavijestili su nas da je zbog silnog vjetra, poznate mostarske bure, let za Zagreb otkazan. Bio je petak navečer, a utakmica je bila na programu sutra, u subotu, ujutro u 9 sati. Predložio sam da putujemo taksijem iz Mostara do Banje Luke, a u međuvremenu bi moj prijatelj Andrija Babić došao iz Zagreba do Banje Luke i preuzeo nas.

Srećom, ponekad čudljivi Baka složio se s mojom idejom i krenuli smo te večeri, na put dug oko 450 kilometara, na put bez sna. Zbog Kutije Šibica! Usput, putujući morali smo paziti da nam vozač ne zakunja pa smo radili stanke u restoranima kroz Bosnu, kojih je bilo napretek uz cestu, gdje su goste zabavljali raznorazni orkestri, kapele i

pjevači(ce). No, tada bi nastajali problemi jer su Baku redovito prepoznavali pa su nas htjeli silom zadržati na još kojoj cugici i mezi...

U Banju Luku, u hotel Bosna, stigli smo iza pola noći, tu su nas već čekali prijatelji iz Zagreba, Andrija i Branko Babić. Popili smo po jaku kavicu da nas san ne savlada jer je te noći putem do hrvatske metropole bila gusta magla, uvjeti za putovanje nenormalno teški.

Hvala Bogu, sretno smo stigli, skupa sa svitanjem. Nekoliko sati smo odspavali, a u 9 sati na programu je bio dvoboј protiv Šparkase, za koju su igrali igrači tadašnjeg drugoligaša Trešnjevke. Kaj je u prepunoj "Kutiji Šibica" dobio 3:0. Slišković je dvaput asistirao i jedanput poentirao, bio vrlo raspoložen za igru, prodavao finte, driblao, a potporu, uz bodrenje i pljesak imao je cijelo vrijeme. Bio je svoj na svome!

Vlatko Marković spustio se do parketa...

Drugi dvoboј bio je u Domu sportova, a sjecam se, tada je Vlatko Marković, tadašnji trener Dinama, želio porazgovorati s Bakom da ga privoli na dolazak u Dinamo, spustivši se do parketa, s tribina...

Baka stigao u posljednji tren i 1992.

Na turniru 1992. godine šlager ekshibicija bilo je nadmetanje neslužbenih malonogometnih selekcija Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Hrvatsku je vodio Miroslav Blažević, igrali su Žitnjak, Kasalo, Adžić, Kranjčar, Popović, Pakasin, Shalla, Cvjetković, Stanić i Škrinjar. Izbornik BiH selekcije bio je bivši nogometni sudac Asim Kulenović, okupio je Jakovljević, Ibrahimović, Tufeka, Golubicić, iz Francuske su stigli Hadžibegić i Baždarević, iz Italije Blaž Slišković, iz Švicarske Škoro, Baljić i Tuce, zaigrao je i veteran Džemo Mustedanagić.

Premda neslužbena, bila je to promocija jedne nogometne selekcije s llijanjima u grbu. Inače, sve je bila Škorina zamisao, a troškove su snosili sami igrači koji su pokazali koliko im je stalo da na svoj način iskažu da su uz svoju domovinu. Primjerice, Baka Slišković je krenuo iz Pescare automobilom, imao sudar, pa uspio uhvatiti avion iz Rima za Trst. Do Ljubljane ga je prebacio prijatelj, a iz Ljubljane je u Zagreb stigao taksijem. U posljednji tren, ali je stigao.

Inače, zanimljivo je, Tuce je ozlijeden došao da zaigra samo - minutu. I zaigrao je. (zv)

Uglavnom, i ta utakmica je pozitivno odradena, opet je dvorana bila prepuna, tražila se karta više. Kaj je te godine ušao među osam najboljih na turniru.

Naša misija bila je sjajno odradena, trebalo se vratiti obvezama. Izabrali smo put vlakom, Zagreb - Mostar. Putovanje je bilo cijelodnevno, od zore do sumraka, kroz Hrvatsku i gradove u BiH, ali zanimljivo društvo u našem kupeu olakšalo nam je teret putovanja i dolazak na posljednju postaju, u Mostar.

Blaž Slišković je, kažu statističari, prvi profesionalni nogometni izvan Hrvatske koji je nastupio na Kutiji Šibica. Kaže da se još uvijek sjeća tog "filmskog" putovanja i nastupa:

- Naravno, da se sjećam! Uistinu, putovanje je bilo kao u priči za film. Moj dobar prijatelj, zapravo naš obiteljski prijatelj, Jure Burić, pozvao me na taj turnir, da odigram nekoliko utakmica za prijatelje iz njegove rodne Rame. Kutija je bila u to vrijeme najrazvijaniji malonogometni turnir. Igrao sam ja mali nogomet, često na mostarskom Kantarevcu, isto poznatom po kvalitetnom nogometu i kvalitetnim igračima, ali nastup na Kutiji Šibica bila je

posebnost. Privilegij! Kutija je Kutija! Zato se nisam dvoumio ni trunque, što zbog prijatelja Jure Burića, što zbog izazova nastupa. Tada, a i danas mi je zbog toga draga.

Poslije sam opet dolazio igrati Kutiju s malonogometnom družinom Mostarske kiše, ali prvi susret s Kutijom je, ipak, nezaboravan... Usput, dva puta sam sudjelovao u osvajanju naslova u Kutiji Šibica: 1979. s Mostarskim kišama i 1995. s MNK SEC Široki Brijeg.

Mjesec dana prije mog prvog nastupa na Kutiji Šibica, prosinac 1978., ostvario sam i prvi nastup za A reprezentaciju bivše države. Pozvao me Dražan Jerković, dobili smo u Skoplju Grčku 4:1. Eto, u svega mjesec dana, imao sam dvije velike premijere...

Sjećanja mi nisu nestala, niti izbljedjela, štoviše! Nevjerojatno je koliko je Slišković izazvao zanimanje svojim dolaskom i nastupom tada u Kutiji. Primjerice, zagrebački sportski mediji dali su mu uzurpirajuće mnogo prostora. Pokojni Zvonimir Magdić Amigo, velemajstor pisane riječi i zaljubljenik nogometnih virtuoza, u Sportskim novostima 20. 12. 1978., u uvodu intervjuja ispod podnaslova "Blaž Slišković zabavlja se malim nogometom na zagrebačkom parketu" i naslova "Ima mladića kraj zelene Neretve..." napisao je:

"Jednom bradonji pljeskalо se, na parketu 'Kutije Šibica', u Domu sportova. Od srca, spontano. Iskreno. Tko je taj mladić koji je dva dana 'jeo' loptu, koji je i malom nogometu 'zavijenom' na don, dao onaj spektakularni ton? Tko? Blaž Slišković..."

Za voditelja ekipa Kaj, Branka Babića, dolazak Bake Sliškovića bio je kao da danas u Kutiju dovedete Messiju... Tada su komunikacije bile teže izvodive i doći do takve zvijezde bio je rudarski posao...

ZLATKO KRANJIČAR VRHUNSKI MAJSTOR MALOG I VELIKOG NOGOMETA

Predrag Jurišić

Zlatna medalja s Kutije na posebnom je mjestu u vitrini

Iako je sjajnu karijeru napravio u velikom nogometu, igrajući za Dinamo i bečki Rapid, Zlatko Cico Kranjčar je, po mnogima, najbolji igrač koji je ikada nastupio na Kutiji šibica! Bilo je tu vrhunskih znalaca, umjetnika hakla i virtuoza malog parketa, ali Cico je u sebi sjedinio sve ono najbolje što su imali drugi. Osjećaj za gol Miće Vujanića i Stjepana Pavlića, "rolling" Roberta Prosinečkog, dribling Josipa Palića, kombinatoriku Antonia Samovojske, minijature Snješka Cerina, odlučnost Krešimira Čivraga, lucidnost Lole Grgića, igračku inteligenciju Zvonimira Bobana, lakoću pokreta Žekve Sudija, eksplozivnost braće Zaimi, mirnoću Duška Popovskog...

Ekshibicije su bile sjajne – hakleri protiv igrača velikog nogometa

Kranjčar je igrao na desetak Kutija, ali samo je jednom osvojio naslov prvaka! S Controm 1981. godine, dečki sa Sigećice potegnuli su na Ferensčicu i ostvarili spektakularni transfer za jednom večerom. Ciljano su došli po Cicu, znali su da im treba takav igrač da slome Bat DS, nagovorili su ga i sve ostalo je povijest. U polufinalu je Kranjčar s dva pogotka torpedirao iskusne frajere s Trešnjevke, koji do tada čak deset godina nisu izgubili utakmicu! Ali, nikad do tada nisu ni igrali protiv Kranjčara...

– Iako iza sebe imam dosta utakmica na Kutiji,

samo sam taj put, s Controm, osvojio turnir! I zato mi je taj trofej posebno drag, medalja je na posebnom mjestu u vitrini. Poslije sam odigrao možda još dva-tri turnira, jer zbog profesionalnih obveza u velikom nogometu, nisam mogao igrati službeno na Kutiji ni za jednu momčad. Ali, zato sam se uvijek odazivao pozivu organizatora za nastup na mnogim ekshibicijama, bilo je tu sjajnih okršaja igrača s velikog nogometa protiv haklera – rekao nam je Kranjčar.

Cico je odrastao na zagrebačkom asfaltu, bio je nesvakidašnji talent i svaki je slobodni trenutak koristio za igranje nogometa. Na školskom igralištu, na livadi, ili pod stručnim vodstvom u Dinamu – bilo je svejedno, samo da mu je lopta u nogama...

Svaki je kvart u Zagrebu imao vrhunske haklere

– Obožavao sam igrati mali nogomet. Kad sam postao profesionalac u Dinamu, uvijek sam na malom nogometu težio tome da budem bolji od kvartovskih španera! A bilo ih je u ono vrijeme u Zagrebu napretek! Svaki je kvart imao nekoliko strahovito dobrih haklera i moglo se doista uživati u njihovim vrhunskim potezima. Utakmice najboljih kvartovskih momčadi bile su na najvišoj razini, bio je to vrhunski hakl, za istinske nogometne sladokusce – govorio je Cico, čiji su haklerski potezi suparnike dovodili do ludila, bio je istinski virtuzoz i (mal) nogometni madioničar, igrač kakav se rada jednom u stoljeću.

S nepunih 17 godina zaigrao je Cico za Dinamovu prvu momčad (1973. godine), a već koju godinu kasnije svaki je dinamovac u svom domu imao klupsku maskotu, plavokosog dječačića, u ono doba najtraženiji i najprodavaniji Dinamov suvenir. Cico je, dakako, bio model za tu maskotu.

Devet godina nakon debiјa, Kranjčar je bio ključni čovjek u famoznom Dinamovu proljeću i osvajanju naslova državnog prvaka nakon sušne 24 godine. Vratio se u zimi iz vojske i u drugom je dijelu prvenstva zabio 12 golova vrijednih naslova prvaka. Cico je postao udarna igla lepršave i tehnički savršene momčadi s izrazitim zagrebačkim štihom (Vlak, Bračun, braća Cvetković, Kranjčar, Cerin, Mlinarić, Deverić, Braun...), koja je mljela svoje suparnike od prve minute i u većini je dvoboja već nakon pola sata držala opipljivu rezultatsku prednost.

– Bila je to vrhunska momčad. Ali, da Cico nije došao te zime, uvjeravam vas da ne bismo bili prvacil. Bili smo pravi, no nedostajao nam je "killer" poput njega, nedostajao nam je voda, čovjek koji vjeruje u uspjeh! Cico je bio rođeni pobjednik, šampion – kristalno je jasan trener tog sastava,

Miroslav Blažević.

S Čirom se složio i ondašnji kapetan Plavih, Velimir Zajec, dodavši:

– Cicin povratak iz vojske u zimi 1982. godine bio je onaj okidač koji nas je pogurnuo prema naslovu, Cico je bio ta toliko potrebna i željena "točka na i"! Nadogradio je naše čudesne klince, Mlinku i Štefa, zabio je 12 golova, njegov je doprinos osvajanju naslova bio strahovito velik. Baš nam je trebao takav rasni strijelac, koji je razbijao suparničke obrane i parao mreže. Trpao je i trpao...

Zajec i Kranjčar dva su nerazdvojna Dinamova simbola. Nisu se poznavali prije dolaska u Dinamo, obojica su bili dečki s gradskog asfalta, Cico s Ferenčice, a Zeko s Kraljevca. I odmah su u Dinamu "kliknuli", imali su poseban odnos, na putovanjima su godinama bili cimeri. Zbog njih dvojice mnogi su se klinci zaljubili u Dinamo...

Tandem je, nažalost, razbijen, prvo dana ožujka 2021. godine otisao je Cico. Ostali smo bez simbola Dinama i grada Zagreba, teško je reći je li Cico više volio maksimirski klub ili grad u kojem je rođen. Bio je pravi Purger, Gospodin s velikim G, uvijek dobro raspoložen, nasmijan, uvijek je imao vremena za druženje. Vrhunski nogometaš, odličan trener i još bolji čovjek široke duše i velikoga srca! I kad se slavilo, i kad se tugovalo, Cicine su manire bile gospodske. Bečka škola agramerskoga smjera, sinonim purgerskog Dinama...

– Ljudi dolaze i prolaze, ostaju uspomene, a uz Cicu su vezane samo prekrasne uspomene. Za mene je Cico, uz Zajeca, najbolji Dinamov igrač svih vremena. Tko zna što bi bilo s nama da se te zime nije vratio iz vojske, tko zna bismo li osvojili naslov? Bio je genijalan igrač, genijalan tehničar, genijalan golgeter, neustrašiv i optimističan. Prepun samopouzdanja i tu je vjeru u uspjeh široj svačionicicom, kojom je često odjekivao njegov raznji smijeh. Bio je radostan čovjek i hvala mu za sve što je učinio za naš Dinamo, za našu Hrvatsku i za naš Zagreb koji je toliko volio! Obožavao je svoj grad i bio je prava purgerska legenda – neutješno je o svom bivšem suigraču i prijatelju govorio još jedan maksimirski velikan, Marko Mlinarić.

Napustio nas je toga ožujskog jutra simbol jednoga doba, koje je nepovratno ostalo iza nas, simbol vremena u kojem su neke druge životne vrijednosti bile daleko iznad ovih izopačenih današnjih, materijalističkih i nihilističkih. Otišla je Dinamova duša, srce grada Zagreba...

– Cico je, ponajprije, bio veliki čovjek! A onda igračina, rođeni strijelac, odličan trener i boemčina! Ostala je samo velika praznina – sa suzama je u očima rekao Velimir Zajec, Kranjčarov vjenčani kum.

Sjajni
Duško
Popovski
(lijevo) na
finalnoj
utakmici
1985.

DUŠKO POPOVSKI IGRAČ KOJI JE OBILJEŽIO ZLATNE GODINE KUTIJE

Hrvoje Tironi

Igrao sam s malonogometnim izvanzemaljcima

Duško Popovski jedan je od najvećih igrača u povijesti Kutije šibica. Najveći malonogometni turnir osvajao je čak šest puta, triput mu je to pošlo za rukom s Uspinjačom (1985., 1986. i 1990.), a do naslova je još stizao igrajući za Contru (1981.), Charlie (1982.) i Termotehnku Šela (1989.). A baš su te momčadi obilježile ovaj malonogometni turnir 80-ih godina prošlog stoljeća, dok je Uspinjača i danas jedna od najvećih momčadi svih vremena. No, nisu to bili svi uspjesi Duška Popovskog na Kutiji šibica, iza njega su još dva izgubljena finala (Contra 1980. i Uspinjača 1988.), te dva treća mesta (Uspinjača 1993. i Dvojka 1994.). Rijetki se mogu pohvaliti s čak 10 polufinala, pogotovo kada se tu radi o pojedincima koji su na Kutiji haklali 80-ih i 90-ih godina, u vrijeme kada je zagrebački

turnir brojio i 500-600 momčadi. Pa jednom, te 1985. godine i rekordnih 648 momčadi.

Uh, kakav je španer bio Narsete, baš svjetski igrač

Uh, ja sam Kutiju šibicu počeo igrati kao klinac, još sa 16 godina. Mislim kako je moj prvi turnir bio 1972. godine, tada smo kao škvaldra igrali za Big Ben, nekada popularan zagrebački disko-klub iz centra grada. Kako smo prošli? Ma nikako, vrlo brzo smo ispali, ali tada se dogodila ta ljubav prema haklu, malom nogometu i posebno Kutiji šibica - priča nam Duško Popovski, pa dodaje:

- Ma ja sam vam i kao klinac stalno išao gledati Kutiju, uvijek bi bio na tribinama. Kao dječak sam se divio Rukljaču, a možda i najveći dojam na mene je u tim godinama ostavio Narsete. Uh,

kakav je to bio španer, ma čudo, baš svjetski igrač. Stvarno bi mogao izdvojiti cijelu plejadu raznih imena, od Kobećaka, pa do brojnih igrača koji su bili iz Beograda, ali služili vojsku u Zagrebu. I tako igrali na Kutiji.

Idemo odmah u glavu, tko je za vas najbolji igrač Kutije za sva vremena?

- To je nemoguće odgovoriti. Mislim da baš nitko nema odgovor na to pitanje. Svako vrijeme nosi svoje, a ja sam imao sreću igrati u velikim momčadima poput Contre, Charlieja, Uspinjače i Termotehne Šela, pa tu sam igrao s velikanima poput Kranjčara, Deverića, Mlinarića, Sudyja, braće Zajmi, Čavke, Bobana, Prosinečkog... Kako da sada procijenim tko je od svih njih bio najbolji? A riječ je o malonogometnim izvanzemaljcima.

Contra mi je bila najdraža, mi smo baš haklali

Vjerujemo da vam je teško izdvojiti najdražu momčad s kojom ste zaigrali na Kutiji, ali probajte...

- Uh, baš teško pitanje. Ali ajmo reći - Contra. Ma znate zašto? Pa ja kad gledam današnji mali nogomet, pa i kako neki haklaju na Kutiji, nije mi dobro. Pogotovo kada vidim kako nečiji golman loptu baci rukom preko centra. Meni je to nepojmljivo, to nema veze s malim nogometom. Vjerujte, kod nas nikada nijedan golman nije loptu rukom bacao prema naprijed, to nije bila naša nogometna ideja, mi smo baš haklali.

Duško Popovski je nastavio...

- Opet, možda je i našim golmanima bilo nešto lakše. Ako imate loptu u rukama, lijevo bi vam bio Deverić, desno Kranjčar, njima ste uvijek mogli dati loptu. Ja bih u to vrijeme bio zadnji, dok su naprijed igrali Mlinarić i Dumbović. Ma kakvo bacanje lopte rukom?! Za mene je to nonsens, ne mogu ni vjerovati da neke današnje ekipe tako igraju mali nogomet. To vam je ona, samo dajte loptu što dalje od vašeg gola.

U tadašnje vrijeme Kutija se nije igrala za novac, tek za gušt i dokazivanje pred zagrebačkom publikom...

- Bila su to potpuno drugačija vremena, mi nismo mogli uzeti ni lipe, bili bi presretni kad bi nam neki sponzor dao jest i pit koliko možemo. Ako bi još netko dobio tenisice, to bi bio luksuz. Opet tko zna, da je bilo novaca, možda bi se svr razišli po nekim drugim ekipama, možda bi sve bilo drugačije. Danas na Kutiji igraju profesionalci, oni, naravno, traže novac. Poznajem te dečke, pričaju mi koliko zarađuju, to su strašni novci.

Kako gledate na današnje momčadi s Kutije Šibica?

- Već sam rekao, svako vrijeme nosi svoje. Ali, današnji mali nogomet je tipična industrija. Prvo morate biti fizički spremni, trčati cijeli dan, a s loptom što bude. Žao mi je čak tih mlađih generacija koje nisu mogli vidjeti kako su igrali sisački Borac, Keracommerce ili Mostarske kiše, kako su te momčadi španale, to je bila milina za gledati. A tada loptu niste mogli vidjeti u zraku, sve je bilo drugačije...

Talijani nisu mogli vjerovati kako to Uspinjača igra

Uspinjaču mnogi i dalje smatraju jednom od najboljih momčadi u povijesti Kutije Šibica...

- E, to su bila vremena. Duša cijele momčadi bili su Sudy, te braća Adem i Burim Zajmi. Teško je danas nekim objasniti na kakav smo način mi dominirali u to vrijeme. Evo, mi smo bili neslužbeni prvaci Europe, osvajali sve moguće turnire u Austriji, Italiji i Nizozemskoj. Nikada neću zaboraviti kada smo s Uspinjačom došli igrati u Italiju, tadašnjeg prvaka Italije pobijedili smo 11:3. Ljudi na tribinama nisu mogli vjerovati. Tu su još bili Čavka, Mićo Martić, kakva je to ekipa bila.

A kako bi prošao dvoboј Uspinjače i Riva Grupe iz najboljih dana?

- Kako? Pa "samljeli" bismo ih, vjerujte "samljeli". Dobro sam upoznat i s Riva Grupom, 2002. godine sam u finalu vodio Pizzeriju 2, izgubili smo od njih 2:4. Ma svaka čast Riva Grupi, imali su Prosinečkog kojem je bilo nemoguće uzeti loptu, razigravao cijelu momčad, a za nas su igrali klinci poput Nike Kranjčara, Tomića, Čosića, Radasa, branio nam je Butina. Ali, Uspinjača bi pobijedila Riva Grupa, to garantiram.

Duško Popovski je s Uspinjačom osvojio i legendarnu Kutiju Šibicu iz 1985. godine, kada je na turniru zaigralo 648 momčadi...

- Tada nam je za osvajanje turnira trebalo čak 11 pobjeda. Išli smo utakmicu po utakmicu, baš kako se kaže "mic po mic". Nije se moglo ući u Ledenu dvoranu, bili su toliki redovi da ljudi nisu mogli ni ući u dvoranu. Sljedeće godine smo u finalu dobili Zrinjski na penale, Sudy je zabio dva gola, pa je naš golman Mohor obranio, a onda i zabio penal za pobjedu. Uh, kakvo je to slavlje bilo.

Mozete li izdvojiti najdražu pobjedu na Kutiji?

- Sigurno je to bilo moje prvo finale, kada smo igrajući za Contra 1981. godine pobijedili Tiffany 2:0. Ma meni je to neopisivo, to jednostavno trebate doživjeti. Navijači su nakon naše pobjede uletjeli u teren, skakali preko gelendera, bacali nas u zrak. Mi tada nismo igrali u dresovima, već običnim majicama na kojima je pisalo Contra, a ljudi bi nam ih doslovno rastrgali samo da imaju kakav suvenir

s te finalne utakmice. Čudesno.

Vi ste na Kutiji igrali uz brojne velikonogometare (Kranjčar, Mlinarić, Deverić, Prosinečki, Boban...). Tko je po vama tu bio najbolji?

- Ma opet, na to je nemoguće odgovoriti. Cico Kranjčar je u svoje vrijeme bio top igračina, njega se dolazio gledati. Fascinirao me način na koji je Deverić lomio suparnike u situacijama "jedan na jedan", pa kako je onda bombardirao mreže. Zato su ga i nazvali Turopoljski Top. Mlinarić je bio čudesan, o Prosinečkom sam već sve ispričao, njemu se lopta jednostavno nije uzimala, njega niste htjeli napasti. I kad mislite da ste sve doživjeli, onda zaigrate s Bobanom.

I Vukas nas je dolazio gledati

Duško Popovski je nastavio...

- Zvonimir Boban je te 1989. godine bio klinac, igrali smo za Termotehnu Šela. Pa on je kao dječak bio izvanzemaljac. Kod njega bi lopta bila u banci, ako nas ne bi išlo, on bi sam riješio utakmicu. Zvone je bio nevjerojatan španer, zbog toga mi je

Duško Popovski
u veteranskim
danima i dalje je
bio majstor na
parketu

STJEPAN PAVLIC NENADMAŠNI "STROJ ZA GOLOVE"

Damir Dobrinić

Nogomet sam učio na Kegliću

K

andidata je više, teško je izabrati jednog i reći – on je taj. No u uskom krugu igrača koje smatramo najboljima u 50-godišnjoj povijesti najvećeg hrvatskog

malonogometnog turnira, njegovo ime je neizostavno. Stjepan Štef Pavlić za brojne je bivše suigrače, suparnike na parketu, kao i neutralne navijače, prvi među jednakima. Najbolji igrač u povijesti Kutije šibica.

– Idol mi je oduvijek bio Damir Haramina, čudesni igrač čije sam kretanje upijao.

Obožavao sam gledati Mostarske kiše, od velikonogometara najviše sam volio Zlatka Kranjčara, a broj jedan za mene u povijesti Kutije je Josip Palić – odmah naglašava Štef Pavlić.

Roden je 24. lipnja 1967. godine. Početkom 80-ih godina prošlog stoljeća krenula je njegova priča na Kutiji šibica.

Prijatelji iz djetinjstva uvijek na prvom mjestu

– Počeo sam ozbiljnije haklati s 13-14 godina, a prvu Kutiju zaigrao sam s 15. Bila je to obiteljska ekipa u kojoj su zaigrali bratići. Poslije smo krenuli zajedno mi klinci iz Sesveta: Filipović, Šemper, Kemfelja, braća Biškup... Kad smo na Kutiji 1990. napravili prvi veći uspjeh i osvojili drugo mjesto, s nama je u momčadi bio i Stojko Mamić – prisjeća se Pavlić.

– Osamdesete su na Kutiji bile nešto posebno. Kakav je to ambient bio, nisam kao klinac mogao vjerovati da tako nešto postoji. Nogomet sam učio na Kegliću. Od Antona Samovojske, Damira Haramine, Borisa Čosića, Miće Vujanića... Taj Keglić za mene je predstavljao prvenstvo države. Igrao sam za Dvojku, priključili smo im se nas trojica-četvorica iz Sesveta.

Sesvete su njegov dom i prijatelji iz djetinjstva uviјek su mu bili na prvom mjestu. Izgubio je finale 1990. godine s Alibi Unimagom od Uspinjače i onda krenuo

GORAN STANZU/PIXSELL

Stjepan Pavlic u naletu

u seriju. Turnir je 1991. i 1992. osvojio kao igrač Vero T.I.N.US.-a, 1993. s Unimag Puntijarkom, a 1994. je pehar dignuo kao član momčadi Disco NBA Vrbovec. Bila su to, doduše, vremena kad je igrač mogao ispasti s turnira pa ga je nova momčad, uz novčanu nadoknadu, mogla angažirati za daljnji tijek turnira.

– Istina je, ali uvijek sam na turnir kretao sa svojim Sesvećanima. Uvijek. Makar je tu bilo jako dobroh financijskih ponuda za mene iz drugih momčadi. Zato mi i je najdraža Kutija Šibica ona koju sam osvojio one 1993. godine kad smo igrali mi Sesvećani. Osjećao sam se tih godina stvarno moćno, znao sam da ne mogu izgubiti. Ne zbog sebe, nego zbog kompletne ekipe. Nisam bio igrač koji je gledao isključivo sebe, nego sam uvijek htio pomoći ekipi. I oni su igrali za mene, a ja za njih. Momčad se povezivala na moju igru. Taktički je to s nama Sesvećanima izgledalo jednostavno. Vrtili bi otraga loptu i onda čim bih se ja izbacio, lopta je išla na mene. Nakon toga jedan prilazi i to je to. Ili ja sam rješavam ili dodajem za gol. Nikome to nije bilo lako braniti. Mogao sam primiti svaku loptu, to je bila moja prednost.

Otišao sam slaviti na tribinu

Finale koje vam je posebno ostalo u sjećanju?

– Vero T.I.N.US. - SMP 1991. godine. Moj prvi naslov. Oni su vodili 2:0, izjednačili smo i utakmica je otvorena u produžetke, a ja sam pogodio za konačnih 3:2. Sjećam se dobro tog gola, kako ne. Primio sam loptu i prebacio je preko njihovog vratara. Popeo sam se na tribinu slaviti pogodak, a njihovi navijači gadali su me upaljaćima. Bilo je burno.

Pavlicove su momčadi imale snažne sponzore. Kako su igrači tada finansijski prolazili?

– Mogu reći da smo dobro zaradivali, ne mogu lagati. Ti sponzori tražili su nas, a ne mi njih, uvijek ih je bilo više koji su htjeli da igramo za njih. To je živa istina. Kad sam igrao sa Sesvećanima, svi su dobivali isti novac, takav je bio dogovor. A kad bih otisao igrati za neku drugu momčad, ne znam kako sam kotirao. Znam koliko sam tražio, a koliko su drugi dobivali, nije me zanimalo.

Kasnije je stigla još jedna kruna. Svoju posljednju, petu Kutiju Šibica osvojio je s Riva Grupom Fotex

2002. godine. Za najboljeg igrača turnira proglašen je 1990., 1993. i 1994. godine. Najbolji strijelac ili u društvu najboljih bio je na izdanjima Kutije Šibica 1988., 1990., 1996. i 1998. godine.

– Nikako nisam volio igrati protiv Zvonimira Solde, uh. Nije me udarao, nego bi me odmah izbacio iz takta kad bih primio loptu. Imao je taj neki svoj način kojim bi me poremetio. S onima koji su tukli nisam imao problema. I ja sam tukao njih. Neka se zalete na lakat i dobro je. Nikad se nisam bojao fajta, a nekad je bilo puno grublje nego sada. Izgubio se malo i žar. Od golmana me nitko nije mogao posebno izluditi kad je najbolji, Marijo Švigir, uvijek igrao za mene.

Futsal nije hakl, to je sasvim drugi sport

Igrao je Štef Pavlic uspješno i veliki nogomet.

– Za Sesvete i Ponikve igrao sam u 1. B Hrvatskoj ligi, igrao sam i u njemačkim nižim ligama tri godine. Bez velikog nogometa ne bih bio uspješan na malom. Moraš biti fizički spreman za igranje malog nogometa na visokoj razini, a to ti omogućava treniranje velikog nogometa. U ono vrijeme to je pogotovo bilo važno, budući da nije bilo treniranja malog nogometa. Danas, kada postoji futsal, to je nešto sasvim drugo. No to više nije hakl, nego već jedan sasvim drugi sport.

Pavlic usporeduje:

– Pratim i danas Kutiju, ali nekad je to bilo puno ljepe, bilo je sve ispunjeno vicem, prekrasnim potezima. Danas se igra na snagu i na trku, mali nogomet igraju ljudi koji ne znaju igrati mali nogomet, već samo trče i uče automatizme. Mi nikada nismo posebno trenirali prekide. Naravno, imali smo i svoje fore koje smo godinama uigravali jer smo rasli zajedno, ali bilo je to nekako drugačije. Naravno, nemojte me krivo shvatiti, i danas postoje sjajni igrači poput, recimo, Tihe Novaka ili Darija Marinovića, da sad ne nabrajam da nekoga ne zaboravim. Ali mislim da je prije bilo više takvih igrača s glavnom razlikom u činjenici da su nekad svi težili atraktivnim potezima, što danas nije slučaj.

Bio je zvijer, fizički toliko moćan da ga je bilo gotovo nemoguće zaustaviti. Na takvu građu pridodajte krasnu tehniku, uboju i ljevicu i dobili ste praktički savršen stroj za golove. Nije slučajno da je tradicionalno glavni datum na Kutiji 26. prosinca – Štefanje. Dan kada Pavlic slavi imendan...

– Najjača momčad koju smo izbacili bila je Dvojka 1990. godine. Ne znam na koju foru smo ih uspjeli dobiti, u polufinalu je bilo 3:2. "Ubili" su nas bili. Braća Zajmi, Sudj, Čavka, Čalo, Soldo, Mohor na golu... Bilo je to kao da igras protiv reprezentacije. Čak je bilo priče da ču i ja igrati za njih, ali naravno da nisam, igrao sam za svoje. I onda smo u finalu izgubili

od Uspinjače, iako smo mislili da ćemo sigurno pobijediti. Nismo jer su nas prebacili iz "dvojke" u Ledenu dvoranu. Da se igralo u maloj dvorani, nema teorije da bismo izgubili. Zašto? Jer bi u njoj sve odzvanjalo od navijanja 3000 naših navijača iz Sesveta.

Bio je tad Pavlic velika zvijezda. Kako se s time nosio?

– Ma svi su uvijek htjeli o nečem razgovarati sa mnom. Nisam imao vremena za sve, pa gdje bih došao da sam sa svima pričao.

Provocirao sam da napravim pritisak

Na terenu je bio i drzak?

– Jesam, kako ne. Uvijek sam provocirao suparničke igrače, ali na kulturnan način. Oni su svi uvijek mislili da sam ja živčan i da zato tako reagiram, a ja sam bio potpuno smiren, bilo mi je bitno samo njih isprovocirati. I suce sam isto napadao iz istog razloga, jer me njihove odluke nikad nisu živcirale. Nisam skupio puno isključenja na Kutiji, suci su me poštovali, isto kao i ja njih. Znali su da ne mislim ozbiljno kad sam bio bezobrazan.

Kako bi izgledala najbolja šestorka njegovih slijednika na Kutiji?

– Švigir na vratima, Kemfelja, Šemper i Popovski iza, naprijed Haramina i Palić. Ma bilo je tu zaista mnogo vrhunskih igrača i ispričavam se svima koje nisam uvrstio, neka se ne naljute, ali mjesto ima samo za šestoricu.

Nazabijao se golova na Kutiji Šibica...

– Prvi put sam bio najbolji strijelac turnira 1988. kad sam u dvije utakmice zabio 25 golova, prvo 14 pa 11. Mislim da smo godinu dana ranije ispalili od Srbnih krila pa sam prešao kod njih. Pokojni glazbenik Mustafa Ismailovski Muc bio je šef momčadi, završili smo četvrti.

Posljednjih godina na Kutiji Šibica nastupa Pavlicov sin Iban.

– Dobio je ime po Istanu Rushu, nekadašnjem velikom centarforu Liverpoola i

Juventusu. Prošao je Lokomotivinu školu, a vidjet ćemo što će biti s njim. Dobar je igrač, napadač po put mene, imamo istu građu. Samo kaj se sad malo zaljubio...

Stipe Brnas je najavio da će za 50. Kutiju Šibica organizirati momčad Očeva i sinova u kojoj bi zajedno igrali pobjednici Kutije sa svojim nasljednicima.

– Pričao mi je o tome, ali bolje da očevi sjede na tribini, a sinovi neka igraju, he-he. Lagano još odhaklam s veteranim, da se preznojam, no ipak su tu već 53 godine, osjećaju se leda i koljena. Ljepše je prohodati po šumi – zaključuje Štef Pavlic.

JOSIP PALIĆ

MALONOGOMETNI MAĐIONIČAR

Hrvoje Tironi

Kao klinac volio sam rolati loptu - žmirećki!

Josip Palić po mnogima je najveće ime u povijesti Kutije šibica. Osvajač četiri Kutije šibica (jednu s Termotehnikom Šela, a tri s Riva Grupom) bio je jedan od onih koji je punio dvoranu, koji je doveličio publiku na tribine. Ukratko, malonogometni mađioničar. Zbog njega se tražila karta više, zbog njega se i na tribinama ustajalo na noge. Jednostavno, danas nećete naći poznavatelja Kutije koji ne zna za – Josipa Palića.

Svoje najbolje malonogometne dane dao je Uspinjači i Riva Grupi, a onda 2004. godine ispunio veliki san, zaigrao na turniru zajedno sa sinom Antonom. I tako osvojio turnir. Josip Palić bio je i najbolji igrač Kutije šibica, čovjek kojem su se na Kutiji klanjali svi. Velikonogometari, malonogometari, a najčešće publika.

Nitko nikada nije sam osvojio Kutiju

– Ako igrate i volite mali nogomet, a niste osvojili Kutiju šibica, onda morate osjećati veliku bol i žaliti za time. A da biste osvojili taj turnir, mora

vam se poklopiti toliko toga. Morate biti u odličnoj momčadi, čast svim pojedincima, ali nitko nikada nije sam osvojio Kutiju šibica – priča Josip Palić, pa se prisjeća svojih malonogometnih početaka:

– Ja sam kao klinac "ganja" veliki nogomet, došao sam i do prve momčadi Dinama, ali sam osjetio da tu neću napraviti neku karijeru. I onda mi se, nekako spontano, dogodio mali nogomet. To se valja tako dogodi, dragi Bog je tako htio. Uspinjača me gledala na jednoj ligi, pozvali su me da dodem kod njih i tako se zakotrljala moja malonogometna priča. Uh, oko mene su bili sve majstori malog nogometa, nizali smo uspjehe, pa sam se i ja tako zapalio za tim sportom.

Jeste li kao dijete posjećivali Kutiju šibicu, tko su bili malonogometni idoli vašeg djetinjstva?

– Iskreno, kao mladića me više zanimalo veliki nogomet, ali svakako da bi svi na Kutiji uvijek zapazili one prave majstore. Među prvima me oduševljavao Samovojska koji je nježno mazio i pazio loptu, razmišljaо u igri i razigravao svoju momčad. Također, on je igrao tom "lednom tehnikom", bilo ga je zanimljivo gledati. Od te starije generacije izdvojio bih i Balabana, ali svi smo nekako uživali u predstavama popularne Contre, u predstavama

Josip Palić u
odličnoj je formi i
kao veteran

velikonogometaša poput Kranjčara ili Mlinarića. Ma takve atmosfere, kao na Kutiji šibica nije bilo nigdje u Evropi, na tribinama bi bilo 10-ak tisuća ljudi, a svi gore i priželjuju neki veliki potez, neko majstorstvo. Tako je i u meni, gledajući takve klase, tinjala želja da nešto napravim na Kutiji.

Velikonogometaši su Kutiji šibica uvijek davali posebnu draž...

– Danas u nogometu vlada čisti profesionalizam, a mi smo se na Kutiji imali šansu natjecati protiv njih, dokazivati protiv svojih idola. Naravno, velikonogometaši su uvijek magnet za publiku. Svi smo htjeliigrati protiv njih, a tu bi i publika uvijek navijala za nas, za, ajmo reći, slabije.

A kakva su sjećanja na vašu prvu igračku Kutiju?

– Kutiju sam prvi put zaigrao sa 17 godina, sa svojom juniorskogeneracijom iz Dinama. Prošli smo kolo ili dva, a onda naletjeli baš na Uspinjaču. Ma naravno da su nas dobili, mislim 4:1. Nismo se niti snašli, lopta im je išla brzo i tečno, nismo imali nikakve šanse. A nismo bili loša generacija, tu su sa mnom igrali Knapić, Komljenović, Odorjan...

Pamtite li vašu najbolju utakmicu ili možda vaš

najteži poraz na Kutiji?

– Najteži poraz sam cijeli život htio izbrisati iz memorije, ali jednostavno ne ide. No, i porazi su sastavni dio sporta. Bilo je to 1994. godine, igrao sam za Uspinjaču, a ne sjećam se dobro kako su se zvali naši suparnici, samo znam da je to bila jedna momčad iz Hercegovine. Rezultat? Uh, ne sjećam se točno, ali "popili" smo pet, šest, ako čak ne i sedam komada. A najbolja? Definitivno polufinalne turnira iz 1993. godine, to je sigurno bila moja najbolja utakmica ikada. Igrao sam za Promet Orkan, pobijedili smo Caffe Joker s 5:1, a ja ni sam ne znam što mi je tada bilo. Što god sam zamislio, pošlo bi mi za nogama. Za Joker su igrali ozbiljni igrači poput Piplice, Adamića ili Pavleka, dvorana je bila krcata, a ja sam baš uživao. Zabio jedan, još koji put i asistirao, ali znam da više nikada nisam ponovio takvu utakmicu.

Teško sam se nosio s ovacijama

Ta čudesna partija iz 1993. godine na Josipa Palića stavila je i dodatan pritisak...

– Gledajte, ja sam uvijek na Kutiji imao određenu tremu. Možda zbog respeksa prema samom turniru, a možda i zbog toga što sam u tom polufinalu protiv Jokera dobio pretjerane ovacije. Sjećam se te utakmice, cijela dvorana je bila nogama i pljeskala mi, a ja sam se onda malo "stisnuo". I preplašio. Ma ja sam oduvijek uživao haklati, to sam radio jer to volim. A kada bi me svi počeli isticati, kao tada, osjećao sam se neugodno. I nisam se s time baš znao nositi. Kutija šibica ima zahtjevnu publiku, suparnici bi protiv mojih momčadi uvijek bili napaljeni i dodatno bi "grizli", tu je uvijek prioritet rezultat. Znao sam imati osjećaj kao da uvijek moram zadovoljiti gledatelje, napraviti neki potez po njihovu guštu. Bilo je prilično napetih i "tvrdih" utakmica, a tu onda i ne bi bilo prostora za finte, driblinge ili zabavu na terenu.

Jeste li ikada na Kutiji šibica doživjeli zvižduke?

– Ne, nisam nikada. Ma, možda i jesam, ali toga se stvarno ne sjećam. Gledajte, ja sam se uvijek normalno ponašao, respektirao suparnike, nisam reagirao niti na prekršaje. Publika bi vas uvijek lakše prihvatala ako ste pitomi, kada vide da se niste na teren došli tući ili svadati. Stvarno mislim da ja nisam bio takav, pa je možda i to razlog što mi se na Kutiji nije fučkalo.

Bog mi je dao da jednu Kutiju osvojim sa sinom

Zanimljivo, s kojim smo god ikonama Kutije šibica (Prosinečki, Čivrag, Grdović, Gracin, Đulvat, Korab Morina, Jozić, Mužek...) pričali tijekom pisanja ove knjige, baš svi su među tri najveća igrača u povijesti Kutije šibica izdvojili – Josipa Palića.

– Ha-ha, hvala im na tome. Lijepo je to čuti, sigurno da mi je drago, ali nisam opterećen takvim stvarima. I o ukusima se ne raspravlja. Ali, uh, to su takvi velemajstori, igrao sam s puno njih, oni su mi omogućili da i ja budem dobar. Evo, ja sam uvijek vjerovao da će me nagraditi dragi Bog, pa da će jednoga dana osvojiti Kutiju šibica. Volio sam ljude, volio mali nogomet, sve sam radio s ljubavlju i stvarno sam se nadao da će osvojiti jednu Kutiju. Na kraju mi je Bog dao puno više, pa i to da sam treću Kutiju osvojio igrajući sa svojim sinom. Stvarno ne znam što čovjek više može poželjeti.

Vi ste godinama bili dio slavne Riva Grupe, i dalje jedine momčadi u povijesti koja je Kutiju osvajala triput u nizu...

– Bili su to nezaboravni dani, moja najdraža sjećanja na Kutiju. U te tri godine smo samo jednom, u finalu 2004. godine, slavili na penale, sve ostalo bilo su čiste pobjede. Kakva je to momčad bila. Na golu smo imali Švigira, najboljeg malonogometnog golmana ikada. Imali smo Prosinečkog koji bi se

prilagodio, takav umjetnik bi stao na libera i igrao maestralno. To kako je on kontrolirao igru, kako razmišljao, a lopta mu se nije mogla nikako uzeti... Imali smo majstore na bekovima, ma s njima je i nama naprijed bilo puno lakše.

Josip Palić nije previše nastupao na drugim turnirima, njegov je fokus uvijek bila Kutija...

– Ma to je neusporedivo, svaka čast drugim turnirima, ali ništa nije kao Kutija šibica. Volio sam igrati i u Karlovcu, tamo je bila specifična dvorana, veći golovi, igralo se na mantinelu... Snažne turnire imali su Ivanec ili Krizevci, ali ja bih godišnje uz Kutiju odigrao tek jedan turnir. Uvijek bih igrao neke malonogometne lige, a razmišljao samo o Kutiji šibica.

A zanimljiv je način kako je kao dječak trenirao Josip Palić...

– Ja sam se znao igrati s loptom, rolati je – žmreći. Tako bih osjetio loptu u prijenosu s jedne na drugu nogu, vrtio bi se i skakao oko lopte, kako bih dobio taj osjećaj. Kasnije sam razvio taj osjećaj na malom prostoru, ponekad bi mi i noge same odradile nešto, na što ja nisam ni stigao pomisliti. I tako bih se izvukao iz neke opasne situacije. Ma od malih nogu sam puno driblao, danas su ipak drugačija vremena. Djeca već od ranih dana u klubovima uđu u neki sustav, nemaju toliku slobodu za driblanjem.

Pratite li i dalje događaje s Kutije šibica?

– Uh, kako ne? Nisam tu na svakom kolu, ali kada se mi okupimo, volim biti na tribinama.

Skupimo se Sudy, Popovski, Pavlić i cijela ekipa, onda mi je štos družiti se s njima, popiti koju pivicu i uživati u nogometu. Ali današnja djeca su toliko fizički spremna, oni imaju premašno prostora na 5+1, nemaju prostora za driblinge ili ekshibicije. Volio bih kada bi se igralo na malo većem terenu, s malo većim golovima, tu onda ne bi bilo prostora za bunkere. A ljudi na tribinama vole vidjeti dobre poteze.

A tko su po vama najbolji igrači Kutije šibica?

– Uh, teško pitanje. Možda Štef Pavlić. Od velikonogometaša sigurno, bez ikakvog premca Robert Prosinečki, iako je Zvonimir Boban 1989. odigrao Kutiju o kakvoj se još priča. Tada se igralo 4+1, on je bio spreman, letio parketom, izvodio majstoriće... Ma bilo je tu još puno igrača poput Tomicića, Grdovića, od mladih bih izdvojio Koraba Morinu. Kutija je kroz povijesti imala svakakve majstore – poručio je Palić, pa za kraj dodao:

– Zahvalan sam Bogu, igrao sam mali nogomet iz hobija, a tu sam doživio predivne trenutke, zadovoljstva, uspjehe, emocije i prijateljstva, da mi je srce ispunjeno do kraja. I dalje si haklam neke lige, igram baš ležerno, zabavljam se. Bog mi je u malom nogometu dao i više nego što sam ikada poželio.

KREŠIMIR ČIVRAG NAJUSPJEŠNIJI IGRAČ GLAVNOG TURNIRA

Hrvoje Tironi

Možda nisam bio neki igrač, ali sam znao izabrati pravu momčad

K

rešimir Čivrag definitivno spada među prave legende Kutije šibica, a riječ je i o najuspješnijem igraču u povijesti glavnog turnira. Poznati zagrebački malonogometni ovaj je turnir osvajao čak devet puta, od čega je osam titula ponio na glavnom, a jednu na veteranskom turniru. Iza njega po broju osvojenih Kutija na glavnom turniru slijede: Matija Capar sa sedam, te Duško Popovski, Nikica Vidićek, Mario Švigir, Korab Morina i Igor Leskovar sa po šest osvojenih Kutija.

Devet pehara od 2000. do 2018.

Popularni Čiro svoj prvi turnir osvojio je 2000. godine kao član momčadi Petar PSK, poslije toga

je još tri "kante" (2002., 2003. i 2004.) uzeo s Riva Grupom. U prošlom desetljeću do naslova je otisao još s Agrokorom (2006.) i Asfaltima Zelenika (2009.), dok je posljednje dvije Kutije (2010. i 2012.) dočekao kao član Promotionplaya. Jedini veteranski trofej s najpopularnijeg malonogometnog turnira u Hrvatskoj, u njegove je odaje stigao 2018. godine kada je nastupao za Restorane Gladne oči.

- Kada sam se zaljubio u Kutiju šibica? Uh, davno, jako davno. Bilo je to u vrijeme dok je Uspinjača prvi put osvojila turnir, znači 1985. godine, a tada je na Kutiji zaigralo rekordnih 648 momčadi. Tada sam uživao biti na tribinama, a oduševljavalu su me braća Adem i Burim Zajmi. Joj, kakvi su to igrači bili, oni bi samo gurnuli loptu pored svojih čuvara i "zapalili". Cijela ta momčad Uspinjače je bila čudesna. Mene su baš fascinirala braća Zajmi, ali tu su još bili Popovski, Sudy, Bajza... - priča Krešimir Čivrag, pa nastavlja:

Krešimir Čivrag
uvijek je gladan
nogometu

- Prvi put sam na Kutiji šibica nastupio 1989. godine, s društvom iz srednje škole zaigrao sam za Saloon. Jedan prijatelj je u to vrijeme kupio čaše u Saloonu, ne znam ni kako mu je palo na pamet pitati vlasnike da nam uplate kotizaciju za turnir. Srećom, uspio ih je nagovoriti, pa smo zaigrali na Kutiji. Dobro se sjećam tih dana, prošli smo 1. kolo, ali onda odmah ispali već u sljedećoj utakmici.

Krešimir Čivrag je u mladim danima obećavao kao velikonogometar, no oduvijek je bilo veliki zaljubljenik u hakl i mali nogomet.

- U zadnjoj godini svog juniorskog staža otišao sam na posudbu u Sesvete, pa tamo upoznao

prave haklere poput Štefa Pavlica ili Jože Palića. Sesvećani su imali veliku tradiciju uspješnih rezultata na Kutiji šibica, pa sam i ja tako s tom ekipom malo ozbiljnije počeo igrati malonogometne turnire. Od njih se stvarno moglo puno naučiti, tu su još bili Kemfelja i Šemper, meni je kao klincu bio užitak igrati s njima, ali i učiti od njih.

Kao i brojne malonogometare, tako Kutija šibica i kod Krešimira Čivraga oduvijek ima posebnu draž...

- Ma Kutija je nešto posebno, nama Zagrepčani ma ona je poput svjetskog prvenstva. Iskreno, bri ga me za većine drugih turnira, svi smo kao klinci

sanjali samo osvojiti Kutiju. Svi klinci koji su odrasli uz nogomet, nebitno jesmo li bili velikonogometari ili malonogometari, svi smo željeli naslov na Kutiji. Mislim kako nisam bio neki vrhunski potencijal za veliki, pa mi je uvijek bilo draže haklati mali nogomet. A baš svaki zagrebački malonogometar uživa svakog prosinca, tada se špana Kutija, a kada dode Štefanje, onda uzbudjenje dodatno raste. Često znam reći mlađim dečkima: 'Na Štefanje je najvažnije doći s torbom.' Samo tako ste sigurni da nećete čekati red za ulaznice ili platiti karte, na Štefanju su dvorane uvijek dupkom pune. Pa često je pred dvoranom na Štefanje znalo ostati i po 500-600 ljudi.

Vi ste najtrofejniji, no tko je po vama najbolji igrač u povijesti Kutije?

- Ne, tu se nikako ne bih mogao odlučiti za jednog igrača, pa ču reći njih trojicu. Za mene su najveći igrači u povijesti Robert Prosinečki, Stjepan Pavlic i Josip Palić. To su tri velike legende ovog turnira. I sada samo o vama kao gledatelju ovisi što najviše preferirate. Igrača poput Roberta Prosinečkog koji doista može sve s loptom, Štefa Pavlica koji je bio hladnokrvni egzekutor i koji je uvijek zabijao kada je trebalo ili pak Jožu Palića koji je bio nevjerojatan igrač, baš po guštu publike. Imao sam velike sreće, pa sam igrao i osvajao turnir s njima trojicom, svi smo bili dio legendarne Riva grupe.

Prosinečki je najveće ime

Najuspješniji igrač u povijesti Kutije šibica velike hvalospjeve ima za Roberta Prosinečkog.

- Ma Robert Prosinečki je bez preanca najveće ime Kutije šibica, svaka momčad bi se s njim na terenu osjećala drugačije. I kada ne bi bio u najboljoj formi, Veliki Žuti je imao takvu karizmu, njegova pojавa bi ulijevala strah u kosti suparnika. Sjećam se naših dana iz Riva grupe, te 2004. godine kada smo osvojili treću Kutiju u nizu. Prosinečki je već bio u ozbiljnim godinama, možda nije bio spreman kao nekad. Ali čim bi netko istričao protiv njega na parket, već bi gubio 1:0. A i on, koji je prošao sve i svašta u nogometnoj karieri, sam kaže: 'Ako nisi osvojio Kutiju šibica, nisi osvojio ništa.'

Krešimir Čivrag je i autor jedne od najboljih izjava u povijesti Kutije, popularni malonogometar jednom je prilikom rekao: "Možda i nisam neki igrač, ali barem znam izabrati ekipu."

- Ta je izjava stigla spontano, bilo je nekih koji su me i poslije osvajanja treće, četvrte ili pete Kutije još uvijek podcjenjivali. Ljudi su pričali kako bi se tek u polufinalu priključio pobedničkim momčadima, iako sam sam svih osam puta od 1. kola igrao za svoje momčadi. Nikada nisam prešao iz jedne

u drugu momčad pa osvojio Kutiju, što se nekada dopušталo na turniru. I onda sam izjavio tu rečenicu, koju je poslije nekoliko godina počeo koristiti i moj, nažalost, pokojni prijatelj Matija Capar. A iskreno vjerujem, kako bi i on dohvatio svoju osmu Kutiju, ako ne i njih više, samo da nije bilo te velike tragedije.

Uz devet osvojenih Kutija (osam u glavnom turniru i jednoj veteranskoj) Čivrag pamti i neka izgubljena finala...

- Da, bilo je i toga. Prvo finale Kutije šibica odradio sam 1994. godine, tada sam s Moby Dickom izgubio od Disci NBA iz Vrbovca. Finala su se u to vrijeme igrala na dvije utakmice, mi smo prvi dvoboja poraženi 0:2, pa smo pobijedili 5:3, na kraju smo izgubili zbog tog "gola u gostima". Nisam od onih koji vječno pamte neke poraze, pa plaču za njima, ali se izgubljenih finala na Kutiji šibica uvijek sjećate. Na veteranskom turniru sam igrao za Gladne oči, pa smo u finalu poraženi od riječkog Ridenta.

Krešimir Čivrag kao igrač bio je prilično praznovjeran, ako bi njegova momčad raspucavala penale on bi...

- Odmah išao u svlačionicu! Nikada nisam gledao penale, bez obzira igrali 1. kolo ili finale Kutije. Ako bi bio remi, čim bi završila utakmica, ja bih pobegao u svlačionicu. Onda bih tamo pustio da curi tuš, kako ne bih čuo gledatelje, nečije slavlje, baš nikoga. Kako bih znao tko je pobijedio? Uvijek bi do mene dotrčao fizioterapeut, pa mi rekao jesmo li osvojili Kutiju ili ne. To mi je bila navika, jednostavno nikada nisam želio gledati to izvodenje penala.

A veliko praznovjerje najuspješnijeg malonogometara u povijesti Kutije šibica očitovalo se u još nekim primjerima...

- Moje su se momčadi prije utakmica slikale samo uoči 1. kola. Nema šanse da bi kasnije pristali na zajedničko slikanje prije utakmice, moglo nas se slikati tek poslije nje. Zašto? Iskreno, ne znam ni sam. To je jednom tako rekao Štef Pavlic, pa smo se u Riva grupi toga strogo držali. Na kraju smo na isti način "živjeli" i u Promotionplayu. Sjećam se jedne utakmice veteranskog turnira, igrao sam za Promotionplay, ne znam je li bila riječ o četvrtfinalu ili polufinalu. Cijela se momčad prije utakmice pripremila za slikanje, onako se namjestila u gol, pa sam podsjetio Antoniju Franju da nema slikanja prije utakmice. Na kraju se nismo slikali i onda smo pobijedili - završio je Krešimir Čivrag.

KORAB MORINA DVIJETISUĆITIH JE BIO MEĐU NAJBOLJIM HAKLERIMA KUTIJE

Hrvoje Tironi

U finalu sam kao golman-igrač odveo momčad do penala i trijumfa, nikad više nisam pokušao

Korab Morina obilježio je veliko razdoblje Kutije Šibica, 2000-ih godina postao je jedan od najboljih igrača koji su haklali na najvećem malonogometnom turniru u Hrvatskoj. Iza njega je čak šest osvojenih naslova (2005., 2007., 2008., 2011., 2013. i 2015.), dok je 2016. godine s Dobermannom stigao i do "bronze". Dapače, Korab Morina dvaput je (2005. i 2008.) proglašavan i najboljim igračem Kutije Šibica, a realno tih je "kipića" u svojim vitrinama mogao imati i puno više.

Najboljim igračem turnira prvi je put postao 2005. godine, poslije jednog od najzanimljivijih fi-

nala u povijesti turnira. Promet Orkan te je godine stigao do svog prvog i jedinog naslova pobjednika, a Morina je tu 10-ak sekundi prije kraja utakmice (kao golman-igrač) obranio zicer Vlaovića, povukao kontranapad, pa na drugoj strani zabio za 1:1! I odveo Promet Orkan do penala poslije kojih je njegova momčad stigla do velikog trijumfa.

S Jerkom Lekom vodio sam baš muške dvoboje

– Nikada, baš nikada nisam ponovio nešto takvo, ne znam ni jesam li vidio više ikada neku sličnu situaciju. Ljudi su već odlazili s tribina, prak-

Korab Morina u akciji

tički je sve bilo gotovo. Ma to su situacije koje vam se događaju jednom u životu. Čim smo se u tom finalu izvukli na takav način, znao sam da do kraja malonogometne karijere više nemam što tražiti kao golman-igrač, da u svim drugim situacijama mogu samo nešto neznati. Odmah mi je bilo jasno, da se tako nešto neće ponoviti...

Korab Morina u svojih je 15-ak Kutija često svojim driblinsima i golovima oduševljavao zagrebačku publiku, a baš taj turnir iz 2005. godine gurnuo ga je "u visine"...

– Bilo je tu dobrih nastupa i dobrih utakmica, ali točno poslije jedne utakmice stekao sam dojam da me publika počinje ozbiljno cijeniti. Bilo je to četvrtfinale, igrali smo protiv DHL-a za koji je tada igrao Jerko Leko. On je tada bio igrač kijevskog Dynamo i hrvatski reprezentativac, uvijek fizički besrijekoran i jako dobar malonogometar. Na toj smo utakmici baš išli onako jedan na drugoga, možda se i malo pretjerano "napalili" međusobno. Često sam išao "jedan na jedan" prema njemu, on mi je uzvraćao istom mjerom – priča nam Korab Morina, pa nastavlja:

– Ma bila je to prava, baš onako muška utakmica. Obojica smo bili prilično čvrsti, kroz utakmicu je naš dvoboј prešao i na neku "višu razinu". Ja sam tih dana praktički bio klinac, ali se nisam povukao, niti posustajao u duelima, a tribine su to prepoznale. Te se utakmice dobro sjećam, ona mi je baš ostala u lijepom pamćenju.

Goran Jurakić bio je dobri duh mojih momčadi

Drugi "kipić" za najboljeg igrača turnira osvojio je 2008. godine, u drugom pohodu Nacionala na osvajanje Kutije. Nacional je te godine do naslova stigao na pogon uvjerljivog tandem - Korab Morina i Robert Grdović. Korab Morina je tijekom cijelog turnira "lomio" suparnike, driblao i dominirao parketom, ali i "rješio" polufinalni dvoboј protiv Akademije Marić Powerade. Nacional je u tom ogledu slavio 4:2, a Korab Morina je zabio za vodstvo svoje momčadi 2:1, pa brzo assistirao Grdoviću za 3:1. A tu je utakmica bila riješena.

U finalnom obračunu protiv Keglića nije bilo golova, a Morina je prvi od svih izvođača bio precizan u raspucavanju sa sedam metara. Robert Grdović je pak na tom turniru zabio čak 13 golova (u sedam nastupa), na cijeloj Kutiji bio absolutno dominantna figura pred suparničkim vratima.

Zanimljivo, uz Koraba Morinu na gotovo svim njegovim utakmicama mogli ste, u posljednjih 15-ak godina, vidjeti i jedno zanimljivo lice. Naime, riječ je o Goranu Jurakiću koji je postao i zaštitni znak svih njegovih momčadi. Bez obzira radilo li se o Nacionalu, Gospiću, Mal Galu ili Dobermannu...

– Kako se on našao uz nas? Ha-ha, to je vrlo zanimljiva anegdota. Meni je jedan čovjek u jakni MNK Petar RKM prišao na tribinama 2006. godine i počeo me malo onako ispitivati o turniru. Nisam znao ni tko je, ni što je, zapravo tada sam ga prvi put vidiо u životu. I onda mi je rekao kako je prošle godine osvojio Kutiju, tu sam se potpuno šokirao. Zašto? Pa ja sam godinu dana ranije osvojio Kutiju Šibica, bilo je to ono povijesno finale u kojem smo izjednačili protiv Megatona u posljednjim sekundama utakmica – priča nam Korab Morina, pa dodaje:

– Onako, na prvu sam se i ja zbrunio, nisam više ni sam znao jesam li tu Kutiju s Promet Orkanom osvojio prije godinu dana ili dvije, sve mi je bilo čudno. Pa sam počeo razmišljati sve i svašta. Mislio sam si: "Pa, čovječe, možda je on bio tada s nama u Promet Orkanu, a ja ga se uopće ne sjećam." Sve mi je bilo jako čudno, ali onda sam ga prokužio. I tada je krenula dobra zajebancija, a mogu reći da je on postao i sastavni dio naših momčadi.

Dapače, Goran Jurakić Slindro postao je zaštitni znak raznih Korabovih momčadi...

– Ma on nam se odmah uvukao pod kožu. Uvijek je bio uz nas, uvijek znao što kome treba. Nekome bi donio čokoladicu, nekome Deep Heat, a nekome bi nosio stvari. Točno je znao kako će tko reagirati, pa je tako postao produženi član naših momčadi. On je čak znao zaigrati s nama na nekim ligama, pogotovo kada bi nas nedostajalo, ali ipak nikada nije igrao na Kutiji Šibica. Bio je dobri duh naše svlačionice, uvijek slavio i feštiao s nama. Takve je ljudi uvijek dobro imati uz sebe, znaju vas opustiti, često i nasmijati.

Najbolje sam se osjećao uz Tihomira Novaka i Matiju Capara

Korab Morina je bio izuzetno cijenjen u malonogometnim krugovima, oko njega su mnogi sponzori i gradili svoje ekipe. Uostalom, baš su s njim u momčadi do prvih naslova dolazili i Promet Orkan (2005), i Nacional (2007), i Gospic (2011) i Mal Gal

Korab kaže da se na parketu najbolje osjećao uz Tihomira Novaka i Matiju Capara

(2013.), i Dobermann (2015). Slučajno ili ne? Procijenite sami. A neke su od ovih momčadi, poput Promet Orkana ili Gospića, do naslova pobednika Kutije Šibica pokušavali doći i 10-ak godina. No, bez Koraba to nije išlo...

– Kutiju sam doista igrao s puno različitih igrača, ali najbolje sam se na terenu osjećao uz Tihomira Novaka i Matiju Capara. Za mene su to bile prave klase, igrači kakve morate imati u momčadi želite li otići daleko. O pokojnom Caparu sam već puno toga rekao, u sedam finala pokupio je sedam Kutija, to puno govori i o njegovu pobjedničkom karakteru. Jednostavno, bio je pobjednik. Tihomir Novak je već godinama najbolji malonogometar Hrvatske, s njim ne možete ne uživati u igri. Uostalom, mislim da smo mi zajedno odigrali samo dvije Kutije, obje (Gospic i Dobermann) smo i osvojili – završio je Korab Morina.

TIHOMIR NOVAK JEDAN OD NAJVEĆIH IGRAČA PROTEKLOG DESETLJEĆA

Hrvoje Tironi

Sve sam momčadi s kojima sam kasnije igrao uspoređivao s Gospićem

Tihomir Novak jedan je od najvećih malonogometnih majstora koji je u proteklom desetljeću nastupao na Kutiji šibica. Igrač poteza, čovjek koji je svojim driblinzima ili golovima nerijetko tribine podizao na noge iza sebe ima dva naslova na Kutiji šibica (2011. Gospic i 2015. CB Dobermann). A uza sve to, Novak iza sebe ima i četiri izgubljena finala (2007., 2009., 2017. i 2019.), a u svima je njegova momčad pobijedena na penale.

– Moja prva Kutija? Uh, bilo je to davno, u srednjoj školi. Igrao sam za svoju kemijsku i geotehničku školu, prošli smo čak jedno kolo, ali onda već u drugom ispali – sa smiješkom priča Tihomir Novak, pa odmah nastavlja:

– Ma znate što je Kutija šibica? Vi u futsalu

mozete osvojiti sve i svašta, ma mozete biti i najbolji na svijetu, ali to ce kod nas znati malo ljudi. A kad dođe taj prosinac i Kutija šibica, onda svi sve znaju. Za koga igram, kako igram, pogotovo kada dođe ta završnica, svi samo o tome pišu. To je jednostavno tako, Kutija šibica je tradicija, o njoj se sve zna, ona se oduvijek prati.

Posebna su druženja igrača svih generacija s Kutije

Ipak, Novaka u toj priči fasciniraju i druge stvari...

– Ja najviše uživam zbog tih druženja, na tribinama se skupe brojni malonogometari, sa svima je uvjek užitak popričati. Na Kutiji su generacije koje

dolaze, generacije koje dominiraju u sadašnje vrijeme, pa i generacije koje su prije igrale. Ta druženja su posebna.

Vi ste Kutiju osvojili dva puta, po jednom s Gospićem i CB Dobermannom...

– Dobro pamtim sva svoja finala, bilo ih je šest, a dva sam i osvojio. Teško je reći koji mi je trofej draži, možda ipak taj prvi s Gospićem. Stvarno smo dugo lovili taj naslov na Kutiji, a te godine kada smo i osvojili turnir smo igrali – fantastično. Taj Gospić je možda igrao najbolji mali nogomet koji ja osobno pamtim na Kutiji, iako s Dobermannom smo također ispisali povijesti. I osvojili turnir bez primljenog gola, to će teško netko nadmašiti.

Zanimljivo, Novak je sva četiri finale koja nije osvojio izgubio na penale...

– Tako je ispalio, uvijek kažem, lopta ti da koliko zaslužiš. Naravno, da bih volio na svom kontu imati koju Kutiju više, svatko to želi, ali ja sam prezdovoljan. Ne znam, možda netko ima i gori skor u tim finalima, ali to je sport. Prvo finale s Gospićem izgubio sam 2007., tada su za nas igrali i Brazilci. Kako su se oni snašli? A onako, na početku i nisu bili nešto nabrijani, ali kako je turnir odmicao i dvorana se počela puniti, lako su se napalili. Ali, nisu svi Brazilci velemajstori, a oni koji znaju igrati, njima je svejedno. Velika ili mala lopta, 4+1 ili 5+1, oni se time ne zamaraju.

Ipak, najbolniji poraz u finalu Novak je doživio 2009. godine...

– Da, baš žalim zbog tog finala, to mi je nekako najbolniji poraz. Igrali smo odlično, pa čak i u finalu. Ne, nikada nisam gledao snimku te utakmice, ali i sada kada pričam o toj godini, svi kažu kako nas je u tom finalu “uništilo” suparnički golman Alen Jukić. Stvarno je branio čuda, pogadali smo i stative. Možda sam malo neobjektivan, ali baš imam osjećaj da smo te godine dominirali u svim utakmicama, bili najbolji na turniru.

S Korabom nismo više patili na ljepotu

Gospić je godinama dominirao na Kutiji Šibica, ali do toliko želenog naslova stigli su tek 2011. godine.

– Rekao bih da nam je te godine Korab Morina donio ono nešto više, nismo više patili na ljepotu, nego igrali i dosta čvrsto. Ma zbog takvih stvari Korab i jest jedan od velikana ovog turnira. Mi smo sve te godine igrali dobro, ali uvijek nam je nešto falilo. Puno puta smo pokušavali osvojiti turnir, bili napaljeni, ali bez njega to nije išlo.

Tihomir Novak nastavio je s hvalospjevima na račun šestogodišnjeg osvajača Kutije, Koraba Morine...

– Njega izuzetno cijenim, on je baš imao sve. Bio je majstor, ali se znao i potući kad treba, igrati obranu, ma on je sve bio u stanju napraviti za pobjedu. Takvog sam igrača uvijek volio imati uz sebe. Odlično sam se slagao i s Miletom Simeunovićem, on je bio kontra nogu, pa smo jako dobro suradivali. Moram spomenuti i Roberta Hertla, on je bio sidrun onako po mom guštu. Nažalost, samo sam jednu Kutiju odigrao i s pokojnim Matijom Caparom, ali svi znamo kakav je on bio igrač. On je radio “prijava posao”, svojim kretanjima olakšavao posao i španerima, igraćima koji su onda jednim potezom rješavali utakmice. Svaka mu čast, dečko je odigrao sedam finala i svih sedam osvojio, to govori o njegovu karakteru. Bio je rođeni pobjednik.

Nema goreg osjećaja nego ispasti na Štefanje

A kakve su fešte znale biti poslije osvajanja turnira?

– Ha-ha, ma bilo je svega. Ma iskreno, meni su najbolje bile one neke spontane fešte, kada bismo zaružili u Sport Billyju. A zname, kada dodete u četvrtfinale, pa polufinale, onda igrate dan za danom, pa se do finala i malo ispušete i više ne možete ni feštati. To se i nama znalo dogoditi, ha-ha.

I Novak tvrdi kako je Štefanje poseban dan na Kutiji...

– Veliki je užitak igrati na Štefanje, ali nema goreg osjećaja nego ispasti s Kutije na taj dan. Ja, srećom, nikada nisam. Naravno, ne volim gubiti ni polufinala, onda nisam baš od neke volje na utakmici za 3. mjesto. Štefanje? Ma taj dan je drugačiji ambijent na Kutiji, dvorana je puna do vrha, tada je baš užitak igrati. Pogotovo što publika dobre poteze često nagradi i velikim pljeskom.

Tomičić je samo ušao u igru i - svi su zapljeskali

Pamtite li vi koji trenutak kada je cijela dvorana ustala na noge i zapljeskala nekom vašem potezu?

– A bilo ih je, nekako najsvježiji trenutak mi je kada sam Jakovu Grciću 2018. godine gurnuo kroz noge u naših šest metara. Da, bilo je riskantno, ali taj potez nekako pamtim jer smo nas dva veliki prijatelji. Ali, pamtim jedan drugi dogadjaj, iako se tada nije meni pljeskalo. Igrali smo za Gospić i Nikola Tomićić je kasnio na utakmicu. Čovjek nije ništa napravio, samo je u 5. minuti ušao u igru, svi su ustali na noge i zapljeskali. To je taj gušt Kutije, publika cijeni znalce.

A kako je Grcić reagirao na taj vaš “tunel”?

– Ha-ha, dva dana kasnije smo zajedno igrali neki turnir, bilo je malo tišine, pa me upitao: “Pa, što si mi to napravio, ha-ha.” Srećom po njega, ta utakmica nije bila na televiziji.

Jedan od miljenika zagrebačke publike opet se vratio na priču o Gospiću...

– Možda je i moj problem, ali sve momčadi u kojima sam igrao u posljednje vrijeme usporedivao sam s Gospićem. I nikada onda nisam zadovoljan, uvijek mi fali nešto. I kada imamo sjajnu ekipu, nekad po mom guštu previše nabijamo. A tako danas igra veliki broj momčadi na Kutiji Šibica. Često je do mene znao doći Josip Suton, reći mi kako imam prevelika očekivanja, teško da će

netko ubrzo dominirati na takav način. Uh, kakva je to momčad bila.

A tko vam je najzanimljiviji velikonogometar na Kutiji?

– Nažalost, više nema toliko velikonogometara, rijetki nastupaju na tom turniru. Svi znamo kako je prije španao Robert Prosinečki, pamtimone njegove rolice, u tom trenutku ne možete doći ni blizu lopte. E da, mene se uvijek dojmio Hrvoje Strok. Nizak je, nezgodan, odlično kontrolira loptu – završio je Tihomir Novak.

Tihomir Novak
oličenje je
profesionalnosti

ZORAN APLENC GODINAMA ZAŠTITNO LICE KUTIJE

Predrag Jurišić

**Kutija bez Zokija
više nije onakva
kakva je bila**

Godinama je zaštitno lice Kutije šibica bio Zoran Aplenc, prerano preminuli malonogometni zaljubljenik, koji je od sredine 70-ih godina pa sve do smrti u siječnju 2011. godine sudjelovao u organizaciji turnira. Odradio je u prosincu 2010. godine i svoju posljednju Kutiju, a nepuni mjesec dana kasnije više nije bio s nama, izmučeni organizam nije izdržao napad još jedne bolesti i napustio nas je u 53. godini života...

- Zoran je bio nekoliko godina mladi od mene, odrastali smo u istom kvartu, on u Slovenskoj, a ja u Grahorovoј ulici. Upoznali smo se kad je on na Kegliću počeo voditi malonogometno prvenstvo Zagreba sredinom 70-ih godina, a nekako se isto-

dobno uključio i u organizaciju Kutije šibica – kaže Dubravko Klement, dugogodišnji Aplencov prijatelj i suradnik.

U organizaciji je bio svoj na svome

Aplenc je obožavao sport i posvetio mu je cijeli život. Nažalost, sudbina mu je rano okrenula leđa – kao tinejdžer je teško nastradao u naletu vlaka na Zapadnom kolodvoru u Zagrebu, u toj je stravičnoj nesreći ostao bez obje noge. Do tada je bio veliki košarkaški zaljubljenik, bio je nadareni košarkaš i trenirao je u Lokomotivi (kasnija Cibona), na betonskom igralištu na Tuškancu, ispred legendarnog disko-kluba Saloon.

Zlatko Kranjčar!
Cico je bio najbolji igrač koji se ikada pojavio na Kutiji Šibica! Imao je sve, baš sve, kaže Aplenc

No, budući da mu je sport tekao krvnim žilama, kad već nije aktivno mogao sudjelovati u natjecanjima na sportskim terenima, počeo se baviti organizacijom prvenstva Zagreba u malom nogometu, kao i Kutije Šibica, i tu je definitivno bio "svoj na svome". Dao je nemjerljiv doprinos organizaciji spomenutih natjecanja, a istaknimo da je profesionalno radio kao tajnik u ondašnjem Sportskom društву Partizan (danас SD Črnomerec).

Bio je pravi dinamovac, a omiljena mu je malonogometna momčad bila Grahovica. Nikad to nije tajio. To je i logično, jer su za Grahovicu igrali dečki iz njegova kvarta, a najdraža mu je generacija Grahovice bila s Čukom, Rešetarom, Maravićem... Ti su dečki došli baš s Keglića, oni su mu bili i generacijski najbliži.

– Bila je velika fama da nam je pomagao u Kutiji, ali to su samo bile priče zavidnih ljudi. Istina je da nas je simpatizirao, ali kako nam je to mogao pomoći? Znao nam je gdjekad izaći ususret sa satnicom, ali to je bilo sve što je mogao napraviti za

nas. Inače, privatno smo se držali, znao je s nama slaviti i Novu godinu – govori Klement.

Obožavao je Grahovicu i Contru, a Cico mu je bio najbolji

Osim Grahovice, Aplenc je obožavao i Contru, mlađe dečke, dinamovce, koji su dvije-tri godine bili na Kutiji. Volio je prave španere, igrače koji su sve znali s loptom, uživao je u svakoj njihovoj minijaturi. A kad smo ga pitali tko je za njega najbolji igrač koji je igrao na Kutiji, bez previše je razmišljanja rekao:

– Zlatko Kranjčar! Cico je bio najbolji igrač koji se ikada pojavio na Kutiji Šibica! Imao je sve, baš sve – kratko je i jasno Kranjčara opisao Aplenc, čovjek koji je neprijeporno najzaslužniji što je Kutija preživjela i najteže, ratne godine.

Samo nekoliko tjedana nakon što je na Kutiji dobio priznanje za životno djelo, Aplenc je otisao.

Valjda u neki bolji svijet... Otkad ga nema, nagrada za fair play na turniru nosi njegovo ime i to je svakako bilo najmanje što se moglo napraviti u počast ovome zaljubljeniku u mali nogomet i čovjeku koji je postao sinonim za Kutiju.

Važno je bilo da iste uvjete imaju rekreativci i oni koji bi naslov

Neki su ga voljeli, neki i nisu, ali svi su ga respektirali i znali su da poštano radi svoj posao i pokušava prema svakome biti objektivan. Iako je mnogo puta od njega bilo traženo da nekakvima ustupcima zadovolji osobne, sebične interese, Aplencu je uvijek na prvom mjestu bila Kutija, najvažnije mu je bilo da turnir besprijekorno funkcioniра i da iste uvjete imaju i rekreativci, kao i one ozbiljnije momčadi, koje maštaju o osvajanju turnira.

Aplenc je poznavao velik broj ljudi i zauvijek će ostati u sjećanju svima koji su barem jednom

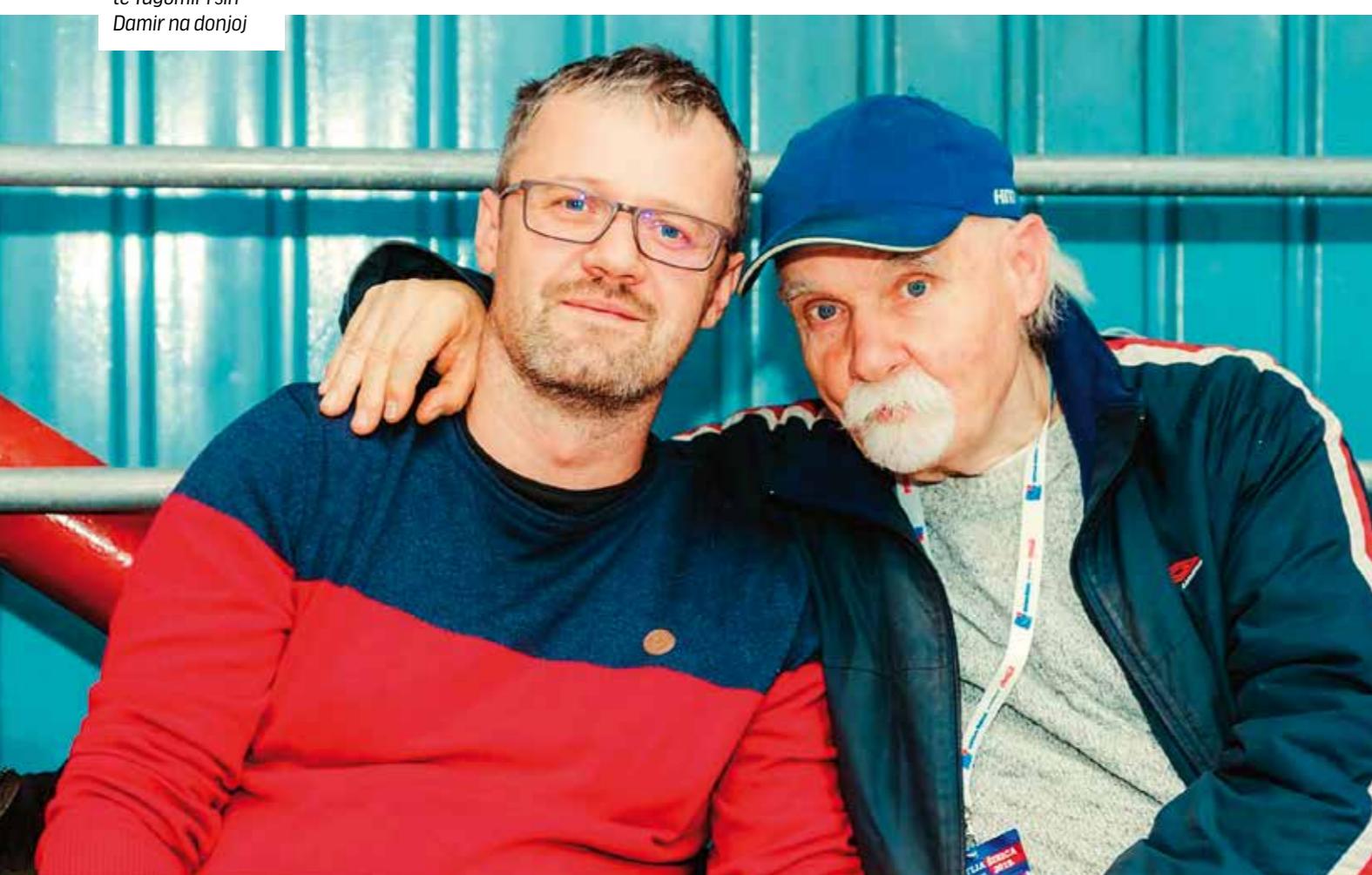
Neki su ga voljeli, neki i nisu, ali svi su ga respektirali i znali su da poštano radi svoj posao i pokušava prema svakome biti objektivan. Iako je mnogo puta od njega bilo traženo da nekakvima ustupcima zadovolji osobne, sebične interese, Aplencu je uvijek na prvom mjestu bila Kutija

TUGOMIR DOBRINIĆ NOVINAR S NAJDULJIM STAŽEM NA KUTIJI

Damir Dobrinić

Stari, legenda si!

Tugomir Dobrinić i Branko Strupar na gornjoj slici, te Tugomir i sin Damir na donjoj

Č

ak ako ste i samo površni pratitelj Kutije šibica, tog lika sigurno niste promašili. Čelav a čupav, nekad nasmješenog, ali češće ozbiljnog, u misli zadubljenog brka, sa svojim papirima i olovkom uz društvo za zapisnicim stolom. Nije ga puno dotaknula ova svježa informatizacija. Nikakav laptop, jedino je obični telefon zamijenio mobilnim. On i dalje svoje izvještaje uporno diktira slavnim daktilografskim jama Sportskih novosti.

Eto, mene je, kao njegova danas 42-godišnjeg sina, dopao zadatak da ga intervjuiram. Tugomira Dobrinića, novinara s najduljim stažem praćenja Kutije šibica. Nema razloga, stoga, da odmah ne krenem s nepotizmom.

"Upoznao sam puno novinara diljem svijeta u 30 godina karijere, a tvoj je stari definitivno među najkorektnijima", nedavno mi je sletjela poruka jednog trenera iz inozemstva kojeg je Stari pratio

još dok je bio igrač.

Eh, da mi je u sada već skoro 20-godišnjoj vlastitoj novinarskoj karijeri bila kuna za svaki put kad bi mi netko rekao "Stari ti je legenda", "pozdravi Starog" ili slično. Skupilo bi se para. Sve bih izgubio na okladi da će s njim raditi intervju.

Odradili smo ga u profesionalnoj "vi" formi.

Odgledao sam više od tisuću utakmica

– Teško se sjetiti prve Kutije koju sam pratio za Sportske novosti jer je to bilo zaista davno. Znam da se održavala u dvorani Trešnjevka koja je u to vrijeme bila jedna od rijetkih sportskih dvorana u Zagrebu. Bila je zaista kao kutija šibica po kojoj je najveći i najpoznatiji hrvatski malonogometni turnir i dobio ime. S obzirom da Kutiju pratim četrdesetak godina, odgledao sam na njoj vjerojatno više od tisuću utakmica. Za Sportske novosti

Tugomir Dobrinić
kao dio momčadi
Sportskih novosti

pišem od davne 1972. godine, a kad se praćenja utakmica velikog i malog nogometnog zbroje, to su tisuće i tisuće odgledanih utakmica – priča Dudo, Tugo, kako vam drago.

Krenuli ste davno, koji je plan za budućnost?

– Kutiju obožavam i želim je i dalje pratiti za SN. Posebno sam sretan kad mi za vrijeme održavanja turnira prilaze brojni igrači, a to posebno vrijedi za veterane koje dugo nisam vidio. Što mi je najbolji dokaz da sam svojim izvještavanjem s Kutije za služio njihovo poštovanje. Kutija Šibica je poseban turnir i potpuno sam uvjeren da će jubilarna 50. biti veličanstvena sportska priredba u našem Zagrebu.

Roden je 13. veljače 1949. godine. Na 38. rođendan splitskog Hajduka. Nije pomoglo, Dinamo je njegova ljubav. Tijekom proteklih desetljeća mnogi su se pojedinci mogli pohvaliti da su njegovi ljubimci na Kutiji.

– Na Kutiji je branilo mnogo sjajnih vratara, a ako se već moram odlučiti koji su najbolji, onda su to

Mario Švirig i Ante Pavičić. Kutija pamti sjajne strijelce, a za mene najbolji je gledajući svih proteklih 49 Kutija nenadmašivi Mićo Vujanić. Njemu uz bok stavio bih sesvetskog velemaštora Stjepana Pavlica. Od rolera, driblera, tehničara, presudnih igrača u samoj igri, tu su Anton Samovojska, Josip Palić, Nikica Pavlek, Robert Prosinečki, Zvonimir Boban, Zlatko Kranjčar, Pavao Sudy, Nikola

Tomičić, Damir Mužek, Damir Haramina, Robert Grdović, Burim Zajmi... Nadam se da mi neće zamjeriti brojni sjajni španeri koje ovom prigodom nisam spomenuo. Kutiju su obilježile i mnoge sjajne momčadi. To su u prvom redu Grahorova, Keracommerce, Borac iz Siska, Mostarske kiše, Contra, Tange lange, Uspinjača, Orkan Profectus, Nacional, Petar Rauch, Bat, Dvojka, Riva grupa, Megaton Music, Cvjetno Poliklinika Milojević, CB Dobermann... Popis je zaista dugačak.

Predivna je puna dvorana za Štefanje

Novinarstvo mu je hobi, nikad nije bio profesionalac. Karijeru je kao elektrotehničar gradio u nekadašnjem "Nikoli Tesli". No sport, prije svih nogomet, uvijek je bio na prvom mjestu.

– Mogu se pohvaliti da sam igrao na nekoliko Kutija za momčadi u kojima su igrali moji prijatelji. Nije bilo zapaženih rezultata, ali nismo ni razočarani. Bilo je to u svakom slučaju lijepo iskustvo. Jako sam zadovoljan što sam bio i aktivan sudionik na meni iznimno dragoj Kutiji.

Posljednjih godina vodili ste dosta momčadi?

– Drago mi je zbog ovog pitanja. Vodio sam momčad Sportskih novosti. Rezultati nisu bili za pamćenje, no važnija od rezultata bila je činjenica

KUTIJA 80

Tugomir je bio i
voditelj momčadi
na Kutiji

da su Sportske novosti kao medijski pokrovitelj Kutije igrale u glavnom turniru kao i u veteranskom dijelu turnira. Iskustva su uglavnom pozitivna. Igrači su bili disciplinirani na manje-više svim utakmicama koje sam vodio s klupe. Moram priznati da je bilo lakše igrati nego voditi momčad.

Koje događaje tijekom svih tih silnih godina možete izdvojiti?

– Bilo ih je zaista jako puno posebnih. Recimo kad je momčad novinara u punoj dvorani II Doma sportova nastupila u ekshibicijskoj utakmici, a prigodom predstavljanja igrača doživio sam gromoglasan pljesak cijelog gledališta. Nakon utakmice gospodin Janko Goleš, dugogodišnji direktor Sportskih, rekao mi je da nije znao da sam tako popularan. Bilo je bezbroj atraktivnih poteza tijekom godina, a posebno sam zapamtio lažnjak Siniše Roguljića koji je u dvoboju s našim proslavljenim reprezentativcem Darijem Šimićem izašao kao pobjednik.

Kutiju je pratilo 1970-ih, 1980-ih, 1990-ih, 2000-ih i 2010-ih. Čekamo ga i u 2020-ima, skoro kreće i šesto desetljeće u kojem će o njoj izvještavati u jedinim sportskim dnevnim novinama u Hrvatskoj.

– Kutija je 70-ih iz godine u godinu postajala sve važnijom, osamdesetih se raširila na više zagrebačkih dvorana, stizale su momčadi iz raznih dijelova bivše države, a Dom sportova, u čijoj se Ledenoj dvorani znalo skupiti i 10.000 ljudi,

postao je centar zbivanja. Ranih 90-ih Kutija nije prekidana ni zbog više od 50 uzbuna u Zagrebu, a kvaliteta igre je u drugoj polovici 90-ih bila na jako visokoj razini. U 21. stoljeću rast se nastavio, s time da je pun pogodak uvođenje veteranskog i ženskog turnira. Veterani i dalje oduševljavaju svojim atraktivnim potezima, a ženski sastavi također igraju sjajan malo nogomet na oduševljenje svih naznačnih. Svake godine, već po tradiciji, četvrtfinalne utakmice koje se igraju na Štefanje ispunje dvoranu II Doma sportova do posljednjeg mesta, što je zaista predivno.

Što se, ukratko, promijenilo tijekom svih tih silnih godina?

– Puno toga. Danas se igra mnogo brže, velika većina igrača i igračica dolaze na Kutiju kako dobro pripremljeni. Izvrsno je što nije promijenjen sustav što se broja igrača tiče, s pet na četiri. To Kutiji daje posebnu čar.

Kod njega se neće puno toga promijeniti, rutina je klasična. Šihta u dvojki, diktiranje curama u redakciji SN pa kroz hladnu zimsku noć pod čvrsto nabijenom šiltericom prema domu u Prečko.

Stari, legenda si!

ZDENKO ANTUNOVIĆ NEKADAŠNJI VODITELJ KUTIJE ŠIBICA NAJZASLUŽNIJI JE ŠTO SE 2007. POKRENULA I VETERANSKA VERZIJA OVOG SJAJNOG TURNIRA

**Boban i Prosinečki
bili su dio tima
koji je osmislio
veteransku Kutiju**

Idea o veteranskoj Kutiji šibica rodila se u ranu jesen 2007. Te jeseni je Zdenko Antunović kao čovjek koji je preuzeo ulogu voditelja Kutije šibica napravio presudan korak u tom smjeru.

– Ne bi bilo korektno da projekt veteranske Kutije predstavim kao samo svoju ideju. Važnu u logu u njezinu pokretanju imali su Zvonimir Boban i Robert Prosinečki. Dugo smo razgovarali, analizirali što bi se sve dalo napraviti, jer do te godine Kutija je bila u određenom padu. Kao da je došlo do ne-

kakve rutine u njezinih izdanjima, nedostajalo je nešto novo i drugačije. Kutija je godinu dana ranije imala 172 momčadi da bi je mi već 2007. podigli na, ako se ne varam, 330 ekipa. No, da se vratimo veteranima, Boban i Prosinečki bili su u timu koji je pokrenuo taj projekt na oduševljenje mnogih, posebno onih koji su nekada bili sudionici Kutije. Svi su odjednom dobili priliku da se ponovno nadu na parketu i predstave novoj generaciji – ispričao nam je Zdenko Antunović.

Pomoglo je i to što ste i sami u svoje vrijeme bili aktivni sudionici Kutije?

Auto Peba bila je prvi pobjednik veteranske Kutije, a desno je detalj s finalne utakmice

– Prvu Kutiju igrao sam još 1984., a igrao sam dosta puta i nakon toga. Da, bila je to prilika da i ja kao golman ponovno stanem između vratnica te se na neki način vratim u svoju mladost. Mislim da je baš ta emocija koju u svima nama budi sjećanje na dane kad smo igrali Kutiju bila presudna da se projekt pokrene, te da bude tako uspješan.

Veteranska Kutija brzo je postala iznimno popularna, te puna velikih imena?

– Navrjači su imali priliku pozdraviti nekadašnje legende Kutije, a svi ti igrači jedva su dočekali povratak na veliku scenu. Jako puno njih koji su u prošlosti igrali Kutiju se opet odazvalo, a lijepo je bilo vidjeti i brojna imena iz velikog nogometa kako se uključuju u veteransku Kutiju. Naravno da su u pitanju vrhunski sportaši, karakteri koji će sve napraviti za pobjedu, ali u tim veteranskim utakmicama bilo je pregršt emocija i nije bilo najvažnije pobijediti. Najvažnije je bilo opet biti tu, udariti loptu, družiti se s poznatim ljudima i sportašima koje često nisi video jako puno godina – zaključio je Antunović.

Prvu veteransku Kutiju osvojila je momčad Auto Peba koja je igrala u sastavu: Ž. Jurić, Haramina, Mužek, Petracić, Brnas, Miletić, Bajramalji, Jurčec, Keserović, Kocijan, Kovčalija, Bičanić, Radonić, Čop.

Intersport iz Ljubljane osvojio je drugo izdanje veteranske Kutije

Snažna pobjednička veteranska momčad Pulpit Elkro iz 2010.

Hotel Vienna-Paulaner, Zagreb, slavio je u konkurenciji veterana na trećoj Kutiji

Intersport & MNK Borna Raček, Gospic, slavili su na veteranskoj Kutiji 2011.

Riječki Rident osvojio je veteransku Kutiju 2011. prvi put...

... da bi sljedeće godine obranio taj naslov

Pulpit-Gladne oči iz Zagreba slavio je u konkurenciji veterana 2014.

Prvo slavlje veterana Promotionplaya 2015.

Promotionplay osvojio je veteransko izdanje Kutije i 2016.

Restoran Gladne oči iz Zagreba imao je veliko slavlje 2018.

Matan Nekretnine Senjak, momčad iz Siska, iznenadila je sve osvajanjem veteranskog turnira 2017.

KMN Meteroplast, momčad iz slovenskog Ljutomera, pokazala je najviše na veteranskom izdanju Kutije 2019.

DIJANA MUHOVIĆ VODITELJ KUTIJE I OSNIVAČ ŽENSKOG TURNIRA

Žene na Kutiji? Hej, jesи sigurna?

Dijana Muhović već je niz godina voditeljica Kutije šibica, te je najzaslužnija što smo 2016. dobili i ženski turnir.

– Sjedila sam u društvu igrača iz Futsal Dinama, pričali smo nešto o Kutiji, kad je netko spomenuo – žene. Moram priznati, ideja mi se odmah dopala, i to jako, pa sam je sretno prezentirala svojim suradnicima, ali i mnogim ljudima iz malog nogometa. Priznajem da su reakcije u prvi trenutak bile dosta suzdržane. Žene na Kutiji? Žene u malom nogometu? Hej, pa jesli sigurna da je to dobra ideja? A ja sam tek onda čvrsto zapela i odlučila izgurati Kutiju za igračice do kraja – zadovoljno priča Dijana Muhović prisjećajući se tih početaka iz 2016.

– Tada sam već na televiziji vidjela utakmicu žena u velikom nogometu na kojoj je bio rasprodan stadion, više od 60.000 gledatelja. Mislim da su igrale Njemačka i SAD. Bio je to spektakl ravan muškom nogometu na svim razinama, pa i po zanimljivosti utakmice. Pa sam malo krenula istraživati situaciju sa ženskim nogometom u Hrvatskoj te spoznala da smo tu jako nisko u Europi. Što je opet stvar naših stalnih predrasuda da ženama nije mjesto u nogometu. I to me je dodatno potaknulo da si dam truda, da krenem u razgovore i pregovore s curama koje igraju nogomet i koje

su odmah bile oduševljene tom idejom. Ne znam koliko ženska Kutija doprinosi razvoju ženskog nogometa u Hrvatskoj, ali ako pridonosi makar jedan posto, ja sam sretna. I ponosna sam što iza sebe imamo četiri izdanja Kutije, jer znam da će ženski turnir samo nastaviti rasti.

A kako je biti žena na čelu Kutije?

– Jako teško najčešće, jer te mnogi ne doživljavaju, čudno im je vidjeti da žena vodi Kutiju. Ali tvrdoglava sam i stvarno sam zavoljela sve ovo. Kažu da kad zaigraš Kutiju šibica, da ti uđe pod kožu. Meni je ušla pod kožu, a samo je organiziram. Što bi tek bilo da je igram ha-ha... Moram priznati da mi isprva nije bilo lako. Naravno da se ne razumijem u problematiku kao netko tko "sto godina" igra Kutiju. Kad uletim, tamo sijevaju psovke, svi zajedno urlamo, ali to je jednostavno tako. Svi oni za zapisničkim stolom misle "kaj nam sad ova soli pamet", no to je normalno, mene to ne vrijeda. Ponajprije jer vidim da naš rad ima rezultate.

Prošle godine nije bilo Kutije zbog pandemije?

– Bili smo nemoćni po tom pitanju, jer postojala je zabrana organizacije bilo kakvih amaterskih turnira u zatvorenom. I sad je teško, pregršt je problema vezanih uz epidemiološke mjere, igrači se raspituju kako će ući u dvoranu, kakve potvrde trebaju. No, sve će se to nekako riješiti, samo da mi nastavimo s našom Kutijom – zaključila je uvijek dobro raspoložena Dijana Muhović.

Premjerne 2016. slavila je ekipa ŽNK Osijek HNTV

Osvajačice drugog izdanja turnira 2017. bile su lčanice MNK Alumnus SC Flegar iz Sesveta

Pobjednice u 2018. - ŽMNK MC Plus DC Grzela futura dental, Sveti Nedjelja

Konoba Tomić Brać-Beach bar cool Split - slavlje nakon pobjede na ženskom turniru 2019.

ZAVRŠNICE SENIORSKIH TURNIRA

**1971.
KONČAR**

FINALE: Končar - Zagreb 3:0

(M. Vušak 3)

KONČAR: Šimunić, I. Gričar, M. Vušak, Narsete, Vujanić, Šafarić, Jumić, Kajfes

ZAGREB: Nježić, Suša, Stanišić, Mesić, Ražić, Buban, D. Rukljač, Kovač

**1972.
TREŠNJEVKA**

FINALE: Trešnjevka - Črnomerec 7:6 (6:6)

(Suntešić 4, Dabac 2, Šćuric; Vujanić 2, M. Vušak 2, Narsete, Švirig)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Akademac - Zagrebački plavi 7:4 (Vujinović 3, Mitrović 2, Miličić, Lovre; Ličina 2, Pavičić, Kliček)

POLUFINALE: Trešnjevka - Akademac 10:1 (Duh 2, Tkalec 2, Suntešić 2, Ivanda, Šćuric, Dabac, Đanković; Lovre); Črnomerec - Zagrebački plavi 4:0 (Vujanić 2, D. Vušak, Narsete)

TREŠNJEVKA: Mutak, Duh, Ivanda, Tkalec, Šćuric, Dabac, Suntešić, Đanković

ČRНОМЕРЕЦ: Horvat, Švirig, I. Gričar, D. Vušak, M. Vušak, Vujanić, Narsete, Šafaric

AKADEMAC: Šišković, Zdravković, Latković, Šević, Mitrović, Lovre, Stojanović, Miličić, Nastić, Kovačević, Bogunović, Turković

ZAGREBAČKI PLAVI: Šimunić, Ličina, Ferdelja, Cikač, Pavičić, Kliček, Kühner, Župan

**1973.
TREŠNJEVKA**

FINALE: Trešnjevka - Srednjoškolac 2:1

(Nedov, Ivančić/autogol; K. Reljanović)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO:

POLUFINALE: Trešnjevka - Mladost 3:1; Srednjoškolac - Kemičar 2:0.

TREŠNJEVKA: Kartelo, Jelenić, Kunštek, Kučić, D. Stanišić, Nedov, Čepanec, Suntešić, Meglaj, Borgudan

SREDNJOŠKOLAC: S. Senčar, D. Senčar, Šetka, Smoljanović, Ivančić, K. Reljanović, Ž. Reljanović, Raduka, Novak

**1974.
BORAC '73**

FINALE: Borac '73 - Končar 3:1

(Z. Milnović, Jelić, Radojičić; Vujanić)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Hermo - Lotos 2:0

BORAC '73: Balinčić, Jajčinović, Radojičić, Z. Milnović, Jelić, Rupčić, Simić, Adamović, D. Milnović, Marković

KONČAR: Vrhovec, Bogović, F. Švirig, I. Gričar, Šafarić, Vujanić, Narsete, Žafran, Martek

**1975.
ALPINA ŽIRI**

FINALE: Alpina Žiri - Borac '73 1:0

(Đura)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Harlem Show - Toplota 2:0 (Marjanović, Brnad)

POLUFINALE: Borac '73 - Harlem Show 2:1 (7m); Alpina Žiri - Toplota 1:0

ALPINA ŽIRI: Pintarić, Švirig, Gašparović, Zličar, Zbiljski, Đura, Čelik, Kučanić, Mihaljević

BORAC '73: Balinčić, Rupčić, Radojičić, Z. Milnović, Jelić, Pleše, Adamović, D. Milnović, Alpić

**1976.
BORAC '73**

FINALE: Borac '73 - Šparkasa 2:1

(Radojičić, Z. Milnović, Šćuric)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Srednjoškolac - Loto Veterani 7:5 (Z. Kralj 2, Vugrin 2, Reljanović, Bartolić, Šetka; Wacha 2, Suligoj, Suša, D. Rukljač)

POLUFINALE: Šparkasa - Srednjoškolac 4:1 (Gašparović 2, Čopor, Šćuric; Z. Kralj); Borac '73 - Loto Veterani 6:2 (Z. Milnović 4, Radojičić, Jajčinović; Suligoj 2)

BORAC '73: Jantoljak, Z. Milnović, Jelić, Radojičić, Dobranić, Jajčinović, Marković, Rupčić, Juric

ŠPARKASA: Pintarić, Jelenić, Nerat, Šćuric, Ivanković, Gašparović, Tkalec, Čopor, Ivković

SREDNJOŠKOLAC: B. Senčar, D. Senčar, Raduka, Reljanović, Pavljak, Šetka, Car, Z. Kralj, Bartolić, Vugrin, Ivančić

LOTO VETERANI: Duplančić, D. Stanišić, M. Stanišić, Čepelja, D. Rukljač, Wacha, Suša, Matić, Suligoj, Lukić

**1977.
KERACOMMERCE**

FINALE: Keracommerce - Grahorova 6:1

(Vujanić 3, Kalečak 2, M. Vušak; Ražić)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Kutija šibica - Kvaternikov trg 3:1 (Tkalec, Uhoda, Čibej/ autogol; Budiselić)

POLUFINALE: Grahorova - Kvaternikov trg 4:2 (S. Major 3, E. Major; Skorup, Budiselić);

Keracommerce - Kutija šibica 4:3 (2:2) (Vujanić, Šafarić - D. Rukljač 2; 7m: Bratec, Vujanić, Ivanović)

KERACOMMERCE: Vrhovec, Kalečak, I. Gričar, Bogović, Vujanić, M. Vušak, Narsete, Bratec, Šafarić, Frankol

GRAHOROVA: Klemar, Pavlić, M. Major, S. Major, E. Major, Ražić, Zambata, Samovojska, Fajdetić, Pavljak, F. Major, Klement

KUTIJA ŠIBICA: Pintarić, Čopor, Tkalec, D. Rukljač, Švirig, Šćuric, Nerat, Gašparović, Uhoda, Ivanović

KVATERNIKOV TRG: Gotesman, Ptičar, Martek, Budiselić, Skorup, Čibej, Maran, Žarak

1978.

BORAC '73

FINALE: Borac '73 - Geotehnika 1:0

(7m: Z. Milnović)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Keracommerce - TEŽ 4:2 (Bratec, Grabarević/autogol, M. Vušak, Narsete; Haban 2)

BORAC '73: Balinčić, Jajčinović, Radojičić, Jelić, Z. Milnović, D. Milnović, Marić, Medarić, Rupčić, Adamović, Marković

GEOTEHNika: Đurić, M. Tuta, D. Tuta, Loparić, Vugrin, Uzelac, Zovko, Svetličić

KERACOMMERCE: Vrhovec, Kalečak, I. Gričar, Bogović, Vučinić, M. Vušak, Narsete, Bratec, Šafarić, Frankol, Vesić

TEŽ: Colnar, Haban, Tomljanović, Grabarević, Hadžić, Kvaternik, Švetek, Cetina

1979.

MOSTARSKE KIŠE

FINALE: Mostarske kiše - Poljomehanizacija 5:3

(Grgić 3, Savić, Muratbegović; R. Janjanin 2, Ž. Janjanin)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Gradevina Barać - Ferenčica 1:0 (Šafarić)

POLUFINALE: Poljomehanizacija - Ferenčica 3:2; Mostarske kiše - Gradevina Barać 3:0

MOSTARSKE KIŠE: Meknić, Muratbegović, Grgić, Budimir, Spahić, Savić, Glavović, Kolonja, Nj. Kožulj, D. Kožulj

POLJOMEHANIZACIJA: D. Busić, D. Batinić, V. Batinić, R. Janjanin, Ž. Janjanin, N. Busić, Karač, Matijević, Zlatić, Štefančić

GRADEVINA BARać: Habijan, Vrhovec, Bogović, Skorup, Budiselić, Žarak, D. Dikić, Šafarić, Špoljarić

FERENČICA: Halužan, Mlikota, Turkalj, Z. Kranjčar, Štefek, Ormož, Šmit, Truhan, Huić

1980.

BAT

FINALE: Bat - Contra 2:0

(Šćuric, Gašparović)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Kušlanova - Novi Zagreb 4:1 (Ćosić 3, Babić; Bajza)

POLUFINALE: Contra - Kušlanova 2:0 (Dumbović 2); Bat - Novi Zagreb 3:1

BAT: Vidović, Ivanda, Uhoda, Ivanković, Šćuric, Tkalec, Suntešić, Z. Mlinarić, Kreuzinger, Gašparović, Jelenić

CONTRA: Žigante, Popovski, Karabašić, Dumbović, Deverić, Sudy, M. Mlinarić, Barić, Lovrečić, Bangoura, Dolović

KUŠLANOVA: Černe, Juračić, Čosić, Petrović, Babić, Mažibrada, Šafarić, Belle, B. Rukljač, Miculinčić

NOVI ZAGREB: Savić, Benić, Bradarić, Balaban, Trtica, Milošević, Filak, Opačić, Bajza, Šarić, Crnogaj

1981.

CONTRA

FINALE: Contra - Tiffany 2:0

(Dumbović, Deverić)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: V.G. Pongračev - Bat DS 3:2 (Eskulj, Žganec, Šetka; Ivanović, Ivanković)

POLUFINALE: Contra - Bat DS 2:0 (Kranjčar 2); Tiffany - V.G. Pongračev 4:3 (1:1) (Bajza; Šetka; 7m: Bajza, Trtica, Balaban; Šetka, Žganec)

CONTRA: Žigante, Popovski, Deverić, M. Mlinarić, Z. Kranjčar, Dumbović, Karabašić, Bangoura, Sudy

TIFFANY: Balenović, Balaban, Bradarić, Bajza, Benić, Šarić,

Crnogaj, Savić, Milošević, Trtica

V.G. PONGRAČEVO: Grković, Majerhold, Hrastinski, Šetka, Žganec, Radonić, Šafarić, Eskulj

BAT DS: Vidović, Šćuric, Ivanković, Ivanović, Kreuzinger, Gašparović, Ivanda, Diklić

1982.

CHARLIE

FINALE: Charlie - Bat DS 2:1 (0:0)

(7m: Ivković 2; Tišljar)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Kavinopasarstvo - NK Metalac Šibenik 2:1 (Novak, Stanko; Kovačev)

POLUFINALE: Charlie - Kavinopasarstvo 3:1 (Murga 2, Glasović; M. Novak); Bat DS - NK Metalac Šibenik 1:0 (Brekalo)

CHARLIE: Sulić, Đuzel, Medić, Bobek, Glasović, Prusina, Murga, Popovski, Ivković, Močibob, Stojić, Mostahinić, P. Juric

BAT DS: Vidović, Tkalec, Šćuric, Ivanković, Čopor, Tišljar, Šafarić, Ivanović, Kreuzinger, Brekalo

KOVINOPASARSTVO: Dvorščak, Stanko, Vuzem, Škoflek, Sotlar, Funkelj, D. Novak, M. Novak, Žamnik, Rupar, Medvešek

NK METALAC ŠIBENIK: Vrcić, Filipić, Kronja, Renje, Kovačev, Živković, Jurković, Markov, Vodopija

1983.

MLINČEK

FINALE: Mlinček - Pongračev Žac 4:1

(Perko, Kek, Jarc, Prelgar; Vugrin)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO:

KUTIJA ŠIBICA - ZAVRŠNICE SENIORSKIH TURNIRA

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Leptir - Purger 12:2 (Ćosić 6, Svetlić 3, Petrović 2, Petravić; Žarak/autogol, Radišić)

POLUFINALE: Uspinjača - Purger 3:2 (B. Zaimi, Bajza, Sudy; Arslanović, Radišić); Končar trafo - Leptir 2:0 (Hruška, Ročić)

USPINJAČA: B. Zaimi, Lluka, A. Zaimi, Hadrović, Ivančić, Bajza, Sudy, Durlen, Popovski, P. Jurić

KONČAR TRAFO: Čižić, Nedelić, Bunjevac, Dadić, Hruška, Rihelj, Balagović, Ročić, Pavuna, Mihalić

LEPTIR: Černe, Babić, Novković, Petravić, Žarak, Svetličić, Ćosić, Petrović

PURGER: Janjuš, Čavka, Bošković, Pokrovac, Sedlar, Bandalo, Rakela, Maričić, Arslanović, Radišić, Nešković

1986.

USPINJAČA

FINALE: Uspinjača - Zrinski 5:4 (2:2)

(Sudy 2; Kukolj, Malbaša; 7m: Hadrović, Popovski, Mohor, Malobabić, Malbaša)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Đuro Đaković - Aerodrom 3:2 (2:2) (N. Šivrić, Valić, Smaić; Ž. Župetić 2)

POLUFINALE: Uspinjača - Đuro Đaković 9:1 (Bajza 3, Popovski 2, Sudy 2, Cana, Lluka; Basara); Zrinski - Aerodrom 7:6 (Damjanović 3, Kukolj, Bošnjak, Degač, Malobabić; M. Župetić 5, Košković)

USPINJAČA: Mohor, Sudy, Popovski, Bajza, Hadrović, A. Zaimi, B. Zaimi, Čavka, Cana, Lluka

ZRINSKI: Šašić, Malobabić, Damjanović, Kukolj, Popović, V. Batinić, Degač, Majić, Bukva, Žagar, Malbaša, Bošnjak, Božić

ĐURO ĐAKOVIĆ: Brezic, N. Šivrić, Valić, M. Škrinjar, Smaić, Širer, V. Škrinjar, Kuzmanović, J. Šivrić, Basara, Marić

AERODROM: Durašin, Ž. Župetić, R. Župetić, Jagodić, Košković, Kuten, M. Župetić, Črnjak, Benšak, Dobrić

1987.

PLAMEN GRAHOROVA

FINALE: Plamen Grahorova - Domoinvest 3:1

(Orehovec, Balaban, Čuk; Crnogaj)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: GPZZ Medvednica - Srebrna krla 7:4 (Romić 2, Rem 2, Nemet 2, Cvitanović; Krišto 2, Medvid 2)

POLUFINALE: Domoinvest - Srebrna krla 3:0 (Petrović, Ćosić, Novak); Plamen Grahorova - GPZZ Medvednica 3:0 (Vrhovec, Čuk, Orehovec)

PLAMEN GRAHOROVA: Kleščić, Čuk, Ročić, Žabčić, Vrhovec, Jurašić, Orehovec, Huzeirović, Balaban, Rešetar, Vučetić, Maravić, Barbić, Klement

DOMOINVEST: Černe, M. Novak, Žarak, Orešković, Petrović, Mužek, Ciko, Ćosić, Crnogaj

GPZZ MEDVEDNICA: Ševo, Novković, Obrad, Cvitanović, Rem, Kajtaz, Kević, Romić, Nemet, Vugrin

SREBRNA KRLA: Panjkret, Njirić, Turković, Krišto, Kasumović, Kršlak, Pavlić, Medvid, Prpić, Brlek, Švager

1988.

INA TRGOVINA

FINALE: Ina Trgovina - Uspinjača 3:1 (0:0)

(7m: Topić, Bolić, Tišlar; Martić)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Palinal Belushi - Domoinvest 2:1 (Sambolić, Čalo; Petrović)

POLUFINALE: Ina Trgovina - Domoinvest 4:0 (Bičak 3, Brekalo); Uspinjača - Palinal Belushi 3:1 (V. Papić 2, M. Papić - Vlašić)

INA TRGOVINA: Černe, Tišlar, Topić, Hajdinjak, Bolić, Bičak, Brekalo, Šcuric, Sakan, Bojić, Mileusnić

USPINJAČA: Goričan, Popovski, Ma. Novak, Martić, Sudy, Liplin, Soldo, Ivančić, M. Papić, V. Papić

PALINAL BELUSHI: Hala, Sambolić, Vlašić, Čulina, Bole, Dražić, Čiča, Živković, Čalo, Karamatić

DOMOINVEST: Ševo, Orešković, Diklić, Ćosić, Ml. Novak, Benšak, Žarak, Petrović, Naumovski

1989.

TERMOTEHNA ŠELA

FINALE: Termotehna Šela -

Plamen Grahorova Dega 3:2

(Bogdanović 2, Z. Boban; Rešetar 2)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Xanadu - Domoinvest 2:1 (Golub, Obradović; Crnogaj)

POLUFINALE: Plamen Grahorova Dega - Xanadu 3:2 (2:2) (Jurašić, Orehovec; Sakan, Golub; 7m: Jurašić); Termotehna Šela - Domoinvest 2:1 (Bogdanović, Z. Boban; Vuković)

TERMOTEHNA ŠELA: Gosić, Z. Boban, D. Boban, Ciprić, Palić, Pezzo, Mladenović, Bogdanović, Popovski, Prosinečki, Komiljenović

PLAMEN GRAHOROVA DEGA: Žigante, Ševo, Ročić, Žabčić, Rešetar, Vrhovec, Maravić, Čuk, Jurašić, Vučetić, M. Tuta, Vugrin, Orehovec

XANADU: Krajačić, Kordić, Obradović, Radonjić, Sakan, Grozdanić, Čužić, Stoos, Golub

DOMOINVEST: Mohor, Mužek, Petravić, Ćosić, Jokić, Crnogaj, Žarak, Petrović, Šitum, Vuković, Radovanović

1990.

USPINJAČA

FINALE: Uspinjača - Alibi Unimag 4:1

(V. Papić 2, Martić, Popovski; Mamić)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Dvojka Hrvatski Radio - Galerija Osijek 4:3 (Čalo 2, Sudy, Sakan; Pakasin 2, Radoš)

POLUFINALE: Alibi Unimag - Dvojka Hrvatski Radio 3:2 (Pavlic, Dr. Biškup, Mamić; A. Zaimi 2); Uspinjača - Galerija Osijek 4:2 (M. Papić 2, Popovski 2; Vukčević, Pakasin)

USPINJAČA: Liplin, Popovski, Novak, Martić, Adamić, Ivančić, M. Papić, V. Papić, Milićić, Goričan

ALBI UNIMAG: Gosić, Dr. Biškup, Da. Biškup, Cvitanović, Mamic, Filipović, Pavlic, Sabolić, Kemfela, Čukelj, Štrok, Durinec

DVOJKA HRVATSKI RADIO: Mohor, Tomašić, Čalo, Soldo, B. Zaimi, A. Zaimi, Sudy, Sakan, Radišić, Čavka

GALERIJA OSIJEK: Škaro, Pakasin, Končalović, Pintar, Radoš, Rupnik, Vukčević

1991.

VERO-T.IN.US.

FINALE: Vero-T.in.us. - SMP 3:2

(Živković, Čalo, Pavlic, Ivančić 2)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Grahorova - Sveti Rok Žabac 6:5 (0:0) (7m: Rešetar, Čuk, Jurašić, Huskić, Žarak, Ročić; Golem, Jelavić, Horvat, M. Mavrović, V. Papić)

Nakon 8 minuta igre utakmica je bila prekinuta zbog opasnosti od zračnog napada, pa su dogovorom momčadi svih igrača izvodili sedmerce.

POLUFINALE: Vero-T.in.us. - Grahorova 4:1 (Pavlic 2, Meštrović, Čalo; Jurašić); SMP - Sveti Rok Žabac 8:7 (4:4, 3:3) (Bogadi 3, Pipinić; Kalapač, V. Papić, Jelavić, Golem; 7m: Strupar 3, Bogadi - V. Papić 2, Jelavić)

VERO-T.IN.US.: Švigr, Živković, Brnas, Soldo, Balagović, Meštrović, Čalo, Mužek, Pavlic, Bronić

SMP: Feljan, Rogalo, Pipinić, Strupar, Rimac, Matković, Ivančić, Golub, Borzić, Bogadi

GRAHOROVA: Kleščić, Čuk, Žabčić, Maravić, M. Novak, Ročić, Jurašić, Rešetar, Orehovec, Čuček, Huskić, Žarak

SVETI ROK ŽABAC: Šubarić, Poljak, Golem, Z. Mavrović, M. Mavrović, Horvat, Jelavić, Kalapač, V. Papić, Rimac

1992.

VERO-T.IN.US.

FINALE: Vero-T.in.us. - Val 2:1

(Adamić 2; Soldo)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Uspinjača - Sport Shop Petrinjčica 4:3 (2:2) (Bogdanović 2, V. Škrinjar, Palić; Sučec, Strupar, Šeperac)

POLUFINALE: Vero-T.in.us. - Sport Shop Petrinjčica 2:1 (Adamić, Pavlic; Taslidža); Val - Uspinjača 4:3 (2:2) (Haramina, Brnas; Bogdanović, D. Boban; 7m: Soldo, Brnas; D. Boban)

VERO-T.IN.US.: Švigr, Vuković, Pavlic, Vidiček, Sačer, Horvat, Balagović, Sudy, Adamić, Hrovat

VAL: Mohor, Brnas, Meštrović, Uzelac, Tomašić, R. Ferencina, Matković, Mužek, Haramina, Soldo

USPINJAČA: Goričan, V. Škrinjar, Bogdanović, Palić, Popovski, Milićić, Ivančić, Liplin

SPORT SHOP PETRINJČICA: Solomun, Sučec, Rimac, Strupar, Šeperac, Boršić, Sova, Ružić, Borota

1993.

UNIMAG PUNTJARKA

FINALE: Unimag Puntjarka - Promet Orkan 1:0

(Kemfelja)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Zlatarna Bisaku - Caffe Joker 5:4 (Marić 3, Kuš 2; Svilokos, Pavlek, Adamić, Radišić)

POLUFINALE: Unimag Puntjarka - Zlatarna Bisaku 3:1 (Pavlic 2, Lehki; Bijelić); Promet Orkan - Caffe Joker 5:1 (Bogadi 2, Strupar 2, Palić; Tomić)

UNIMAG PUNTJARKA: Švigr, Katović, Milanović, Pavlic, Šemper, Kemfelja, Lehki, Derviščaušević, Štrok

PROMET ORKAN: Jakovljević, Bogadi, Solina, Pipinić, Strupar, Miličević, Golub, F. Filipović, Čorluha, Palić

ZLATARNA BISAKU: Butina, Ravlić, Kuš, Poldruhač, Kosić, Bisaku, Žitković, Marić, Bijelić

CAFFE JOKER: Piplica, Svilokos, Gršić, Pavlek, Tomić, Radišić, Adamić, Kukić, Stefanović

1994.

DISCO NBA VRBOVEC

FINALE: Disco NBA Vrbovec - Globus Holding 2:0

(Haramina 2)

Globus Holding - Disco NBA Vrbovec 5:3

(Pavlek 3, Peternac 2; Pavlic 3)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Tornado Ozalj - Dvojka 0:4

(Popovski, Sudy, Katović, Gosić); Dvojka - Tornado Ozalj 2:3 (Kotović, Sudy, Harmat, Orgas, Tkalić)

POLUFINALE: Disco NBA Vrbovec - Tornado Ozalj 4:0 (T. Gričar 3, Brnas), Tornado Ozalj - Disco NBA Vrbovec 3:3 (Solina, Karl 2; Haramina, Brlek, Pavlic); Globus Holding - Dvojka 0:2 (Sudy, Čavka), Dvojka - Globus Holding 1:4 (Čavka; Pavlek 2. Ma.Tuta, Adamić)

DISCO NBA VRBOVEC: Rumbak, Pavlic, T. Gričar, Brnas, Milićić, Brlek, Huskić, Haramina, Mužek, Bronić

GLOBUS HOLDING: Držanić, Balagović, D. Ferencina, R. Feren-

čina, Čivrag, Adamić, Pavlek, Peternac, Ma. Tuta, Panadić

DVOJKA: Gosić, Katović, Soldo, Popovski, Čavka, Sudy, Bogdanović, Deželić

KUTIJA ŠIBICA - ZAVRŠNICE SENIORSKIH TURNIRA

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: 2. GB HVO Škipari - MNK Promet Orkan ZUC 3:1 (Hrkač 2, Jelovčić; Dervišagić)

POLUFINALE: Megaton Music - MNK Promet Orkan ZUC 2:1 (Čarapina, Đulvat; Dervišagić);

Moby Dick - 2. GB HVO Škipari 6:2 (Dragoslavić 3, Brnas, Pavlek, R. Ferencina; Ivanović, Brlenić)

MEGATON MUSIC: Jukić, Đulvat, Gracin, T. Gričar, Šekrst, Beljo, Grdović, Čuljak, Hadela, Čarapina

MOBY DICK: Belanović, Županac, Balagović, Pavlek, R. Ferencina, Dragoslavić, Brnas, Marić, E. Cerin, Prosinečki, S. Marić, Peternac

2. GB HVO ŠKIPARI: Terkeš, Mikas, Puljić, Hrkač, Brlenić, Ivanović, Jelovčić, Bubalo, N. Tomičić, Jerkić

MNK PROMET ORKAN ZUC: Hrovat, Vulelija, Šokota, Vuković, Dervišagić, Copak, Jurinčić, Z. Mavrović, Dodig, Suvajac

1998.

MOBY DICK SEGAFREDO

FINALE: Moby Dick Segafredo - Pivnica Z 4:2 (Adamić, Pavlek 2, Jozic; N. Vidiček, Mužek)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Megaton Music - MNK Pepsi Glama 7:6 (3:3) (Beljo, Gracin, Grdović; Halužan, Gršić, Hržić; 7m: Čarapina 3, Gracin; Huskić, Halužan, Gršić)

POLUFINALE: Pivnica Z - Megaton Music 4:2 (Mužek 3, Šitum; Gracin, T. Gričar);

Moby Dick Segafredo - MNK Pepsi Glama 3:1 (Adamić, Copak, Marić; Halužan)

MOBY DICK SEGAFREDO: Jozic, Balagović, D. Ferencina, R. Ferencina, Brnas, Pavlek, Ma. Tuta, Sopić, Adamić, Copak, S. Marić, Prosinečki, Peternac

PIVNICA Z: Rumbak, Tomašek, Harmat, Suvajac, M. Vidiček, N. Vidiček, Kajba, Mužek, Šitum, Vuković, Regvar, Anušić

MEGATON MUSIC: Jukić, T. Gričar, Đulvat, Sudj, Šekrst, Beljo, Grdović, Hadela, Čarapina, Čuljak, Gracin

MNK PEPSI GLAMA: Hrovat, Gršić, Brajkov, Ivančić, Hržić, Halužan, Karabašić, Škrlec, Huskić, Prica, Eremija

1999.

MEGATON MUSIC GŠ

FINALE: Megaton Music GŠ - Petar RKM 2:1 (Ašanin, Gracin; Harmat)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Matan IDIS - Auto Carić MAPOK Sesvete 5:2 (Tomić 3, Lovreković, V. Papić; Kemfelja, Škrinjar)

POLUFINALE: Magaton Music GŠ - Matan IDIS 7:0 (Grdović 4, V. Čarapina, Beljo, Brlek);

Petar RKM - Auto Carić MAPOK Sesvete 4:3 (2:2) (Benšek, Dlačić; Kemfelja, Dr. Biškup; 7m: Huskić, Dlačić - V. Škrinjar)

MEGATON MUSIC GŠ: Jukić, T. Gričar, Brlek, Šekrst, Beljo, Grdović, Gracin, V. Čarapina, Đulvat, Ašanin, Čerkez

PETAR RKM: Idrizi, Janošević, Šitum, Kajba, J. Čarapina, Čuljak, Harmat, Dlačić, Kranjčec, Huskić, Benšek, Anušić

MATAN IDIS: Pinjagić, V. Papić, Lovreković, Tomić, Klarić, Tumpak, Svilokos

AUTO CARIĆ MAPOK SESVETE: Eremija, V. Škrinjar, F. Filipović, Pavlic, Dr. Biškup, S. Filipović, Derviščaušević, Kemfelja, Manestar

2000.

PETAR PSK

FINALE: Petar PSK - Promet Orkan 3:2 (Bičak, Dervišagić, Huskić; Adamić, Z. Mavrović)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Megaton Music - Diadema I 3:2 (Grdović 2, Gričar - Odorjan, Kajtaz)

POLUFINALE: Diadema I - Petar PSK 1:2 (Davidović - Dervišagić, Harmat);

Megaton Music - Promet Orkan 3:5 (2:2) (A. Beljo, Grdović - Tomić 2; 7m: Banović - Adamić, Tomić, Vuković)

PETAR PSK: Knapić, Bičak, Janošević, Kranjčec, Huskić, Karašić, Harmat, Dervišagić, Čivrag, Gracin, Vidiček, Idrizi

PROMET ORKAN: Hrovat, M. Mavrović, Z. Mavrović, Suvajac, Dodig, Kraljević, Pipiňić, Adamić, Tomić, Vuković, Roguljić, Bilić

MEGATON MUSIC: Jukić, T. Gričar, G. Lacković, Purgar, Šekrst, A. Beljo, Grdović, Banović, Čuljak, Čerkez, Čarapina

DIADEMA I: Švigr, Gršić, Klaric, Barun, Obradović, Kajtaz, Petrić, Davidović, Odorjan

2001.

RENAULT AUTO KREŠO

FINALE: Renault Auto Krešo - AMB Kolor 3:0 (Pavlek 2, Bogadi)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: SK SuperSport - MNK Petar Rauch Bravo 3:0 (b.b.)

POLUFINALE: MNK Petar Rauch Bravo - AMB Kolor 3:5 (2:2) (Karašić, Hertl; Bijader, Filipović; 7m: Huskić; Alpeza, Golub, Mandić); SK SuperSport - Renault Auto Krešo 1:3 (Brlek; Haramina, Regvar, Mužek)

RENAULT AUTO KREŠO: Solomun, Regvar, Šitum, Čalo, R. Ferencina, Penzer, Mužek, Pavlek, Brnas, Haramina, Bogadi, Novak

AMB KOLOR: Sečka, Gilja, Golub, Leko, Šarić, Filipović, Čuić, Figenwald, Mandić, Bijader, Šapina, Alpeza

SK SUPERSPORT: Jukić, G. Lacković, T. Gričar, Banović, Purgar, Šekrst, A. Beljo, Grdović, V. Čarapina, Čuljak, Brlek, Đulvat

MNK PETAR RAUCH BRAVO: Knapić, Bukovac, Janošević, Karašić, Huskić, Karašić, Hertl, Dervišagić, Harmat, Adamić, Idrizi

2002.

RIVA GRUPA FOTEX

FINALE: Riva Grupa Fotex - Pizzeria «2» 4:2 (Kemfelja, Bičak, Palić, Lončar; Poljak, Baričević)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: West is the Best - CB Akuminkum 4:3 (Odorjan 3, Adamić; Silić 2, Šajfar)

POLUFINALE: Pizzeria "2" - CB Akuminkum 4:3 (1:1) (Jovanovski/autogol; Jovanovski; 7m: N. Kranjčar 2, Tomić; Firi, Silić); Riva Grupa Fotex - West is the Best 1:0 (Prosinečki)

RIVA GRUPA FOTEX: Knapić, F. Filipović, Pavlic, Bičak, Vidiček, Kemfelja, Lončar, Palić, Čivrag, Prosinečki, Derviščaušević, Pavlić

PIZZERIA "2": Butina, Prskalo, Radas, Gulić, Tomić, Poljak, Čosić, N. Kranjčar, Baričević

WEST IS THE BEST: Jozic, Adamić, Odorjan, Kulenović, Šitum, Penzer, Kovačić, Karašić, E. Mujčin

CB AKUMINKUM: Benko, Strunjak, Kralj, Silić, Firi, Jovanovski, Martinac, Šajfar

2003.

RIVA GRUPA

FINALE: Riva Grupa - Natoja Aquaviva 2:0 (Čivrag, Pavlek)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Renault Auto Krešo - FS Diego AS AngloTrade 5:0 (Brlek 2, Bogadi 2, Strupar)

POLUFINALE: Riva Grupa - Renault Auto Krešo 3:1 (Novak, Derviščaušević, Pavlek; Kemfelja/autogol); Natoja Aquaviva - FS Diego AS AngloTrade 4:1 (J. Šimić, D. Šimić, Krizmanić, Jurinčić; Mikas)

RIVA GRUPA: Švigr, F. Filipović, Novak, Vidiček, Bičak, Kemfelja, Prosinečki, Pavlek, Palić, Čivrag, Derviščaušević, Ovcarić

NATOJA AQUAVIVA: Tunjić, Dujmović, D. Šimić, J. Šimić, Strnjak, Jakšić, Krizmanić, Leko, Jurinčić, Caban, Ranevski

RENAULT AUTO KREŠO: Horvat, Pipiňić, Marić, Brnas, Bogadi, Mužek, Strupar, Miletić, Vidak, Brlek, Perković

FS DIEGO AS AngloTrade: Batovanja, Basta, Antunović, Brajko, Gačeša, Bezik, Vučić, Mikas, Bošnjak, Radić

RIVA GRUPA: Švigr, F. Filipović, Novak, Vidiček, Bičak, Kemfelja, Prosinečki, Pavlek, Palić, Čivrag, Derviščaušević, Ovcarić

NATOJA AQUAVIVA: Tunjić, Dujmović, D. Šimić, J. Šimić, Strnjak, Jakšić, Krizmanić, Leko, Jurinčić, Caban, Ranevski

RENAULT AUTO KREŠO: Horvat, Pipiňić, Marić, Brnas, Bogadi, Mužek, Strupar, Miletić, Vidak, Brlek, Perković

FS DIEGO AS AngloTrade: Batovanja, Basta, Antunović, Brajko, Gačeša, Bezik, Vučić, Mikas, Bošnjak, Radić

2004.

RIVA GRUPA

FINALE: Riva Grupa - Agrokor 4:3 (1:1)

(Novak; Grdović; 7m: Prosinečki, F. Filipović, N. Vidiček; Purgar, Grdović)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Metalind Bjelovar - Natoja Orkan Valten KŽ 4:3 (1:1) (Maras; Duro; 7m: Klobočar 2, Bukan; M. Mavrović, Hertl)

POLUFINALE: Agrokor - Natoja Orkan Valten KŽ 2:1 (Purgar, Grdović; J. Leko); Riva Grupa - Metalind Bjelovar 2:1 (Bičak, Palić; Bukan)

RIVA GRUPA: Švigr, F. Filipović, N. Vidiček, Novak, Palić, Prosinečki, Kemfelja, Čivrag, Derviščaušević, Palić, Pavičić, Bičak

AGROKOR: Solomun, Todorović, Grdović, Purgar, Karoglan, Simić, Čorluka, Brlek, K. Drndić, P. Drndić, Mijić, Tomicić, S. Marić

METALIND BJELOVAR: Grbavac, Bukan, Karlica, Klobočar, Jeličić, Nosek, Krmpotić, Maras, Žunac, Laljić, Sučić, Čale, Bošnjak

NATOJA ORKAN VALTEN KŽ: Knapić, Suvajac, Šumić, Hertl, Z. Mavrović, Duro, Strunjak, M. Mavrović, Malvasija, J. Leko, Osibov, Stojkić

2005.

MNK ORKAN PROFECTUS

FINALE: MNK Orkan Profectus -

Megakop-Konoba Luka 6:4 (3:3) (Dervišagić, Lovreković, Ko. Morina; Kralj, Vlaović, Mazarekić; 7m: Lovreković, Capar, K. Morina; Bičanić)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Agrokor - MNK Amb Kolor 7:1 (Jarni 3, Salacan 2, Grdović, Bonković; Čuić)

POLUFINALE: Agrokor - MNK Orkan Profectus 0:2 (Hertl, Ko. Morina); MNK Amb Kolor - Megakop-Konoba Luka 3:4 (1:1) (Šapina; Dokupil; 7m: Filipović, Mandić; Bičanić, Škrinjar, Mazarekić)

MNK ORKAN PROFECTUS: Hrovat, Capar, M. Mavrović, Z. Mavrović, Hertl, Dervišagić, Suvajac, Benko, Patajac, Lovreković, Ko. Morina, Stojkić, Copak

MEGAKOP-KONABA LUKA: Čavolina, Osibov, Vlaović, V. Škrinjar, Kralj, Ilečić, Marasović, Bičanić, Milaimović, Brković, Hucić, Dokupil, Mazarekić, Bičan

AGROKOR: Solomun, Purgar, Grdović, R. Ferencina, Strupar, K. Drndić, Mijić, Bonković, Drinovac, Čorluka, Da Silva, Osibov, Jarni, Salacan

MNK AMB KOLOR: Sečka, Alpeza, Z. Leko, Čuić, Mandić, Filipović-Peršin, Bijader, Barišić, Šapina, Figenwald, Golub

2006.

AGROKOR

FINALE: Agrokor - Promotionplay.com 5:0 (Novak 2, Grdović, Osibov, Purgar)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Night bar Patika Osijek - Megakop-Zmaj GP 4:3 (Petrović 2, Ratković, Rukavina; Dokupil 2, Hucić)

POLUFINALE: Agrokor - Megakop-Zmaj GP 2:0 (Capar, Grdović); Promotionplay.com - Night bar Patika Osijek 2:1 (Tomić, Gulić; Rajić)

KUTIJA ŠIBICA - ZAVRŠNICE SENIORSKIH TURNIRA

G.P.V. Elkro Gospic - Nexe Beton 2:1 (Ibrišimović, Hertl; Čopić)

ASFALTI ZELENIKA - PLAMEN KRIŽEVCI: Jukić, Đulvat, Ćuljak, Čivrag, Copak, D. Novak, Grdović, Šekrst, Adamić, Kovačec, Pavićić, Grcić, Kulenović

G.P.V. ELKRO GOSPIĆ: Švigr, Hertl, Simeunović, T. Novak, M. Rimac, Marinović, Ibrišimović, Korečić, Purgar, Osredkar, D. Rimac, Kovačević

MAL-GAL GRAĐEVINARSTVO KRAPINA: Malogorski, Šnofl, Mordej, Smrekar, Kroflić, Majcen, Malarčić, Goranović, Kurtić, Drobnič, Vojsk, Golubar, Miškić

NEXE BETON: Ferenčak, Mostarić, Čopić, Mikec, Rak, N. Novosel, Berković, Kranjčec, Ceboci, Dujmović

2010.

PROMOTIONPLAY

FINALE: Promotionplay -

Mal-Gal građevinarstvo Krapina 3:1 (1:1)

(Čuić; Čivrag/autogol; 7m: Tomić, Jakirović)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Smit Commerce - Bilić Erić Security 2:4 (Meglaj, Bobinac; Mesec, Jovanovski, Plantić, Rac)

POLUFINALE: Smit Commerce - Promotionplay 2:5 (Sikora, Pajvot; Gulić, Čivrag, Čuić, Franja, Baričević); Mal-Gal građevinarstvo Krapina - Bilić Erić Security 2:0 (Mordej, Kunštek)

PROMOTIONPLAY: Baričević, Čagalj, Ješe, Jakirović, Badovinac, Franja, Čuić, Čivrag, M. Bisaku, Štrok, Tomić, Kovačević, Gulić

MAL-GAL GRAĐEVINARSTVO KRAPINA: Malogorski, Mordej, Kroflić, Šnofl, D. Malarčić, M. Malarčić, Vincelj, Čujec, Repinc,

Drobnič, Kunštek, Pavić, Goranović

SMIT COMMERCE: Pajvot, R. Meglaj, Jurić, Bobinac, Muratović, Sikora, K. Meglaj, Smok, Petrak, Miklec

BILIĆ ERIĆ SECURITY: Anušić, Plantić, Čutura, Jovanovski, Pišković, Mesec, Rac, Hunjak, Lobarinec, Benković

2011.

G.P.V. ELKRO GOSPIĆ

FINALE: G.P.V. Elkro Gospic - PNT IPA Zagreb 2:0

(Suton, Marinović)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: MNK Cvjetno Poliklinika Milojević - MNK Ploče 3:0 (Guštin 2, Škorić)

POLUFINALE: G.P.V. Elkro Gospic - MNK Cvjetno Poliklinika Milojević 5:3 (2:2) (T. Novak, Ko. Morina; Jelušić 2; 7m: Morina, Marinović, Novak; Kubović); MNK Ploče - PNT IPA Zagreb 1:5 (Franjić; Presečki 2, Vincelj, Vojsk, Boban/autogol)

G.P.V. ELKRO GOSPIĆ: Tokić, Simeunović, T. Novak, Ibrišimović, D. Rimac, Đukić, Suton, Marinović, Korečić, Jandrić, Špišić, Šestić, Kovač, Ko. Morina

PNT IPA ZAGREB: Repinc, Presečki, Vincelj, Lovrić, Turkalj, Kunštek, Pirin, Hanžek, Vojsk, Čavlović

MNK CVJETNO POLIKLINIKA MILOJEVIĆ: G. Škorić, V. Škorić, Jelušić, Prošić, Starčević, Bonković, Guštin, Vajdoher, Bojić, Poljak, Matošević, Kubović, Rebernišak

MNK PLOČE: Žderić, Kraljević, Primorac, Burdelez, Majić, Boban, Dobroš, Eljuga, Batinović, Juras, Franjić

2012.

PROMOTIONPLAY

FINALE: Promotionplay - Automobil

Lončar & Fotex Varaždin 5:0

(Bisaku 3, Čivrag, Štrok)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: CB Garden Zaprešić - Riblji restoran Korkyra 2:3 (Crnov, Babić; Mitrović 2, Grcić)

POLUFINALE: Automobil Lončar & Fotex Varaždin - CB Garden Zaprešić 4:2 (Herceg 3, Lukavečki; Babić 2); Promotionplay - Riblji restoran Korkyra 4:2 (Štrok 2, Bisaku, Bogdanović/autogol; Trebotić, Mijatović)

PROMOTIONPLAY: Baričević, Franja, Štrok, M. Bisaku, Čuić, Purgar, Jakirović, Gulić, Ješe, Benković, E. Bisaku, Čivrag

AUTOMOBIL LONČAR & FOTEX VARAŽDIN: Tot, Herceg, Milarić, Šivak, Lukavečki, Liber, Piskac, Jambres, Ister, Jagec

RIBLJI RESTORAN KORKYRA: Mijatović, Računica, Trebotić, Grčić, Mitrović, Božinović, Luketin, Bogdanović, M. Hrgović,

CB GARDEN ZAPREŠIĆ: Bagarić, Herceg, Šarić, Šćrbec, M. Babić, Barbarić, A. Babić, S. Babić, Vincelj, Crnov, Renić, Čamber

2013.

MAL-GAL GRAĐEVINARSTVO

FINALE: Mal-Gal građevinarstvo Krapina -

Riblji restoran Korkyra 3:0

(Suvajac, Kovač, Ko. Morina)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: MNK Cvjetno Poliklinika Milojević - Carling Pub 1:2 (Ziberi; Jurić 2)

POLUFINALE: MNK Cvjetno Poliklinika Milojević - Mal-Gal građevinarstvo Krapina 1:2 (0:0) (7m: Kubović, Capar 2); Riblji restoran Korkyra - Carling Pub 4:3 (1:1) (Grcić; Grbeša; 7m: Jelovčić 3; Grbeša 2)

MAL-GAL GRAĐEVINARSTVO KRAPINA: Jozić, Suvajac, Ku. Morina, Capar, Leskovar, Banek, Mordej, Kroflić, Kovač, Mostarić, Čujec, Ko. Morina, Hadžić, Malarčić

RIBLJI RESTORAN KORKYRA: Luketin, Bogdanović, Mijatović, Jelovčić, Suton, Grčić, Božinović, Grcić, Matić, Kocić, Rajčević, M. Hrgović, Radolfi

CARLING PUB: Šimunić, Sopić, Bule, Hrnčević, Ezgeta, Jurić, Knežević, Grbić, Grbeša, Matošević, Ukalović, Kaufman, Čorić, Đulvat

MNK CVJETNO POLIKLINIKA MILOJEVIĆ: Škorić, Jelušić, Poljak, Starčević, Kubović, Zorić, Vajdoher, Lazanin, Huzjak, Ziberi, Bojić, Guštin, Pezelj, Bašić

2014.

PROMOTIONPLAY

FINALE: Promotionplay - Bing Bang Team 1:0

(Kovačec)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: AC Malešnica - Pizzeria Stari Zagreb Borongaj Lugovi 1:2 (Bačić; Brtan, Medić)

POLUFINALE: AC Malešnica - Promotionplay 1:3 (1:1) (Toth; Kovačec; 7m: -; Franja, Ješe);

Pizzeria Stari Zagreb Borongaj Lugovi - Bing Bang Team 2:4 (Dodić/autogol, Bojić; Bartolucci, Dodić, Karamatić, Mikulić)

PROMOTIONPLAY: Baričević, Štrok, Rac, Ješe, A. Tomić, Jakirović, Franja, Kovačec, Bišćan, M. Bisaku, Purgar, Čuić

BING BANG TEAM: Švigr, Gaši, Čibarić, Rako, Prgomet, Jalžetić, Mikulić, Karamatić, Dodić, Bartolucci

PIZZERIA STARI ZAGREB BORONGAJ LUGOVI: Dokuzović, Krajačić, Šumić, Brtan, Bojić, Klarić, Talijanac, Medić, Vrbat, Lucić, Lovrinec

AC MALEŠNICA: Habazin, Hučić, Bačić, M. Tomić, Biti, Rimac, Horvat, Bartolić, Ivanušić, Toth, Stojanović

2015.

CB DOBERMANN

FINALE: CB Dobermann - Big Bang Team 1:0

(Grcić)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: ASO Ponos Krapina - AMOZ Gornja

Radgona 2:1 (Repinc, Kovačec; Vrhovec)

POLUFINALE: Big Bang Team - AMOZ Gornja Radgona 2:1 (0:0) (7m: Karamatić 2; Vojsk);

ASO Ponos Krapina - CB Dobermann 0:3 (T. Novak, Kovač, Ko. Morina)

CB DOBERMANN: Malogorski, Stojkić, Capar, Grcić, Kovač, Mostarić, Ko. Morina, T. Novak, Leskovar, Perić, Grbeša, Matošević, Kubović

BIG BANG TEAM: Švigr, Pavlić, Janjić, Gaši, Čibarić, Šokota, Prgomet, Jalžetić, Mikulić, Karamatić, Dodić, Bartolucci

ASO PONOS KRAPINA: Repinc, D. Kunštek, Rumbak, Majcenić, Rusmir, Malarčić, Pavić, M. Kunštek, Vincelj, Novački, Kovačec

AMOZ GORNJA RADGONA: A. Mordej, R. Mordej, Satler, Šnofl, Kroflić, Vojsk, Vrabel, Fideršek, Marot, Čujec, Vrhovec

2016.

PIZZERIA STARI ZAGREB BORONGAJ LUGOVI

FINALE: Pizzeria Stari Zagreb Borongaj Lugovi - Poliklinika Milojević Glamour Križevci 4:3 (1:1)

(Pavlović; Matošević; 7m: El Saleh, Pavlović 2; Grbeša, Penava)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: CB Dobermann - AMOZ Fingal d.o.o. 0:3 (Čujec, Osredkar, R. Mordej)

POLUFINALE: CB Dobermann - Poliklinika Milojević Glamour Križevci 0:2 (Matošević 2); AMOZ Fingal d.o.o. - Pizzeria Stari Zagreb Borongaj Lugovi 3:4 (1:1) (R. Mordej; Kanjuh; 7m: Osredkar, Čujec; El Saleh, Pavlović, Kanjuh)

PIZZERIA STARI ZAGREB BORONGAJ LUGOVI: Horvath, Veseli, Pavlović, El Saleh, Maloča, Kanjuh, Skorin, Pavlić, Gatarić, Vrbat

POLIKLINIKA MILOJEVIĆ GLAMOUR KRIŽEVCI: G. Škorić, Matošević, Đulvat, Lovrić, Jelusić, Majić, Pezelj, Grbeša, Petrović, V. Škorić, Penava, Matoševac, Šestić

AMOZ FINGAL D.O.O.: A. Mordej, R. Mordej, Simeunović, Šnofl, Čujec, Vrabel, Fideršek, Osredkar, Kroflić

CB DOBERMANN: Malogorski, Capar, Grcić, Banek, Kovač, Perić, Kubović, Ko. Morina, Mostarić, T. Novak, Leskovar, Postržin, Bilić, Fetić

2017.

MNK CVJETNO POLIKLINIKA MILOJEVIĆ

FINALE: MNK Cvjetno Poliklinika Milojević -

Biberon Amarena 2:1 (0:0)

(7m: Penava, Grbeša; Šamija)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Pizzeria Stari Zagreb Borongaj Lugovi Fimato Sport - Big Bang Team 4:2 (Sesar, Mesec, Geljić, Jerković; Sesar/autogol, Mikulić)

POLUFINALE: Big Bang Team - MNK Cvjetno Poliklinika Milojević 3:4 (2:2) (Leko, Čibarić; Prgomet, Grbeša; 7m: Leko; Grbeša, Capar); Pizzeria Stari Zagreb Borongaj Lugovi Fimato Sport - Biberon Amarena 1:3 (Mesec; Šamija 2, Čorluka)

MNK CVJETNO POLIKLINIKA MILOJEVIĆ: G. Škorić, Capar, Đulvat, Lovrić, Ziberi, Majić, Grbeša, V. Škorić, Matošević, Prgomet, Penava, Matoševac

BIBERON AMARENA: Bilić, Šamija, T. Novak, Suton, Perišić, Subotić, Čorluka, Pavić, Bajrušović, Stojkić

PIZZERIA STARI ZAGREB BORONGAJ LUGOVI FIMATO SPORT: Anušić, Ivančić, E. Daševci, Benko, Mesec, D. Daševci, Jerković, Geljić, Rac

BIG BANG TEAM: Švigr, Gaši, Čibarić, Prgomet, Krstanović, Mikulić, Karamatić, Leko, Bartolucci, Dodić

2018.

QUATTRO LEONES

FINALE: Quattro Leones - CB Dobermann 2:1 (0:0)

(7m: Dučkić, D. Kahlić; Perić)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Big Bang Cammeo Team - Dribbling Sport Bar WWIN kladionica 8:7 (3:3)

POLUFINALE: Quattro Leones - Big Bang Cammeo Team 8:7 (2

ZAVRŠNICE VETERANSKOG TURNIRA

2007. - 2019.

2007.

VJESNIK

FINALE: Auto PEBA - Vjesnik 4:1

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: MNK Orkan Prefectus - FS Diego Dimnjačarstvo Sopot 6:4

POLUFINALE: Vjesnik - FS Diego Dimnjačarstvo Sopot 2:1 (1:1); Auto PEBA - MNK Orkan Prefectus 6:2

AUTO PEBA: Ž. Jurić, Haramina, Mužek, Petracić, Brnas, Miletic, Bajramalji, Jurčec, Keserović, Kocijan, Kovčalija, Bičanić, Radonić, Čop

VJESNIK: Mihaljević, Malešević, Požgajčić, Tomašić, Ciko, Filipčić, Širovica, Oremuš, Rosić, Stupalo, Kovačević

FS DIEGO DIMNJAČARSTVO SOPOT: Batovanja, Karašić, M. Mavrović, Prica, Suvajac, Kranjčec, Ilić, Margalić, Kučko, Basta, Dervišagić

MNK ORKAN PROFECTUS: Barbir, Gršić, Kajtaz, Pipinić, Z. Mavrović, P. Jurić, Ačkar, Šajfar, Leko, Alebić, Solomun, Katovčić

2008.

INTERSPORT LJUBLJANA

FINALE: Intersport Ljubljana -

Prvi hrvatski redarstvenik 5:0

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: FS Diego FSC Milan Dimnjačarstvo Sopot - Zlatna lada Trilj 4:3

POLUFINALE: Intersport Ljubljana - FS Diego FSC Milan Dimnjačarstvo Sopot 5:1; Zlatna lada Trilj - Prvi hrvatski redarstvenik 0:2

INTERSPORT LJUBLJANA: Bajrektarević, Rozman, Hasanagić, Matanić, Uđović, Protega, Pejković, Novak, Židan, Bratić

PRVI HRVATSKI REDARSTVENIK: Pavalić, Karamatić, Bošnjak, Cvetko, Jambrečina, Tadić, Storić, Zanić, Škalic, Ereiz, Nimac

FS DIEGO FSC MILAN DIMNJAČARSTVO SOPOT: Batovanja, Admić, Suvajac, Karašić, Šajfar, Z. Mavrović, M. Mavrović, Dervišagić, Basta, Vučić, Vulelija, Kučko

ZLATNA LAĐA TRILJ: Roguljić, Tomić-Ferić, Delevski, Jelovčić, Kovač, Čirić-Bagarić, Matić, Bralić, Silić, Gubišić, Klarić, Mikas

2009.

HOTEL VIENNA PAULANER

FINALE: Hotel Vienna Paulaner -

FS Diego Dimnjačarstvo Sopot 4:1

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Dalmare Šibenik - Graditelj Bohaček & Zločo Jaska 8:3

POLUFINALE: Hotel Vienna Paulaner - Graditelj Bohaček & Zločo Jaska 4:1;

Dalmare Šibenik - FS Diego Dimnjačarstvo Sopot 2:3

HOTEL VIENNA PAULANER: Solomun, Strupar, Bogadi, Pipinić, Brnas, Maras, Miletic, Bičanić, Adamić, R. Ferencina, Ukalović, Grubišić

FS DIEGO-DIMNJAČARSTVO SOPOT: Batovanja, M. Mavrović, Z. Mavrović, Karašić, Vučić, Roguljić, Basta, Dervišagić, Suvajac, Kučko, Pinturić

DALMAREŠBENIK: Dujčić, Jelovčić, Protega, Marenzi, Đaković, Đira, Delevski, Ž. Mrčela, Pivac, Burazer, Pešić, G. Mrčela, Krečak, Burčul
GRADITELJ BOHAČEK & ZLOČO JASKA: Hrovat, Katovčić, Šeperić, Hodak, Vrbanić, Kos, Stražanac, Rubinić, Župan, Vukić, Petrović

2010.

PULPIT ELKRO

FINALE: Pulpit Elkro - Jadranosko Osiguranje 3:0

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: NK Tekstilac - Mickey Mouse Ruth Zagreb 4:2

POLUFINALE: Pulpit Elkro - Mickey Mouse Ruth Zagreb 3:1; Jadranosko Osiguranje -

NK Tekstilac 3:2 (0:0)

PULPIT ELKRO: Rumbak, Mužek, Krznar, Rimac, Starčević, Hajdarević, Bojadžija, Jordančić, Bistrović, A. Vastić, Čalo, I. Vastić

JADRANSKO OSIGURANJE: Šimunić, Gričar, Ašanin, Briešek, Martić, Petracić, Ladović, Krizmanić, Bičak, Marjanović, Sedlar

NK TEKSTILAC: Rupić, Pavić, Čuček, Čavka, Huff, Marušić, Bašagović, Barukčić, T. Tomašić, V. Papić, Vidiček, Likar, K. Tomašić

MICKEY MOUSE RUTH ZAGREB: Marača, Butorović, Mladinić, Kolić, Tomić-Ferić, Sokol, Bašić, Avramović, Jović, Vidan, Jalić

2011.

INTERSPORT & MNK BORNA RAČEK

FINALE: Intersport & MNK Borna Raček -

Matan Hotel Galerija 1:0

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: PNT IPA Zagreb - ACCL Auto 5:2

POLUFINALE: Matan Hotel Galerija - ACCL Auto 4:3; Intersport & MNK Borna Raček - PNT IPA Zagreb 4:2 (2:2)

INTERSPORT & MNK BORNA RAČEK: Jozić, Vulelija, Copak, M. Mavrović, Z. Mavrović, Dervišagić, Vučić, Liplin, Abaz, Krizmanić, Huskić, Milivojević, Nišić, Suvajac

MATAN HOTEL GALERIJA: Perak, Lovreković, Svilokos, Kukić, Radošević, Buinac, Tomić, Klarić, Stefanović, Kovačević

PNT IPA ZAGREB: Ptičar, Šajfar, Firi, Davidović, Cvetko, Brebrić, Odorjan, Grbavac, Jeličić, Vincelj, Jeleč

ACCL AUTO: Simunić, Gričar, Kozniku, Bičak, Grubišić, Novak, Toplak, Sobol, Krstičević, Barbir, Brlek, Ašanin, Martić, Židan

2012.

RIDENT RIJEKA

FINALE: Rident Rijeka - TRCZ ZG-ST 5:2

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: IPA Zagreb - ŠRC Jelenovac 3:0

POLUFINALE: IPA Zagreb - TRCZ ZG-ST 2:3, Rident Rijeka - ŠRC Jelenovac 3:2

RIDENT RIJEKA: Knez, Brajković, Milinović, Šarić, Tadić, Tkalcović, Čačić, Dragoslavić, Deluka, Tercolo

TRCZ ZG-ST: Švigr, Grdović, Jukić, L. Bisaku, Palić, Filipović, Vidiček, Odak, D. Martić, Ivkić, Domjančić, Jarni, Burazer, Bažoka

IPA ZAGREB: Šajfar, Kralj, Firi, Ivanković, Grbavac, Vincelj, Jeličić, Davidović, Jeleč, Odorjan

ŠRC JELENOVAC: Šimunić, Gričar, Bičak, Brlek, Haramina, Bundošić, Sučić, Čarapina, Vujčec, Buduščak, Katovčić, Čalušić, Žitković, Čivrag

2013.

RIDENT RIJEKA

FINALE: Rident Rijeka -

pun-pogodak.com Jadranosko Osiguranje 4:3 (2:2)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: ŠRC Jelenovac - Gemax Pristava 7:1

POLUFINALE: pun-pogodak.com Jadranosko Osiguranje - Gemax Pristava Slovenija 6:0,

Rident Rijeka - ŠRC Jelenovac 2:0

RIDENT RIJEKA: Knez, Tkalcović, Brajković, K. Drndić, Tercolo, Tadić, Milinović, Dragoslavić, Deluka, Čačić, Šarić

PUN-POGODAK.COM JADRANSKO OSIGURANJE: Mihačić, Novak, Kastel, M. Cvitanović, Židan, Kauzlić, A. Balajić, Kozniku, Barbir, Čivrag, Pavlović

GEMAX PRISTAVA SLOVENIJA: Vajksler, Miškić, Adrinek, Štančar, Mitraković, Drobne, Jolić, Sešlar, Križnik, Struna

ŠRC JELENOVAC: Horvat, Kos, Jozinović, Gričar, Vulelija, Sedlar, M. Martić, Bičanić, Duvančić, Harmat, Bičak

2014.

PULPIT GLADNE OČI

FINALE: Pulpit Gladne Oči - Autoklub Siget 2:1 (0:0)

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Promotionplay - Vatreni Tim Kabel 3:5

POLUFINALE: Autoklub Siget - Promotionplay 2:1; Pulpit Gladne Oči - Vatreni Tim Kabel 4:3 (1:1)

PULPIT GLADNE OČI: Švigr, Krznar, Jozinović, Strlić, Brnas, Mužek, Domjančić, Mumlek, Starčević, Sekol, Krstanović, Palić

AUTOKLUB SIGET: Pavlović, Karoglan, Jukić, Regvar, Gavran, Lovrić, Ačkar, Radić, Musa, Fumić, Babić

VATRENI TIM KABEL: Horvat, Harmat, Filipović, Tokić, Vulelija, B. Živković, Bičanić, Derviščaušević, Vlaović, Duro, Miletic, Kralj

PROMOTIONPLAY: I. Panadić, Marić, Sopić, I. Bulat, L. Bisaku, Jakić, Badovinac, Vidović, M. Jurić, D. Šimić, Šenjug, Rizvan, Čuić

2015.

PROMOTIONPLAY

FINALE: Promotionplay - IPA 1:0

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: CB Beleza - Restorani Gladne Oči 6:7

POLUFINALE: CB Beleza - Promotionplay 2:3 (1:1); Restorani Gladne Oči - IPA 1:3 (1:1)

PROMOTIONPLAY: Pavičić, Đulvat, D. Šimić, Marić, Badovinac, Šokota, I. Bulat, Močibob, Rizvan, Šenjug, Čuljak, Jakirović, M. Jurić

IPA: Davidović, Vincelj, Kraljević, Jeličić, Firi, Odorjan, Šajfar, Ivanković, Jeleč, Pavišić, Klanjec

RESTORANI GLADNE OČI: Fišter, Sedlar, Mužek, Brnas, Vincetić, Mumlek, Barbir, Čivrag, Grdović, Vidović

CB BELEZA: Horvat, Tokić, Vulelija, Tolić, Madunović, B. Živković, Harmat, Bičanić, Vlaović, Čordaš

2016.

PROMOTIONPLAY VETERANI

FINALE: Promotionplay Veterani - IPA Zagreb 2:0

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: Sofra - Konoba Zenta 5:1 (1:1)

POLUFINALE: IPA Zagreb - Konoba Zenta 3:1 (0:0); Promotionplay Veterani - Sofra 3:1

PROMOTIONPLAY VETERANI: Pavičić, M. Jurić, Đulvat, Šenjug, Jakirović, I. Bulat, Čuljak, Sopić, Šokota

IPA: Motik, Zanić, Marušić, Kraljević, Marjanović, Dakić, Ivanković, Jeleč, Orešanin, Davidović, Vincelj, Jeličić

SOFRA: Horvat, Tolić, Tokić, B. Živković, Čordaš, Bičanić, G. Vlaović, Harmat, Hukanović, Rod, Kovač, Ruškan, T. Vlaović, Šekrst

KONOBNA ZENTA: Aljinović, Sekulić, Vukašin, Damjanović, Broketa, Rakuljić, Cipci, Puljić, Gudelj, Ergović

2017.
MATAN NEKRETNINE SENJAK

FINALE: Matan Nekretnine Senjak - Sofra 2:0

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: IPA Zagreb - Stomatološki centar Flegar 3:1

POLUFINALE: Matan Nekretnine Senjak - Stomatološki centar Flegar 4:1; Sofra - IPA Zagreb 2:1

MATAN NEKRETNINE SENJAK: Jozić, Kralj, Petrović, Garba, Firi, Kruljac, Šajfar, Dragičević, Jukan, Sopić, Topalović, Lončar

STOMATOLOŠKI CENTAR FLEGAR: Abaz, Coha, Derviščaušević, Grbavac, Bukovac, Rošić, Žunac, Klobočar, Jurinčić

SOFRA: Horvat, Sedlar, Tolić, Tokić, B. Živković, Čordaš, Bič

ZAVRŠNICE ŽENSKOG TURNIRA 2016. - 2019.

2016.

ŽNK OSIJEK

FINALE: ŽNK Osijek HNTV - MNK Futsal Super Chicks 4:1

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: MNK Alumnus Stomatološki centar Flegar - Agram 1:0

POLUFINALE: MNK Futsal Super Chicks - Agram 5:4 (3:3); ŽNK Osijek HNTV - MNK Alumnus Stomatološki centar Flegar 1:0

ŽNK OSIJEK HNTV: Bojčić, Cepernić, Čavić, Markuš, Nevrkla, Baban, Joščak, Laslavić, Andrić, Radeljić, Šalek, Žigić, Maltašić, Culek

MNK FUTSAL SUPER CHICKS: Harbaš, Dukić, Burčul, Pedić, Ilić, Gruica, Klapan, Barbir, Sarlija, Baljak, Lubina

MNK ALUMNUS STOMATOLOŠKI CENTAR FLEGAR: Severinski, Nemčić, Tomić, Bračević, Hubak, Ambruš, Horvat, Rogar, Matijević, Žagar, Telišman, Orešić

AGRAM: Mandić, Bačić, Pavičić, Petarić, Taritaš, Kolar

2017.

MNK ALUMNUS SC FLEGAR

FINALE: MNK Alumnus SC Flegar - ŽMNK MC Plus DC Grzela Fotex Sv. Nedelja 5:0

UTAKMICA ZA 3. MJESTO: ŽNK Agram - Super Stars 5:2

POLUFINALE: MNK Alumnus SC Flegar - Super Stars 10:0; ŽMNK MC Plus DC Grzela Fotex Sv. Nedelja - ŽNK Agram 5:1

MNK ALUMNUS SC FLEGAR: Severinski, Nemčić, Tomić, Trkulja, Hubak, Hercigonja, Krog, Rogar, Zver, Matijević, Žagar, Telišman, Damjanović, Bračević

ŽMNK MCPLUS DC GRZELA FOTEX SV. NEDELJA: Mihić, Kopić, Dujmović, Maljak, Tomašković, Javorović, Straka, Pejić, Gaiser, Stanić, Hanaček, Pezelj, Lerotic

ŽNK AGRAM: Bačić, Pazarac, Šemper, Pavičić, Resanović, Kalaj, Petarić, Bartolović, Bučić, Mandić

SUPER STARS: Bošnjak, Bjelić, Pecek, Faton, Šipek, Županić, Orač, Škvorc, Bregar, Đivić, Viteza

2018.

ŽMNK MC PLUS DC GRZELA FUTURA DENTAL

FINALE: ŽMNK MC Plus DC Grzela Futura Dental - Stomatološki

ROAST

Novi
ledo sladoled
od najfinije

Lino®
Lada
Gold

Najbolje iz dva
svijeta unutar
ledo korneta!

SuperSport

Mjesto za sportske značce

DECATHLON

UPRAVLJANJE SPORTSKIM OBJEKTIMA

